

nr. 6/77

Avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund

4. årg. Kr. 4,-

HVA MÅ GJØRES

紅心永向華主席
華國鋒主席一九七七年十月觀於紐約

KINA:

Revolusjonen fortsetter!

se side 12, 13 og 14

Trondheim og Oslo:
Militante aksjoner
mot sionisme og rasisme.
Se baksida.

SERIE: Lær av 2. verdenskrigen.
Denne gongen:
Krigen blir førebudd.
se side 8 og 9

Etiopiske studentleder:
«Bresjnev vil få seg en
lærepenge på Afrikas Horn!»
se side 19

Velg side - bli medlem i NKS!

KLIPP & KOMMENTAR

På jakt etter nye havområde

Dei nye tsarene har stole 155.000 kvadratkilometer norsk havområde. Den norske regjeringa synte seg som tenestevilljuge kremmarar. I lang tid «forhandla» dei «for syns skuld», til dei giv bort havområda.

Her ser vi to av tsarane, fiske-
riminister og sjefsforhandlar
Alexander Isjkov (til v.) og den
sovjetiske ambassadøren i Sve-
rige, Mikael Jakovlev (m. solbril-
ler) — på jakt etter nye havom-
råder. Sverige står for tur.

kvar
sin smak:

Menty
— et godt valg.

”Det er viktig å velge riktig tannbørste.”

Gamle og nye tsarar

Våpen, kapital, cubanske leie-
soldater og øst-tyske instruktører
er alt nødvendige bestanddeler av
en sosialimperialistisk base i
Etiopia med fascistene Mengistu
som sjefsforvalter.

Men det ikke nok. For å stagge
de ville og opprørske massene,
trenger en også kultur og viten-
skap. Dessuten gir det et penere
bilde utad.

Den biffen ordner avisa «The
Ethiopian Herald», organ for det
etiopiske informasjonsdeparte-

ment, utgitt i Addis Abeba 2. sep-
tember, med en artikkel av asist-
erende professor ved Moskva
Universitet, Emmanuil Gankin.

I sin informative artikkel trek-
ker hr. professoren fram hvilke
stolte tradisjoner russisk språk-
vitenskap har i studiet av etiopisk
språk.

Tradisjonene strekker seg, i
følge professoren, helt i fra 1820, i
fra de gamle tsarenes Russland.
Og hva er da mer naturlig, kon-
kluderer vår professor, enn at

disse ærerike, vitenskaplige tra-
disjonene nettopp nå skal slå ut i
full sosialimperialistisk blomst:

«Akkurat som resten av det
sovjetiske folket, er de sovjetiske
studentene i etiopisk fag glade for
den demokratiske forandringen
som foretas i Etiopia, og de
ønsker å bidra til å fremme de
kulturelle og vitenskaplige bånd-
ene mellom Sovjet og Etiopia, slik
vennskapet mellom våre to folk
styrkes.»

KAMPANJE FOR

En sjølberga revolusjonær studentavis!

HMG - kampanja som ble
annonsert i forrige nummer har
såvidt begynt å rulle. Kampanja
går ut på å styrke avisa politisk,
økonomisk og øke salget.

Brennpunktet for å kom-
me videre nå, er at NKS - laga
tar et organisatorisk grep. Det
må bli en kollektiv oppgave for
laga, alle kommunistene må
selge «Hva må gjøres». Alle pro-
gressive som støtter NKS må
være med å styrke avisa og gjø-
re den kjent.

HVORDAN STYRKE AVISA POLITISK

Lenin sier om den kommu-
nistiske avisas oppgaverat den
må være både en propagandist
og en kollektiv organisator for
det revolusjonære arbeidet.
Hvor langt er avisa vår kommet
for å f. eks. bli en kollektiv or-
ganisator?

Da studentene i Tromsø,
gikk rundt med mikrofon og
intervjua ledende SV'ere i kan-
tina om listesaka - var det ingen
i Tromsø som skrev til avisa om
dette. Heller ikke at de nye stu-
dentene i Tromsø ble ønska vel-
kommen til universitetet med
Mao - sitater om eksamen.

Da studentene i Trond-

heim demonstrerte mot rektor-
mötet og disiplinærlova, skrev
de inn til Klassekampen, men
ikke til «Hva må gjøres».

Bare disse eksemplene viser,
at det er langt igjen til at vi
bruker avisa i den landsomfat-
tende studentkampen. Studentene
rapporterer ikke nok inn til avisa.
Grunnen kan bare være at de ikke
ser avisa som redskap i kampen.
Dette må vi korrigere, skal vi gjøre
«Hva må gjøres» til en kollek-
tiv organisator, og bruke avisa
til å streke opp kommunistenes
linje for kampen.

Som kollektiv propagan-
dist må avisa gripe inn i viktige
linjekamper på lærestedene og i
å propagandere kommunistenes
syn.

SV prøver å innbille stu-
dentene at Sovjet støtter frigjø-
ringskampen på Afrikas Horn
og trykker intervju i avisa «Stu-
dentforum» med Castro som
kalles «revolusjonær» og hetser
mot Kina. Da må HMG sin opp-
gave være å tilbakevise disse løg-
nene og vise hva Sovjet sin rolle
er, at Eritrea og Etiopia er et
av brennpunktene for rivali-
seringa mellom USA og Sov-
jet i dag og tvert i mot i «samar-

beide med CIA», er det sosialis-
tiske Kina den beste støtten for
verdens frigjøringsbevegelser i

Oppgava til en revolusjon-
ær studentavis må være å gripe
inn i de aktuelle motsigelsene
på alle områder i
Her står ennå mye igjen. Både
når det gjelder den redaksjon-
elle linja og tilsendt student-
korrespondanse.

Men ikke minst viktig er
det at avisa virkelig blir solgt
på alle lærestedene og til man-
ge flere studenter.

BLI STUDENT- KORRESPONDENT

For virkelig å bli en landsom-
fattende avis, må mange fler ta
aktivt del i avisa. I dette num-
meret har vi mottatt mange
viktige studentkorrespondanser.
Studentene får f.eks. vite at det nå
pågår en viktig kamp mot eksa-
menssystemet på Biblioteks-
skolen. Et reaksjonært nytt
system fører til så mye utsiling at
nesten ingen passerer avslut-
ningseksamen. dette må bli en
spire til å reise motstand mot
reaksjonære eksamenssystem på
alle lærestedene. Vi må la en liten
gnist på Biblioteksskolen danne

en præriebrann av opprør over
hele landet mot borgerskapets
eksamensterror.

Når det skjer noe på ditt lære-
sted, ikke vent til andre skriver,
gjør det sjøl. Ingen lokal kamp er
for liten til å avsløre borgerska-
pet, revisjonismen, eller propa-
gandere for sosialismen.

Hva gjør du helt konkret? Du
skriver helst på maskin til: «Hva
Må Gjøres», Postboks 2072,
Grünerløkka, Oslo 5. Du sender
bilde, av lærestedet, av aksjoner,
av personer du intervjuer osv.

Bli med og gjør HMG til en
levende, revolusjonær avis!

EN ØKONOMISK SJØLBERGA AVIS. 80.000 TIL HMG

En politisk sterkt avis er en
sjølberga avis med kampfond.
Etterhvert kommer avisa til å
skrive mer og mer stoff som
borgerskapet ikke ken «godta».
Det vil si vi kan risikere både
bøter og inndragning av nummer
av avisa. Da sier det seg sjøl hvor
viktig det er å ha penger til å gi ut
nye nummer av avisa. Det koster
penger å lage avisa, tryknings-
utgifter, papir, porto osv. Vi må
selge et stort antall av hvert

nummer og i tillegg samle inn
penger fra alle som støtter avisa
for å legge opp et fond. Dette
fondet har vi ikke i dag. NKS har
stilt målsettinga om å samle inn
80.000 kroner til HMG. Det betyr
at vi stoler på massene for å gjøre
avisa sjølberga, og at kommu-
nistene på alle lærestedene må
stille seg lokale målsettinger i
kampanja.

Eller bør vi ta imot støtte i en
økonomisk vanskelig situasjon?
Avisa mottar hvert semester
«strålende» tilbud om støtte fra
kulturstyret i Samskipnaden. Tar
vi imot disse pengene, har vi gitt
lillefingeren til borgerskapet. Vår
linje er: Ikke et øre fra borger-
skapet verken i oppgangs- eller
nedgangstider — vi stoler på
massene i det økonomiske
arbeidet.

Det betyr også at alle kommu-
nistene må stille seg målsetting
for å verve abonnenter til avisa.
Dette sikrer økonomisen på
lengre sikt, og styrker avisa
politisk. Spør alle på kurset, i
klassen om de vi abonnere på den
kommunistiske studentavisa!

SALGET ØKER

På Blindern for en uke siden
solgte 2 studenter 30 aviser hver
på en halv time. På 21. august
demonstrasjonen i Oslo ble det
solgt over 150 aviser og verva 10
abonnenter. Det var stor etter-
spørsel etter arikkelen om de 3
verdener i forrige nummer, etter
stoffet om Eritrea, disiplinærlova.
Det viser at avisa er på rett vei,
det er interesse for innholdet
blant studentene. I det nummeret
du holder nå, er det også mange
artikler du bør propagandere
F.eks. de viktige lærdommene fra
2. verdenskrig, stoffet om Kina:
økonomi og utenrikspolitikk, vår
syn på brenning av rasistflagge
til staten Israel osv. Det er viktig
stoff som alle studentene bør fi-
kjennskap til. Derfor all
NKS'ere og dere som støtte
avisa: Gjør avisa kjent for mang
fler! Lag salgsdager for HMG
der dere henger opp artikler fr
avisa på veggavis-tavla, o
reklameplakater for innholdet
dette nummeret. Gjør avisa kjer
på ditt lærested!

Fram for en slagkraftig
kampanje for den revolusjonære
studentavisa «Hva Må Gjøres»!

HVA MÅ GJØRES» er avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund.

Adresse:
Boks 2072, Grünerløkka, OSLO 5
Postgiro 2.23.26.43.

HVA MÅ GJØRES

Utkommer med 7 nummer pr. år.
Abonnementspris kr. 20,- pr. år.

Ansvarlig:

Jørn Magdal

Trykt i offset hos A/S

Duplotrykk, Oslo.

Lærdommar om overvaking

I sumar og i haust har det vore eit mangfald av overvåkings-«skandaler» og lekkasjesaker. Det gjeld å spreie dei politiske lærdommane — ikkje gå surr i tåkepratet til borgarpressa og dementia frå regjeringa.

1. OMFATTANDE OVERVAKING AV PROGRESSIVE — OG 1. SÆRSKILT AV REVOLUSJONÆRE.

Vi har fått mange nye døme på den omfattande overvakinga som den den revolusjonære rørsle i Noreg har påvist gjennom ti år — og kor ein del av materialet er samla i Sigurd Allern sitt hefte «Søke-lys på Sipo». Ein del av dei nye døma synar.

— Nordmenn som reiser til sosialistiske land vert registrerte og avbilda i passkontrollen.

— Kursmateriell frå Forsvaret sin etterretningsskule synar tydeleg at det leggst stor vekt på å infiltrere revolusjonære organisasjonar. Å starte på studiesirkel seiest å vere ein dugande metode til å kome seg innafør.

— Ein Florømann sto fram og fortalte korleis overvåkingspolitiet gjennom ein av sine agentar som jobba i ein butikk der i byen prøvde å verve han som oevrvakingsagent i SUF.

— Hole Jacobsen, tidligare i Hydroleiinga, fortalte at gjennom 20 år har alle som skal ha jobb dr varte sjekka politisk.

— Før Ivar Johansen vart sperra inne rakk han å skrive ein artikkel kor han gjorde kjent SIPO-listene m.a. hadde namn på 285 heiltidsovervakarar i Oslo — og dessutan folk på politi- og lensmannskontora over nær sagt heile landet.

I tillegg kjem alle dei etterretningsfolka som ikkje er direkte knytta til politietaten, men konsentrerar seg om «markarbeidet» under dekke av å drive ei eller anna samfunnsgagnleg verksemd.

Materialet synar at Reidar T. Larsen for eingong skuld hadde rett då han i partileiardebatten føre valet sa at overvakinga var interessert i opplysningar om hundretusener progressive folk, eller folk som overvakinga oppfattar som radikale.

Men like klårt er det at det er vi revolusjonære og kommunistar som er hovudmålet for borgarskapet si overvaking. Her sier jus-professor, og regjeringa sin forsvarsadvokat i desse spørsmåla sida unnatakovane kom i 50-åra, Johs Andenæs det rett ut.

Som hovudinnleiar på eit møte arrangert av politiske student-organisasjonar på jus i Oslo sa han at han sjølsagt var mot overvaking av eit seriøst og konstitusjonalt parti som SV — men at systemet måtte forsvara seg mot revolusjonære som AKP(m-l).

På direkte spørsmål om han gjekk inn for overvaking av revolusjonære på institutt som jus og kriminologi, sa denne tidlegare rektoren på universitetet at det sjølsagt ikkje kunne gjerast unntak for folk i einskiulde yrker eller på somme institutt.

2. BORGARSKAPET DRIV IKKJE OVERVAKING FOR MOROSKULD

I redsel for at folk skulle få veta kven overvakarane var og kva slag metodat dei nyttar vart borgarskapet, DNA-regjeringa og lakeiane deira i politiet desperate. Då var det ikkje lenger snakk om pressefridom, men lang straff for journalistar.

Politibetjent Lier med SIPO-listene.

For borgarskapet er overvakinga livsviktig. Dei veit det vil komme tider då den revolusjonære rørsle vil få auka støtte frå arbeidarar oa. som har sett seg lei på kapital- og bedriftleigarane si undertrykking og utbytting.

Når stoda vert slik at dei kjenner makta si truga vil dei nytta arkiva for å slå ned opposisjon mot systemet. I dag treng dei opplysningane i yrkesforbodkampanja.

Ved ein okkupasjon av Noreg kan USA- eller sosialimperialismen ha godt håp om å ta over arkiva til SIPO i tillegg til det CIA og KGB har samla sjølve. Det synar røynslene frå 2. verdenskrig — då kunne dei tyske imperialistane nytte desse arkiva når folk skulle sendast til konsentrasjonsleirane.

3. DEI BORGARLEGE ARBEIDERPARTIA — PRINSIPIELT FOR OVERVAKING

DNA har sete med regjeringmakta i mesteparten av etterkrigstida — og er politiske ansvarlege. SV og «NKP» står overvåkings-regjeringa — den er jo utgått frå «arbeiderørsla», og det er jo til stor trøst for dei som vert overvaka.

«NKP» som offentliggjør ajourført medlemsliste i kvart julenummer av «Friheten», gjekk med bønneskrift til justisminister Valle om at alle «NKP»-rar måtte strykast av listene. Kvifor ikkje reservere listene for progressive — og ikkje minst kaste «Frihetens» julenumre i omnen kjære vene Valle?

SV har og slått fast at det ikkje er borgarskapet si ivervaking generelt dei vil til livs — berre den politiske overvakinga. Nett som om borgarskapet sitt diktatur kan tenkast utan overvaking av opposisjonelle. Spisskravet til Berge Furre og Co. har vore at SV skal verte representert i ein kontrollkommisjon for overvakinga — og i samsvar med det har dei på Stortinget og røysta for penger til stillingar i overvakinga.

SV nekta å offentliggjere listene på dei heiltidstilsette i overvakinga. Dei har nytta eit utal av bortforklaringar: «Prinsippielt mot» (Torild Skard) «Det kan stå SV-arar på dei» (Otto Hauglin), «namn er uinteressante» (Bjergulv Froyn), «det var jo berre folk som systematiserte innkomme materiale» (Grønvik tidlegare formann i USV Oslo), Om progressive i Hardanger» ennem ikkje har funne ut kven den eine i overvåkingspolitiet der i bygda er, fortener dei ikkje å få vite det heller». (Furre)

Men fylgjande står fast: SV-leiarane held handa si over dei verste lakeiane og tystarane for borgerskapet — dei som gjer jobben som seinare skal gjera det mogeleg for borgarskapet å knuse ein folkeleg oppreist.

Ny Tid-journalisten Teigene tysta til politiet om kor dei kunne få att materialet — med det resultatet at ein partikamerat fekk eit halvt års fengsel. Teigene leia politiet til Tostrupkjellaren kor Jan Otto Hauge satt og noterte kor mykje og kva slag brennevin som skulle tingast på ein av listekopiane.

4. IKKJE GJE SV FLEIRE SJANSAR — GÅ MED I DEN REVOLUSJONÆRE RØRSLA

Vi fekk oss eit sjokk over politiet og påtalemaktas framferd seier SV'erar, «difor gjorde vi flauser og difor fekk politiet taki materialet. Men no har vi lært...» Det held ikkje for fem øre. Det er 120 år sida Marx og Engels analyserte at voldsmakta var kjerna i diktaturet til borgarskapet. I ti år har den nye kommunistørsla i Noreg propagandert desse røynslene. Politisiosialistane i SV-leiinga derimot har røysta for opprusting av dette valdsapparatet. For 75% av NATO-pengane. Frå no skal det borgarlege militærapparatet berre støttast om vi kjem ut av NATO sa Berge Furre.

SV-representantane har og røysta for storstilt opprusting av politi — i ei tid kor dei settast inn mot streikande arbeidarar og undertrykt ungdom. Dei har alltid prøvd å gjera den revolusjonære tryggingpolitikken tillått. Når SV-eiarane seier det måtte eigne røynslar til får å få dei til å skjønna politiets klassekarakter, så veit vi at det ikkje tyder meir enn at dei halde fram med å røyste for meir pengar til den same klassepurken.

La oss sleppe at den fredelige vegen til revisjonistane i framtida fører til eit norsk Chilekupp kor vi på ny får høyre «vi skjønne ingenting — vi måtte hauste røynslene sjølve!» Det finst nemleg noko som kallast marxismen-leninismen, den vitenskaplege oppsummeringa av arbeidarklassa si hundreårige kamp. Ta kontakt med NKS og studer den på våre grunnsirklar!

Nye bøker

Oktober

Dette heftet inneholder talen Enver Hoxha, førstesekretæren i Arbeidets Parti i Albania, holdt til valget i sin egen valgkrets i Tirana, 3. oktober 1974.

I talen behandler han flere spørsmål. Han tar for seg de prinsippene albanerne følger i oppbygginga av det sosialistiske fedrelandet sitt. Han tar opp forsvaret av den nasjonale kulturen mot den imperialistiske, dekadente kulturen som de reaksjonære vil presse på Albania.

Talen tar også opp utenrikspolitikken. Den proletariske internasjonalismen, vennskapet mellom de sosialistiske landa, Albania og Kina, og kampen det albanske folket stadig fører mot imperialismen. Spesielt kampen mot de to supermaktene USA og Sovjet.

Oktober
ISBN 82-7094-178-6

FOLKETS VERDEN

Enver Hoxha:

Vår politikk er en åpen politikk, en politikk bygd på proletariske prinsippe

Oktober

4 1977
6. arg.
10kr.

ARBEIDERARISTOKRATIET OG ZINKEN-STREIKEN

RØDE FANE

TIDSSKRIFT FRA AKP(m-l)

«FIRERBANDEN» —
UTENRIKSPOLITIKKEN
OG ØKONOMIEN

TIDSSKRIFT FOR KOMMUNISTISK TEORI OG DEBATT

STUDENTKORRESPONDANSE

Husleigestreik i Bergen: USV freistar leggje han ned

I frå januar -77 har leigebuarane på Fantoft vore i husleigestreik. (Ved sida av har Natland studentby vore i husleigestreik frå januar -76.)

I januar var det fjerde semesteret på rad at Samskipnaden (SiB) sette opp husleigene. Dette fann leigebuarane seg ikkje i, og vedtok med overveldande fleirtal å gå til husleigestreik.

Frå første stund i husleigestreiken har vi fått demonstrert USV si rolle: Når dei ser at det er ei masserørsle for eit krav, så vert dei tvinga til å hoppe på denne, men dei brukar kvart høve til å sabotere kampen for å ufarleggjere han og for å leggje han ned, ein politikk som er ein borgarleg studentorganisasjon verdig!

USV var frå starten av i røynda imot streik. I nr. 3-74 StudVest (studentorganet her som er fullstendig kontrollert av USV) var det ved sida av ein faksimile av pressemeldinga frå streikekomiteen som orienterte om at dei var gått til streik, referert ein uttaling frå Bård Johannesen, NSU/Oslo:

«Folk er lei av m-l-dominans og formålslos aksjonsisme. Det eksisterer verken noe objektivt eller subjektivt grunnlag for husleieaksjoner. For det første er ikke økningen så stor at leieboernes økonomiske kår blir merkbart forverret. For det andre mangler initiativtaker Progressiv Front en

god strategi for husleiestreik.»

Det var sanneleg eit handslag til dei streikande leigebuarane som ikkje står attende for streikesabotørane i moderpartiet SV.

Men USV skjona raskt kvar vinden bles og kunne ikkje gå ope ut mot streiken, det ville jo vore for avslørande. Men frå første stund prøvde dei å passivisera dei streikande og ufarleggjere streiken.

RETTSAK MOT SiB

Natlandstudentane hadde tidlegare ein rettsak mot SiB for overføringar frå Boligstiftelsen til Samskipnaden. Det vil ta for stor

plass å gå inn på dette, men kort sagt går det ut på å ta fortienesta frå boligdrifta til å dekkja underskotet i kantinedrifta. Leigebuarane på Natland vedtok å gå til rettsak for å få dømt desse overføringane ulovlege. NKS sitt syn på overføringane og rettsak er klårt

«Vi er mot overføringane og vi er for å få rota best mogleg opp i rotensken i SiB vi er for å gå til rettsak og å bruka den for å få fram mest mogleg av det som skjer i BiB. Men sjølv om ein går til rettsak så må ein halde fram med husleigestreiken for full styrke. Og sjølv om overføringane

skulle verta dømt «ulovlege», er det berre kampen til leigebuarane som kan slå attende husleigebuarane.

Mot denne lina har USV så stede. Frå første stund har dei forsøkt knyta husleigesteiken og husleigebuarane til spørsmålet om overføringane har vore «lovlege» eller ikkje, og dei har såleis gått inn for at rettsaka skal avgjera om husleigebuarane er «lovleg».

I den første løpeseddelen fra Sos. Front skreiv dei at ein måtte knyta «husleigebokotten» til rettsaka. Vidare skreiv dei:

«Mulighetene for å få rettens kjennelse på at overføringane er

ulovlige (og dermed også de høye husleiene) skulle være temmelig gode.» (Uthevinga er mi.)

Denne lina har det sjølv sagt vore vår soleklære plikt å kritisera, og denne lina har heller ikkje vunna fram. Seinast på siste streikemøte (i sept.) var det slege fast at dei streikande stod fast på kravet om at husleigebuarane skulle trekkast attende no.

Samskipnaden har prøvt seg med ulike utspel for å knekke streiken og einskapen mellom dei streikande.

Like før påske forsøkte dei seg med inkassotrugsmål. Streikemøtet vedtok då å gå til rettsak mot overføringane frå Boligstiftelsen til SiB. Ein ville bruka rettsaka som middel til å slå attende inkassotrugsmålet.

Men SiB ga seg ikkje. Dei freista nekta å gje ut kontrakt for neste semester til dei streikande. Men mot dette trugsmålet sto og studentane samla og let seg ikkje tvinga i kne, men trua med å trappe opp streiken dersom ikkje dette vart trekt attende. Mot denne kamplina måtte SiB trekka seg attende.

Det var då StudVest gjorde enå ein freistnad på å spreia illusjonar blant dei streikande. På leiarplass vart det slege fast:

«Fantoftbuaren dreg trygt heim frå betongheimen sin.» som om SiB var ein daut hund!

Men SiB visste sjølv sagt å svara på denne leiaren. Midt på sommaren gav dei meldinga om at dei

som ikkje betalte det dei «skulda» i husleige frå januar til rettsaka vart hiven ut, fekk ikkje nøklane utleverte når dei kom attende til hausten. USV må ta storparten av «æra» for at leigebuarane ikkje var førebudd på denne framstøyten, gjennom illusjonar dei har gått i spissen for å spreia.

Men kampviljen blant dei streikande er ikkje knekt. På siste streikemøtet vart det gjort vedtak i tråd med det Dagning (avisa til AKP(m-l) og NKS på univ. i Bergen) hadde føreslege, der ein slo fast at hovudkravet for streiken stod fast, husleigebuarane skulle trekkast attende straks.

Men USV held sjølv sagt fram med splittingslina si. På dette møtet klarte revisjonistane å få kasta to medlemmer av streikekomiteen (sjå artikkel). Sjølv om revisjonistane lukkast i dette splittingsframstøytet, så gav vedtaket om kampen framover eit godt grunnlag for husleigestreiken, og viser at streikemøtet står samla bak kravet:

Trekk husleigebuarane attende no!

Dette dømet frå Bergen viser kor viktig kampen mot revisjonistane er for at massekampen vinner fram, og det viser og klårt at vi må halde fram kampen mot revisjonistane sine liner for husleigestreikar om streiken skal ha sjanse til å gå framover.

Studentkorrespondent, Bergen

STATENS BIBLOTEKSKULE: Åtak på karakterane — men det vil vi slå att-ende!

Det store fleirtalet av studentane ved Statens Bibliotek-skule har i lengre tid gått inn for å få innført Bestått/Ikkje bestått som karaktersystem. Våren 1976 nådde vi eit godt steg framover ved at Skulerådet (rådgjevande organ for avgjerdsorganet Skulestyret) vedtok at 1. klassane skulle ha dette systemet i alle fag.

1/3 STRØYK

Stridsspørsmålet som sto att var: Korleis skal grensa mellom B og I B gå? — Dette blei ikkje diskutert grundig, og det vart aldri gjort noko vedtak her.

Kva skjedde så våren 1977? Jo, sensuren visste at skulen hadde strykt 33 i faget katalogisering/klassifikasjon, 18 i referansefag og 1 og bok- og bibliotekshistorie. Ca. 10 strøyk i 2 fag. Det vil seie at over 1/3 av førsteklassingane hadde strykt!

Det blei sjølv sagt reagert kraftig på dette. Fleire snakka med rektor, men han sa bare at nå måtte ein stå i alle delemne for å klare seg, mens det fdør var nok med ei heilskapsvurdering. Dette hadde ingen sagt noe om før eksamen.

Dersom vi samanlikna med tidlegare år, viste det seg at strykeprosenten nå svarar til den prosenten som før har fått karakteren 3 eller dårlegare. Det vil seie

at du strøyk med ein karakter på 3 eller dårlegare.

STUDENTANE PROTESTERER

Vi gav oss sjølv sagt ikkje med rektor si forklaring. Det vart halde eit møte med dei 1. klassingane det var råd å få samla. (Alle var spreidd rundt i landet i praksisarbeid da sensuren fall.) Det blei vedtatt at vi ikkje kunne godta den store strykeprosenten.

Det vart valt eit arbeidsutval som skulle jobbe vidare med saka. AU sende brev til 1. klassingane der dei blei oppmodna til å klage. Dei sende også ei klage til KUD med krav om at departementet skulle gi ordre til ny sensur. Det vart skapt blest kring saka med pressemeldingar og intervju. NSU (Norsk Studentunion), som skulen er tilslutta, blei trekt inn.

NY SENSUR

Etter press frå studentane kom svaret frå departementet. Dei sa at skulen ikkje kunne heve strykegrensa i år. Det er ikkje heimel for det i det eksamensreglementet som skulen har nå (I reglementet står det at 4 er karaktergrensa). Men KUD streka og under at dersom skulen meinte det var turvande å heve

Ben Rugaas
Rektor

grensa for å få Bestått, så var dette i orden dersom det vart slått fast i reglementet.

Skulen hadde nå ingen veg utanom. Det blei ny sensur. Nå ligg strykeprosenten på 4 i katalogisering og klassifikasjon og 8 i referansefag.

NYE ÅTAK - MEN VI SLAR DEI ATTENDE!

Studentane har altså vunne så langt. Men vi er slett ikkje ferdige med saka. Det som nå vil skje er at det vil kome framlegg om endring i eksamensreglementet. Da kan 1/3 bli strykt på «lovlig» vis og med KUD si velgning neste vår. Studentane er budde på å kjempe mot dette.

I desse dagar er sjølve saka og eventuelle aksjonsformer ute til drøfting i klassane. Røynslene frå kampen mot styrevedtaka i fjor haust lærer oss at vi kan få gjennom krava våre dersom vi er villige til å kjempe for det.

STUDENTKORRESPONDENT

Rasisme i Studentsamskipnaden!

Beliggenhet. BERG Mannl./Kvinnl.
Enkelt/Dobbelt. Møbl./Umøbl. Ektepar u. barn/m. barn.
Ovnstfyr/Sentralfyr/Elekt. oppv.
Pris pr. mnd. kr. 800,-
Særlige opplys. Ikke røkere
Hå være gift
Norske

6145 bht

Boligavdelinga ved student-samskipnaden i Oslo driver bl.a. formidling av boliger fra private utleiare til studenter. På oppslagstavla over ledige boliger fant vi en utlysning som tydelig sa at denne leiligheten bare var til leie for norske studenter - altså et klart diskriminerende og rasistisk oppslag (se faksimile).

En rask telefon til kontorsjef Nodeland i boligavdelinga avklarte at det diskriminerende oppslaget på ingen måte var noen glipp fra studentsamskipnadens side. «Dette var da en grusom salve,» svarte Nodeland på ankla-

gen om diskriminerende boligformidling - «hvis dere mener dette er i strid med norsk lov, får dere anmelde det til politiet.» «Vi ville jo først høre om det kanskje var en glipp?» sa vi. «Nei, det er ingen glipp,» slo Nodeland fast.

Så vet altså studentene at samskipnaden helt bevisst henger opp denne typen diskriminerende og rasistiske oppslag. En slik politikk fra boligavdelingens side kan ikke studentene finne seg i. Rels kraftige protester og aksjoner mot samskipnadens rasisme og diskriminering! Studentkorrespondent

STUDENTKORRESPONDANSE

Mot studentenes interesser: USV, AUF og DSM med piratvalg på historie

Da den statsdikterte valgordninga som fratar studentene retten til sjøl å bestemme hvordan de skal velge sine representanter ble innført på Universitetet i Oslo høsten 1976, gikk studentene ved 4 institutter mot denne valgordninga - psykologi, sosiologi, sosial-antropologi og historie - og de fortsatte å velge etter de valgordningene som hadde vært gjeldende ved disse instituttene. De har gått mot ei valgordning som betyr:

Ingen rett til å binde representanter.
ingen reell mulighet til å tilbakekalle representanter.
ingen mulighet til å hinne at representanter bryter all møtevedtak.
en eneste person kan nedlegge veto mot allmøtevalg samme hvor stort flertallet er.
I dette innlegget forteller en historiestudent hvordan kampen mot den statsdikterte valgordninga har blitt ført på historie.

HISTORIESTUDENTENE BOIKOTTER PIRATVALG

Det allmøtevalgte fagutvalget har hele tida kjempa mot den udemokratiske valglova, og forsvart historiestudentenes rett til sjøl å bestemme.

Men hva skjedde i vår? Jo, Sosialistisk Offensiv med den kjente Bjarne Eikefjord i spissen, og DSM (Høyre ungdommen) sammen med Moderat Ungdom (ei ekstrem høyregruppering) protesterte mot det allmøtevalgte fagutvalget og gikk inn for at fagutvalsrepresentantene skulle underkjennes i instituttrådet. Den reaksjonære instituttledelsen som er livredd for å få representanter i rådet som konsekvent fremmer studentenes interesser ble sjølsagt overlykkelige over dette.

lig over dette, og representantene ble ikke godkjent.

Men lot historiestudentene seg knekke av dette? Nei, flere og flere fikk øya opp for hvor udemokratiske den nye valgordninga er, og de syntes det var forjævelig at 4-5 personer uten støtte fra studentene skulle kunne velte et overveldende flertall. Allmøte etter allmøte tok avstand fra den lille reaksjonære klikken til AUF og DSM, og de ble mer og mer isolert. En underskriftsaksjon samla på 2 dager ca. 180 navn til støtte for fagutvalsrepresentantene, og 60-70 studenter møtte opp på instituttrådet for å følge saka, og for å protestere både mot underkjenning av representantene og forsøket på å dunke igjennom ei økning av grunnfagspensum på tvers av en samla studentopinion.

Da Eikefjord & Co. arrangerte sitt eget private «valg» etter den nye valgordninga, fikk de omtrent bare sine egne stemmer. Flertallet av historiestudentene boikotta dette valget som aldri hadde oppslutning på instituttet. Likevel ble disse «piratrepresentantene» godkjent i instituttrådet av Universitetets klagenemd. Dette viser klart karakteren av den nye valgordninga:

Det er statens organer som skal godkjenne hvem som skal sitte som studentenes representanter i råd og utvalg, ikke studentene sjøl.

I begynnelsen av høstsemesteret gjentok det samme seg. Fagutvalget ble valgt på allmøte, og den samme lille klikken la ned protest med hjemmel i den nye valgordninga, og utlyste et nytt «piratvalg», et valg som antakeligvis ville fått liten oppslutning blant studentene.

USV I SPANN MED AUF OG DSM

Men hva skjer? Jo, USV på historie som i ord sier de er «prinsipielt mot den nye valgordninga» og sier de bøyer seg for flertallet av historiestudentene, blir med i «piratvalget» til AUF/DSM! USV bøyd seg altså for et mindretall, og gikk sammen med AUF/DSM mot det synet som har vunnet oppslutning ved alle ridligere avstemninger på historie. På denne måten greide USV det AUF og DSM aldri ville klart, nemlig å skape et flertall på et allmøte mot videre kamp mot valgordninga.

USV's argument for å la seg velge etter statens regler, er det umulig å oppnå noe som helst uten representanter i rådet. Men hvis vi ser på denne perioden hvor vi har kjempa konsekvent mot den udemokratiske valgordninga, og derfor har stått uten representanter i rådet, så seg vi klart at USV har serverer en grov løgn. For hva har historiestudentene oppnådd det siste året.

Et forsøk fra lærerne på å vedta ei pensumøkning på grunnfag som betyr enda større lesepess, er blitt utsatt 3 ganger, og det vurderes å sette sammen en ny komite i denne saken som skal utarbeide forslag som ikke vil bety økning.

Det skal arrangeres en pensumkonferanse for alle studenter og lærere på instituttet. Dette er første gang i instituttets historie at alle studentene kan få ta aktivt del i diskusjoner om pensum.

Disse seirene har USV nå plutselig «glemt». De sier i en løpeseddel: «Kamplinja er sekterisk og vil hverken på kort eller lang sikt tjene våre interesser».

MASSEBEVEGELSEN VIKTIGERE ENN REPRESENTANTER

Men det USV hånlige kaller kamplinja er ikke noe annet enn at det er en massebevegelse bak de krava som historiestudentene stiller, og at det er det store presset fra mange studenter på instituttet som har fått endel lærere på retrett. Dette bevises ved at vi har vært uten representanter i rådet i den perioden hvor disse sakene er oppnådd.

Fagutvalget og andre på historie som ikke vil gå med på valg etter den nye valgordninga, er ikke mot å være representert i instituttrådet, men de er for at studentene på demokratisk måte skal ha rett til sjøl å bestemme hvordan de skal velge representanter, de er for å kunne kontrollere og sikre at representantene stemmer slik flertallet pålyder dem, og de er for å kunne sparke representanter de er misfornøyd med. Derfor tar de avstand fra enhver valg etter den nye valgordninga som eliminerer disse mulighetene. Disse mulighetene har USV nå gitt avkall på for 4 taburetter i instituttrådet.

Kampen mot den statsdikterte valgordninga vil gå over lang tid, og er enormt viktig for å forsvare studentenes demokratiske retter. Staten og dens hjelpere fra Moderat Ungdom til lant inn i USV's rekke skal ikke greie å bøye nakken på oss. Historiestudentene må fortsette å bevise at det er alle studentenes aktive kamp som fører fram enten det gjelder pensumøkninger eller lesesalsplasser, og at representanter generelt er underordna dette, og at representanter etter den nye valgordninga er null vedt.

Studentkorrespondent,
historie

Astor Reigstad, SV:

Glem faenskapen -

DNA er sosialistisk!

Ikke DNA - regjeringas, men befolkningens fortjeneste at Rjukan sjukehus fortsatt fungerer.

Gjennom hele valgkampen prøvde SV febrilsk å forklare den store forskjellen på DNA og Høyre m/sondører. Halmstrået var ofte abortsaka, hvor det i det minste er forskjell på hva DNA og Høyre sier de vil gjøre.

På et konfrontasjonsmøte på medisin i Oslo om helse- og sosialpolitikk ble dette brukt av ideologen Astor Reigstad, SV, som møtte sammen med representanter for Dnf og Kr.f. Etter påtrykk fra salen måtte Reigstad vedgå at:

DNA har ført og fører den mest aggressive sentraliserings-

politikken i helsevesenet.

DNA er ansvarlig for pensjonistenes usle levkår.

DNA har i hele etterkrigstida gått i spissen for å bryte ned folks bo- og arbeidsmiljø bl.a. gjennom strukturrasjonalisering. Dermed har de også økt forekomsten av mange sykdommer som først og fremst rammer arbeidsfolk.

Til tross for disse innrømmelsene av DNA's reaksjonære politikk, ville Reigstad være garantist for Nordli & Co. Parolen hans må tydeligvis være: husk abortsaka, glem all faenskapen og DNA blir et sosialistisk parti!

Studentkorrespondent,
medisin, Oslo

Stort flertall mot lukking på juss - men borgera gir seg ikke

Borgarskapet har i flere år trua med å innføre adgangsbegrensning på det juridiske fakultet. Dette er framstøt mot selve retten til å ta utdanning — en rett studentene har plikt til å forsvare.

Lukking av studiet vil dessuten medføre skeivere sosial rekruttering til fakultetet. Det vil også bety at jenter vil kvie seg for å begynne, de er redde for å ta opp plass fordi det viser seg at langt flere jenter enn gutter faller fra før endelig eksamen.

AKSJONSKOMITE MOT LUKKING

Med en komiteinnstilling og et tidligere Alltings-vedtak i ryggen, følte de borgerlige representantene i fakultetsrådet seg sikre på å få gjennomført lukkinga.

I begynnelsen av dette semesteret ble det imidlertid dannet en aksjonskomite mot lukking av juss. Her spilte NKS ei aktiv rolle. Gjennom diskusjoner, løpesedler og underskriftsliste fikk vi reist studentene til kamp mot lukningsforslaget.

Resultatet av dette arbeidet viste seg på Alltings-møtet 15/9: 171 var mot lukking, 46 var for. Til nå har over 500 skrevet seg på underskriftslistene.

Hermed skulle vi vel ha gravlagt borgerpressas myte om at «juss-studentene selv ønsker lukking».

DKSFs «DEMOKRATI» I SITT RETTE LYS

Det var tydelige tegn på panikk i den borgerlige leiren på Alltinget. I siste øyeblikk prøvde

de desperat å få vedtatt et utsettelsesforslag. Dette selvfølgelig for å vinne tid. Forslaget ble imidlertid klubba ned med overveldende flertall.

MEN: Med DKSFeren Per Fosmark i spissen klarte borgerskapets folk å få utsettelsesforslaget vedtatt i Fakultetsrådet.

Per Fosmark slo håndlig fast at han sjøl ikke hadde noe til overs for Alltinget — et sånt forum førte bare til massesuggesjon ... DKSF føler seg trua av grundig behandling av saker gjennom diskusjon — da ser en hva deres «demokrati» er verdt!

FORTSATT FARE FOR LUKKING

Dette utsettelsesvedtaket betyr at faren for lukking fremdeles er overhengende. Vi må regne med at lukningsforslaget vil bli kjørt fram på et tidspunkt da juss-studentene er lite beredt på kamp, nemlig i eksamenstida.

Derfor — juss-studenter — hold øyne og ører åpne, vær klar til å kjempe mot lukking også i tida framover!

Korrespondent, juss.

SERIE: Lær av den 2. verdenskrigen!

«Hva må gjøres» kjem med ein serie artiklar om Noreg og 2. verdenskrigen, førebels reknar vi med 4 i talet. Det er stor fare for ein tredje verdskrig som fylgje av rivaliseringa mellom dei to imperialistiske supermaktene Sovjet og USA. I ein slik krig kan Noreg bli invadert av den eine eller begge desse maktene. Mange progressive spør seg, kva skal vi gjera i eit slikt høve? Skal vi gå inn for å styrka det borgarlege militærapparatet idag — skal vi i det heile oppmoda til motstand — skal vi be den eine supermakta om hjelp mot den andre? Har arbeidarklassen i det heile interesse av å kjempa ein nasjonal frigjeringskrig i eit lite imperialistisk land som Noreg? Kva er målet for den nasjonale frigjeringskampen i Noreg?

For å svara på desse spørsmåla og bu oss godt må vi studera dei røynslene kom-

munistar og patriotar gjorde under 2. verdenskrigen i Noreg. Det vil også betre gjere oss i stand til å avsløra både borgarskapet sitt falske prat om å forsvara sjølråderetten og dei reaksjonære, trotskistiske frasene til «venstrefløya» i SV og i «Kommunistisk» Universitetslag.

Tema for artiklane vil i grove trekk verta:

1. Førkrigstida. «Ikkje-innblandingspolitikken». Sovjetunionens revolusjonære utanrikspolitikk. Noreg i brennpunktet for rivaliseringa. (i dette nr.)
2. Den militære motstanden i 1940. Borgarskapet svik nasjonens interesser. Kva syner dei militære førebuingane. Borgarskapet vil kapitulera — folket vil kjempa. Den engelske militær-«hjelpa» — imperialistisk krig på

norsk jord.

3. NKP i 1940. Sviket til regjeringa og de borgerlige partia - riksrådsforhandlingane. Det politiske og økonomiske samarbeidet med tyskarane under krigen.
4. Motstandskampen i okkupasjonstida. Hjemmefronten i sin rolle, annan motstandskamp, i og utanfor NKP. Furu-botns linje satt opp mot røynslene frå Albania, der den væpna folkekrigen blei avslutta med opprettinga av proletariatets diktatur.

Vi vil gjera merksam på at artiklane står for rekninga til einskildpersonar, og at vi gjerne vil ha innlegg til avisa slik at vi kan få ein debatt om desse viktige sakene.

Hitler-Tyskland sitt åtak på Noreg kom som lyn frå klår himmel for størstparten av det norske folket. Anten var folket påverka av propagandaen frå borgarskapet, som løynde krigsfåren, eller av NKP sin feilaktige analyse som sa at England var den sannsynlege åtaksmakta.

På grunn av borgarskapet si politiske og militære linje som var kapitulasjon og samarbeid, og at folket var ubudd på åtaket, og sakna politisk leiing, kunne dei tyske nazistane hærta landet på eit par månader.

Var det umogeleg å veta på førehand at krigen ville koma, og at den tyske krigsmaskinen ville rulla utover Tysklands grenser i alle retningar?

Til høgre: Stalin og Dimitrov, leiaren for Komintern, åtvare om at ein ny verdskrig ville koma.

Europa i mellomkrigstida - ny krig blir førebudd

IMPERIALISTMAKTENE FØREBUR DEN 2. VERDENS- KRIGEN

Den kommunistiske internasjonale (Komintern) gav alt i slutten av 20-åra klårt syn for at ein ny imperialistisk omfordelingskrig var i kjemda: I Kominterns program frå 1928 heiter det m.a.:

«Som følge av at krigen innskrenka det europeiske hjemme-

markedet og som følge av Sovjetunionens utskillelse fra det rent kapitalistiske kretsløp, og som følge av den vidtgående monopolisering av de viktigste rå- og brennstoffkilder fører økningen av produksjonskapasiteten til verdenskapitalismens industrielle apparat, til at konfliktene mellom de kapitalistiske landa bryter løs. Den «fredelige» kamp om petro-

leum, gummi, bomull, kull, malm, og nyoppdeling av markedene og investeringsområdene fører uuunnngåelig til en ny verdenskrig - - -».

I Beretninga til den 17. kongressen i SUKP(b) i 1934 slår Stalin fast:

«Kampen om utenlandsmarkedene er skjerpet, de siste rester av frihandelen har fått døds-

støtet, og dette sammen med vernetollen, handelskrigen, valutakrigen og mange andre liknende åtgjerder, som viser en ytterliggående nasjonalisme i den økonomiske politikken, har tilspisset forholdene mellom landene til det ytterste, skapt jordbunn for militære sammenstøt og stilt på dagsordenen krigen som et middel til å dele opp verden og

innflytelsessfærene på nytt til fordel for de sterkeste statene.

Japans krig mot Kina, at Japan har okkupert Manchuria, trådt ut av Folkeforbundet og er på frammarsj i Nord-Kina har skjerpet situasjonen enda mer. Den skjerpede kampen om Stillehavet og de økte flåterustningene i Japan, Sambandsstatene, England og Frankrike er følgen av denne til-

spissingen.

Tysklands uttreden av Folkeforbundet og revansjespekulering har gitt et nytt støt i retning av tilspisse situasjonen og til økt rustninger i Europa.

Det bærer tydelig mot en ny krig.

Forts. side 7

Forts. fra side 6

BORGARSKAPET TRENG FASCISMEN TIL Å DELA VERDA PÅ NY

I 34 årtusener Stalin særskilt mot Tyskland og Japan. I 1935 ser Komintern dei fascistiske statane som den færligaste fienden:

«De (imperialistane) prøver å løse markedsproblemet ved å slavebinde de svake nasjonene, forsterke undertrykkelsen av koloniene og gjenoppdele verden ved en krig. Og til dette trenger de fascismen.»

Mot slutten av 30-åra blir det meir og meir klårt for kommunistane at tida er nær då dei fascistiske stormaktene vil utløysa verdskrigen. Mao Tsetung uttalar i 1938: «Etter å ha angrepet Abessinia (Etiopia, vår merkn.) gikk Italia til angrep på Spania, og Tyskland gikk med. Så gikk Japan til angrep på Kina. Hva kommer så til å skje? Uten tvil vil Hitler ta opp kampen med stormaktene. «Fascisme er krig» — dette er fillstendig riktig. Det kommer ikke til å skje noe brudd i utviklinga av den nåværende krigen til en verdenskrig».

SOVJETS FREDSPOLITIKK - FRONT MOT FASCISMEN

Framfor faren for ein ny imperialistisk verdskrig gjekk Sovjetunionen inn for å skapa ein front mot dei aggressive, fascistiske statane. Sovjet vart med i Folkeforbundet i 1934 og tala der inn-trengjande for kollektive avtaler mot dei aggressive statane. Men vestmaktene, med England og Frankrike i brodden, gjekk inn for «ikkje-innblandingspolitikk», som i denne situasjonen berre fungerte som støtte og oppmuntring til fascismen.

HITLER SLUKER TSJEKKO-SLOVAKIA MED VESTMAKTENES HJELP

Hitler reiste krav om Sudet-området i Tsjekkoslovakia. Både Sovjet og Frankrike hadde venskapsavtaler med landet, England hadde også gjeve lovnad om støtte mot aggresjon. Men England og Frankrike gjekk frå lovnaden sin gjennom å underteikne Munchenavtala, som ga Hitler frie hender til å okkupera Sudetområdet. Sovjet lova likevel å stå ved garantiane sine til Tsjekkoslovakia dersom ikkje noka stilling vart oppgjeven friviljig. Men Tsjekkoslovakia bøygde seg under presset frå Hitler — og vestmaktene — og godtok Munchenavtalen.

Kvifor var vestmaktene viljuge til å gje Hitler denne gåva? Dei «gamle» imperialistiske England og Frankrike rekna med at Nazi-Tyskland ville marsjera autover, og unnte han gjerne litt løn for det.

Denne «ikkje-innblandingspolitikken» til vestmaktene oppsummerte Stalin slik i talen til den 18. kongressen i SUKP(b) i mars 1939:

«Et karakteristisk drag ved den nye imperialistiske krig er at den ennå ikke er blitt en alminnelig krig, en verdenskrig. Krigen blir ført av de aggressive statene, som på alle vis skader interessene til de ikke-aggressive statene, framfor alt England, Frankrike og USA, men de sistnevnte rygger likevel tilbake, slår til retrett, gjør den ene innrømmelsen etter den andre til aggressorene.

Såleis foregår det for øynene på åss en åpen nyoppdeling av verden og innflytelsessfærene på de ikke-aggressive statenes bekostning, og disse statene gjør ikke et eneste forsøk på å verge seg, men ser til og med i en viss grad gjennom fingrene med det (- -)

Formelt sett kunne en karakterisere ikke-blandingspolitikken slik: «Hvert enkelt land må forsvare seg mot aggressorene som det vil og kan, det raker ikke oss, vi vil holde oss utenfor og drive handel så vel med aggressorene som med deres ofre.» Men i virkeligheten betyr ikke-innblandingspolitikken at aggresjonen blir begunstiget, at det pustes til krigsbrannen og følgelig at krigen forvandles til en verdenskrig. I ikke-innblandingspolitikken gjør seg gjeldende en bestrebelse, et ønske om ikke å hindre aggressorene i å utføre sitt skumle verk, f.eks. ikke hindre Japan i å innlate seg i en krig mot Kina, og enda bedre, mot Sovjetunionen, f.eks. ikke hindre Tyskland i å vikle seg inn i de europeiske anliggender og innlate seg i krig med Sovjetunionen — å la alle som deltar i krigen synke dypt ned i krigens sump og i all stillhet oppmuntre dem til det, slik at de svekker og utmatt hverandre, og så, når de er tilstrekkelig svekket, tre inn på arenaen med friske krefter og naturligvis opptre i «fredens interesse» for å diktere de svekkede krigsdeltakerne sine egne betingelser.

Like billig som smart! (- -)

Enda mer karakteristisk er det at visse politikere og pressefolk i Europa og sambandsstatene som har mistet tålmodet under ventingen på felttoget mot «Sovjet-ukraina», selv tar til å avsløre den virkelige bakgrunn for ikke-innblandingspolitikken. De erklærer bent fram og skriver svart på hvitt at de er dypt «skuffet» over tyskerne, fordi de istedet for å marsjere mot Sovjetunionen, vender seg — tenk det! — mot vest og krever kolonier. Det ligger nær å tenke seg at man forræerte Tyskland områder av Tsjekkoslovakia som betaling for en forpliktelse til å sette i gang krig

mot Sovjetunionen, men at tyskerne nå nekter å innløse vekselen og viser kreditorene døren.

Det er langt fra min hensikt å moralisere over ikke-innblandingspolitikken og å snakke om forræderi, svik og lignende. Det ville være naivt å preke moral for folk som ikke anerkjenner menneskelig moral. Politikk er politikk, som de gamle durkdrevne diplomater sier. Men likevel er det nødvendig å si at det store og farlige politiske spill som tilhengerne av ikke-innblandingspolitikken har innledet, vil kunne ende med en farlig fiasko for dem selv.»

Hitler da han kjørte over den tsjekkiske grensen etter Münchenmøtet.

TINGINGANE MELLOM SOVIET OG ENGLAND/FRANKRIKE

Etter lemlestinga av Tsjekkoslovakia var England og Frankrike til synes viljuge til å gå med på ei gjensidig støtteavtale med Sovjet. Heile våren og sommaren 1939 var det forhandlingar i gong mellom dei tre statene. Sovjet la fram eit forslag som gjekk ut på:

1. Pakt mellom dei tre statene for gjensidig hjelp mot aggresjon til alle europeiske statar — inkludert dei som grensa til USSR.

2. Militæravtale mellom dei tre statane som slår fast formene og storleikene til hjelpa som skulle setjast i verk straks ein av partane vart råka av aggresjon.

England og Frankrike ville berre ha garantier for at Sovjet ville rake kastanjene ut av elden i fall Hitler gjekk til åtak på dei sjøl eller på land dei hadde garantert tryggleiken for. Men dei var ikkje viljuge til å gje konkret støtte til Sovjetunionen om det blei utsatt for aggresjon eller om statane som grensa til Sovjet, slik som dei baltiske statane vart angripne. Heller ikkje ville dei binda seg til å setta inn militærstyrkar som kunne monna: Medan Sovjet sa seg viljuge til å sende 136 divisjonar, tilbød England 5 div. osb.

Medan Chamberlain sjøl fleire gonger hadde vore og forhandla med Hitler, sende England berre «annanrangs» diplomatar — folk utan nokon som helst fullmakter — til forhandlingane i Sovjet.

Alt dette overtydde Sovjetunionen, med rette, om at forhandlingane i Moskva var reint spillefakteri frå vestmaktene si side, og at måten dei vart ført på var eit varsel om «fritt fram» for Hitler om han ynskte å gå austover. Vidare var spørsmålet om Polen inne i forhandlingane. Sovjet

peika på at om Raudearmeen skulle kjempa mot dei tyske fascistane, måtte han få gå gjennom Polen. Dette vart avslått av Polen.

DEN TYSK-SOVJETISKE IKKJE-AGGRESJONSAVTALA

I denne situasjonen var den sovjetiske regjeringa tvinga til å gå med på ein ikkje-aggresjonsavtale med Tyskland. Dette var heilt naudsynt i ei stund då Sovjet sto heilt aleine og det var fare for at vestmaktene skulle dra landet inn i ein krig med Tyskland. Avtalen ga Sovjet tid til å førebu seg til det nazistiske åtakket kom i 1941.

I ein hemmeleg protokoll til

jetunionen korrekt? Var det rett å skriva under ikkje-aggresjonspakta med Nazi-Tyskland? Kva lærdoman kan revolusjonære i dag hente om tilhøvet mellom utanrikspolitikken til eit sosialistisk land og kampen til arbeidarklassen i dei kapitalistiske landa? Ein kan slå fast fylgjande:

(1) SUKP(b) hadde eit rett syn på at den nye verdenskrigen ville bli utløyst som fylgje av riviliseringa mellom dei to imperialistiske blokkene — Tyskland/japan:Italia på den eine sida og England/Frankrike på andre.

(2) SUKP(b) analyserte stoda konkret, og kunne heilt rett slå

fast at dei aggressive, fascistiske statane ville setja i gong krigen, av di dei var oppstigande makter og hadde mest å vinna på ei nyoppdeling av maknader og innflytelsessfærer.

(3). Ut frå at England/Frankrike i denne situasjonen hadde interesse av status quo, tala Sovjetunionen for sams avtalar mot alle aggresjonar frå fasciststatane, også mot dei mindre landa.

(4) SUKP(b) kunne etter kvart slå fast at England/Frankrike sin «ikkje-innblandingspolitikk» hadde som mål å isolera Sovjetunionen og til og med oppmuntra Hitler til å gå austover.

I denne situasjonen, då Sovjetunionen faktisk sto framfor trugsmålet om ein kontrarevolusjonær allianse av alle dei europeiske imperaliststatane, og med USA som ivrig «klakkør», var det naudsynt og rett å inngå avtalen.

SOVJETUNIONENS UTANRIKSPOLITIKK OG OPPGAVANE TIL KOMMUNISTISKE PARTI I KAPITALISTISKE LAND

Sovjetunionen førte ein utanrikspolitikk som tok sikte på å nytta motseiingane i imperialistlæget for å hindre fascistane i å setja i gong ein verdskrig. Sidan, då krigen likevel braut ut, nytta sovjetregjeringa desse motsetjingane til å utsetja åtakket p sitt eige land. Dette var i interessene til det sosialistiske Sovjet, i interessene til den internasjonale arbeidarklassen og alle nasjonar som var truga av dei imperialistiske blokkene.

Men sjølsagt endra ikkje t.d. den tysk-sovjetiske avtala ein tøddele karakteren til det tyske regimet, heller ikkje på holdninga arbeidarklassen og folket måtte ha i dei landa som blei truga av Hitler-fascismen.

Dei norske kommunistane i NKP syntse seg ikkje vera i stand til ein rett analyse korkje av verdssituasjonen eller av den tysk-sovjetiske avtalen. Då Tyskland gjekk til invasjon i Noreg, mana partiet til ikkje å gjera motstand og propaganderte at England var hovudfienden. Dette syner at NKP ikkje hadde skjønna at imperialismen utviklar seg ujamt, og at dei fascistiske statane var komne på offensiven høve til dei «gamle» kolonimaktene. Difor vart også avtalen Sovjet av taktiske grunna gjorde med Tyskland sett som eit nytt prov på at England var hovudfienden. I staden for å oppmoda heile folket til krig mot okkupanten, hamna NKP i april-dagane på ei rein quisling-line.

NOREG OG OPPTAKTA TIL 2. VERDSKRIGEN

Noreg var tradisjonelt britisk interesseområde. Det norske borgarskapet var i hovudsak pro-engelsk og dreiv sin eige imperialistiske utbytting under paraplyen til den britiske imperialismen. Men lenge føre 9. april låg Noreg i brennpunktet for krigsplanane til begge imperialistblokkene. Det var fleire grunnar til det: Noreg var viktig militærstrategisk, malmtransporten over Narvik, og vestmaktene sine ynskje om å åpna ein ny front som kunne letta det tyske presset på kontinentet.

Dei tyske krigsplanane kjenner vi godt til, men også engelskmennene/franskmennene hadde planar. Churchill skriv i verket «the Second World War» at han alt 19. september 1939 kom med framlegg til kabinettet om aksjonar mot malmtransporten frå Narvik, som gjekk til Tyskland. Etter at Finlands krigen braut ut, meinte Churchill at ein hadde eit godt påskot til å senda tropper til Skandinavia, for å «hjelpa Finland mot Sovjet». Desse troppene skulle sendast over narvik og der sikra seg kontrollen med malmutførsla.

Churchill rekna med at sjansen for norske mottrekk var sers liten, m.a. av di dei norske reiarane hadde ei svært lønsam («extremely profitable bargain», med Churchills eigne ord.) charteravtale med Storbritannia. Tyskland vart vurdert slik: Om Tyskland skulle svara med åtak på Noreg, ville det føra til at britisk-franske styrkar kunne møte dei på norsk jord (og ikkje t.d. i Frankrike). England kunne difor ha meir å vinne enn å tape ved eit tysk åtak Noreg.

Churchill sine framlegg kom ikkje av stabelen tidnok av ymse grunnar. Før det engelsk/franske åtakket kom i gang, var den tyske okkupasjonsstyrken på veg mot Noreg.

LÆRDOMAR VI KAN GJERA OSS NYTTE AV IDAG

Røynslene frå 2. verdskrigen syner oss idag, når Noreg er truga av dei imperialistiske supermaktene Sovjet og USA, at å lita seg på ei imperialistmakt mot ee anna, er «å fordrive kolera med pest».

Den nasjonale sjølråderetten kan berre haldast oppe gjennom strid mot begge supermaktene om dei skulle setja fot på norsk jord. Dette er det prinsipielle standpunkt vi må ta. Sidan vil det vera ei taktisk vurdering, dersom baa supermaktene er på norsk jord, om ein skal kjempa like hardt mot både samstundes. Ikkje i noko høve skal vi alliera oss med ei av supermaktene, dei vil begge føre ein reaksjonær, urettferdig krig på norsk jord, nett som Tyskland og England gjorde våren 1940.

«Dette betyr fred i vår tid,» sier Chamberlain i radioen ved ankomsten til London etter München.

Hvis ikke kvinnene organiserer seg og sjøl kaster seg ut i kampen, blir det ingen kvinnefrigjøring. Hvis vi ikke retter ryggen, går til handling, vil kapitalismen få frie hender til å trække oss ned.

PORNOBÅL PÅ BLINDERN!

Onsdag 21. september stormer kvinneaktivister inn i sjappa til porno-lund. De rasker med seg råtten porno for tusenvis av kroner. Et stort og rødt «NEI» blir malt på vinduet. Utafor sjappa blir jentene angrepet av porno-mafians eget borgervern som roper: «Slipp de bladene, ellers skal vi knuse ribbeina deres.» Forbipasserende reagerer og tret støttende til. Jentene slipper unnå etter å ha sprayet borgervern-bølla med rødmaling.

En time senere blir det tent et kjempepornobål på Blindern. 2-300 folk slutter spontant opp om demonstrasjonen. Stemninga

USV-ledelsen har gjennom veggaviser på Blindern lagt opp til ei linje for å hindre jenter i å slåss mot pornoindustrien. Bålene blir kalt «et enkelt hånd-grep, en enkelt fyrstikk» som ikke betyr noe som helt. Tvert imot, sier USV, kan «bålene virke som en provokasjon på enkelte kvinner». Virkeligheten er en helt annen verden enn USVs. Det er pornospekulantene som blir provosert. Mens alle aksjonene som har vært mot salt av kvinner, i Skien, i Førde, på Holmenkollbanen og pornobålene, viser at kvinnene slutter spontant opp.

Kvinnene føler seg utlevert og tråkka på av pornoindustrien. Derfor vil de være med å slåss

Jentene på lærestedene har mye å slåss for De trenger Kvinnefronten!

er entusiastisk. Slagord og appeller. En flott avslutning på en enda en militant aksjon mot salg av kvinnekroppen.

Aksjonen er ett eksempel på at kvinnene ikke vil godta underå trykkinga, og organiserer seg for å slåss. Kapitalismen tjener store penger på salg av kroppen vår, stat og kommune «liberaliserer» Kvinnene vil ikke sitte rolig og se at den råtne sigarøykende pornomafiaen får fortsette å spre sitt kvinnesyn. Vi må sette hardt mot hardt i dag!

Reaksjonene fra pornomafiaen viser at disse folka frykter slike aksjoner. De organiserer borgervern med 15-20 bøller og dresserte schæfere. De uttaler til Dagbla': «vi har helt frie hender og behøver ikke ta slike hensyn som politiet må ta.» Disse folka organiserer ikke borgervern for moto, skyld. Jentenes aksjon rammer dem økonomisk og politisk, den trekker råtten-skapien fram i lyset.

USV-LEDELSEN ANGRIPER AKSJONEN

sjøl. Hvem tjener på at vi gjør som USV-ledelsen her sier, at vi ikke skal protestere og demonstrere. Jo, da vil pronomafiaen gni seg i henda.

LAG AKSJONER, BYGG KVINNEFRONTEN PÅ LÆRESTEDENE

Salg av kvinner er bare ei side av kvinneundertrykkinga. Hva med studentjenta som ikke får daghjems plass og svangerskapspermisjon? Hvorfor er helsetjeneren på skolen din, er det skikkelig prevensjonsveiledning til alle? Hvorfor er det så mange jenter som ikke fullfører utdanninga si? Hva med pensum, hva slags kvinnesyn er det egentlig som blir prakka på oss hver eneste dag?

Hvis jentene ikke har en kamp-organisasjon, så må de møte problemene aleine, de får ingen mulighet til å forsvare seg. Gå ut og spør andre jenter, la dem få være med på å lage aksjoner mot kvinneundertrykkinga på lærestedet ditt. Bygg en sterk Kvinnefront!

Pornobladene i flammer på Blindern.

Pekings prostituerte reformerer seg

av Liang Yin-mei

Sent om ettermiddagen den 21. november 1949 vedtok Folkets rådgivende politiske forsamling i Beijing en historisk resolusjon som gjorde slutt på prostitusjonen i den nye folkerepublikkens hovedstad. Folkets bystyre besluttet at bestemmelsen skulle tre i kraft samme kvelden.

I løpet av en kveld ble 237 bordeller lukket og 1290 prostituerte ble befridd for et nedverdiggende liv som lekesaker for de velstående klassene. Kvinnenes alder varierte fra 13 til 53 år, flertallet (756) var mellom 18 og 25 år.

De prostituerte ble tatt med til Kvinnenes produksjons- og utdanningsinstitutt. Det er en offentlig institusjon, spesielt opprettet for å løse oppgaven med å omskolere disse kvinnene til nyttige borgere med selvspekt.

Det var ikke enkelt for de tidligere

prostituerte å tilpasse seg den nye kollektive livsformen eller å konsentrere seg om studiene. De fleste av dem hadde rett og slett blitt solgt til bordellene som unge piker når familiene deres var så fattige at de ikke lenger kunne fø dem. Bordelleierne hadde kontrollen over pikenes skjebne på liv og død. Siden pikene var satt utenfor samfunnet, var det ingen som brydde seg om de som eide dem slo eller sultet dem for å gjøre dem føyelige. Det var derfor ikke forbausende at de var svært mistenksomme overfor ethvert forsøk på å hjelpe dem til å forbedre sine levevilkår.

De tidligere erfaringene de hadde gjort under Guomindang-regimet hadde lært dem å hate og frykte alle offentlige myndigheter. I det gamle samfunnet hadde myndighetene bare straffet dem, når de i det hele tatt ble vist oppmerk-

somhet. I tillegg hadde mange av dem blitt påvirket av de antikommunistiske ryktene som ble spredd av bordelleierne og Guomindang-kundene deres. Noen trodde for eksempel at kommunistene hadde planer om å samle alle prostituerte og sende dem til områder langt unna for at de skulle arbeide der. Andre hadde hørt at kommunistene ville gi de prostituerte til skitne og stygge arbeidere som var så fattige at de ikke kunne få en kone på annen måte.

Derfor møtte de den første dagen ved instituttet med stor engstelse. Da de samlet seg til frokost, laget noen få av pikene bråk med hensikt, ved at de høylytt klaget på maten. Andre spilte på at kvinnene forstælig følte seg ille til møte og forsøkte å forstørre episoden og få i gang et opprør. Noen brast i gråt og skrek hysterisk, andre satte i gang en

vill flukt mot hovedporten i et forsøk på å bryte seg ut av huset. Det tok fire timer for kadrene greidde å berolige kvinnene og forsikre dem om at myndighetene virkelig forsøkte å hjelpe dem. Kvinnene ble også forsikret om det, ved at de fikk gå ut om ettermiddagen for å hente personlige eiendeler. De kunne også ordne det slik at barna eller mødrene deres fikk bo sammen med dem, hvis de ønsket det.

Etter at kvinnene hadde roet seg ned og blitt vant til de nye omgivelsene, begynte kadrene på sin langvarige og tålmodighetskrevede oppgave med å hjelpe de prostituerte til å omskolere seg. Det ble organisert undervisning i lesning og skrivning, politiske diskusjonsgrupper og yrkesopplæringskurs. Kvinnene ble oppmuntret til å fortelle om sine bitre erfaringer på klagemøter. Til å begynne med var mange stille, de var redde for å rippe opp i vonde minner. Men når noen få viste veien og de forstod at de ville møte forståelse og ikke forakt når de la sin fortid åpen, da veltet tidligere lidelser ut i en strøm av ord det ikke gikk an å holde tilbake. Nå kunne de fritt uttrykke sine tanker for første gang i sitt liv. Senere hadde de anklagemøter hvor kvinnene satte fram tiltaler mot bordellbestyrerne. De frem-

la nøyaktig regnskap over sadismen og brutaliteten til dem som tidligere hadde eid dem.

Alle unntatt 97 av over tusen prostituerte var smittet av veneriske sykdommer. Mange var også avhengige av narkotiske stoffer. Instituttet opprettet en medisinsk avdeling med en stab på 160 leger, sykepleiere og laboratoriepersonell for å helbrede kvinnene. Det medisinske personellet arbeidet langt ut over kvelden, de stanset ikke engang arbeidet på søndagene for å hvile ut. Regjeringen sørget for alt nødvendig medisinsk utstyr, til og med så kostbare medisiner som penicillin.

80% av kvinnene kunne verken lese eller skrive da de kom til instituttet. Hvis bordelleierne i det hele tatt hadde investert penger på å utdanne dem, var det bare for at de skulle lære å spille musikkinstrumenter, synge eller danse. Bare to måneder etter at kvinnene var blitt frigitt, hadde alle litt kjennskap til skriftspråket, og noen få kunne skrive mer enn 300 tegn. Over 100 av kvinnene skrev om sin nye stilling i samfunnet til nyttårsfeiringen. De laget også en serie korte dramaer om livet sitt, som de oppførte i løpet av nyttårsferien.

Etter hvert som historien om hvordan kvinnene forandret seg fant veien til den

lokale pressen, ble hele befolkningen interessert i å følge fremgangen i omskoleringen. Kvinnelige fabrikkarbeidere og studenter sendte grupper på besøk til instituttet for å oppmuntre og støtte de tidligere prostituerte. Mange av folkets organisasjoner sendte brev hvor de uttrykte sin beundring for den flid kvinnene viste i omskoleringen. I midten av januar hadde 30 kvinner forlatt institusjonen for å dra tilbake til familiene sine eller for å gifte seg. Men de fleste av de tidligere prostituerte bestemte seg for å bli ved instituttet til de hadde blitt dyktige nok i et fag til at de kunne forsørge seg selv ved eget produktivt arbeid.

Alle har forandret sin grunnleggende innstilling til samfunnet. De forstår nå at kinesiske kvinner aldri mer vil bli tvunget til å tale et så ydmykende liv som det de har kjent, eller å bli gjort til samfunnets utskudd uten å ha noe sted de kan gå for å få hjelp og møte forståelse. Det er grunnen til at de nå kan gå framtida tillitsfullt i møte.

Hentet fra People's China nr. 3, 1950.

Fra en aksjon mot bordellet "Fagerborg Hotell".

Porno og prostitusjon: «(Ut)løsning» eller undertrykking?

I 60-åra og utover fikk salget av kvinner nye dimensjoner. «Vanlige» ukeblad «satsa» på kvinnekroppen. Den «virkelige» pornoen blir mer og mer grotesk. Bordeller dukker opp t.o.m. i mindre byer som Skien. Eksempler fra Sverige avslører at salg av kvinner inngår som en del av diplomatiets og storindustriens daglige forhandlingsspill.

Bak pronoindustrien står det sterke kapitalkrefter. Wallenbergkonsernet, kjerna i monopolkapitalen i Sverige, eier av forlaget Bonnier, hover inn kjempeprofitter på å selge kvinnekroppen i masseomfang. Pornokonger tjener grovt på å utnytte og trække på kvinnekjønn.

Til tross for «liberaliseringa», er store deler av denne virksomheten ennå ulovlig. Likevel blir pornoprofitørene beskytta av stat, kommune og politi. Bordeller får operere fritt, kommunene sjenker t.o.m. bevilgninger til «restaurantene», pornogrossister får fredlig reklamere og selge sine «varer».

ARSAKEN TIL PORNO OG PROSTITUSJON

Helt siden **klassemidlet** oppsto har kvinnene blitt sær-egent undertrykt. Privateiendommen og rikdommer på mannens hender, førte bl.a. til innføringa av monogamiet.

Det som kjennetegner denne familieformen er at monogamiet gjelder for **kvinnene**, men ikke for mannen. Monogamiet er supplert med ekteskapsbrudd og prostitusjon. (Engels). De er to motsetninger som forutsetter hverandre. I alle klassemidlet har hersker-

klassen tvunget kvinnene til å prostituere seg.

Kapitalismen har benyttet seg av den mindreverdige stillinga til kvinnene, og gitt kvinneundertrykkinga sin **form**. Kvinnekroppen er blitt gjort til en vare som selges i masseomfang, hele kvinnekjønnene er blitt reservearbeidskraft.

Slik kan kapitalen hove inn enorme profitter på å undertrykke kvinnene også, som **kjønn**. Porno og prostitusjonen er blitt storindustri.

Siden kvinnene ikke har rett til arbeid, for pornokonger store

muligheter til å tvinge/lokke kvinnene til å leve av å selge kroppen. «Tilbudet» fører alltfør et liv i elendighet for **kvinnene**.

BORGERSKAPET TILSLØRER ARSAKEN

Borgerskapet forsøker å dekke over at det er de sjøl som tjener på/lever av å selge kvinner. De framstiller salg av kvinner som noe naturgitt og evigvarende. De snakker om «syndige» kvinner som «frister» menn som Kåre Kristiansen og svenskekongen.

USV har gitt denne falske forklaringa en mer «up to date» form. De retter også søkelyset på den vanlige kvinne og mann. Når de skal «forklare», legger de på veggaviser på Universitetet, vekt på «kvinnene som selger seg til pornoindustrien», at porno og prostitusjon er «(ut)løsninga for kvinner og menn», og sier at «pornoetterspørselen også er en følge av kvinnes frusterte seksuelle relasjoner». Samtidig bruker de fraser om sosialismen mot at kvinnene skal slå mot pornokapitalen i dag, og bli på denne en god støtte for de som lever av å undertrykke kvinnene.

RATTENSKAPEN TIL IMPERIALISMEN

Utviklinga av porno og prostitusjonsindustrien er et klart eksempel på den grenseløse råttenkapen til imperialismen, på at imperialismen degraderer kvinnene spesielt. USA imperialismen i Vietnam trakk ned tusener av barn og unge kvinner i narkomani, prostitusjon og elendighet. Det sosialimperialistiske Sovjet har ordna salget av kvinnekroppen etter **statskapitalistiske** prinsipper. Staten åpner sjøl

bordeller og nattklubber, anti-røykekampanjer er blitt lansert med toppløse go-go-girls osv.

SEKSUELL UNDERTRYKKING

I dag blir undertrykking framstilt som «frigjøring» av borgerskapets sexologer. Den kjente DNB-velger, Berthold Grunfeldt, hevder at porno og prostitusjon er en slags nødvendig sosial/mentalhjelp for stygge og handicappede.

Dette er å snu verden på hue, og det er en hån mot alle «stygge» og handicappede. Kjøp av kvinner er ingen «løsning», men tvert imot **økt** sosial og seksuell undertrykking også av **mann-folka**.

HVORFOR ER PORNO OG PROSTITUSJON KVINNE-UNDERTRYKKING?

Kvinnene velger ikke å bli prostituerte. De tenker ikke skal jeg bli sykepleier, industriarbeider eller prostituert. De prostituerte er **ekstremt** undertrykt og utnyttet, men på en helt annen måte enn kvinner som selger **arbeidskrafta** si.

Over 80% av de prostituerte kommer fra arbeiderklassen. Framtida deres er — uansett inntekter — et liv hvor de brytes ned til grunnen av nedverdiggelse, alkohol og narkotika.

Prostitusjon er ikke noe yrke eller «vanskjøtta» industri. Vi kvinner sloss for retten til **arbeid**, ikke kapitalismens rett til å selge kvinnekroppen. Derfor har Dagbladet og enkelte feminister som støtter luksusprostituertes ytringer om «oppvurdering av yrket», valgt undertrykkernes side. For

nettopp pronomafiaen vil gni seg i hena dersom den lyssky virksomheten deres får utvikle seg i legale og anerkjente former.

Porno og prostitusjon undertrykker alle kvinner. Alle former for kvinneundertrykking skjer i hovedsak i samfunnet. Salget av kvinnekroppen er det viktigste undertrykket for den seksuelle undertrykkinga av kvinnen. Pupper og lår blir framstilt som kvinnes største og eneste aktivum.

Hvis kvinnene jobber på fabrikk, har trøler i henda og muskler i armene, så synker de i «verdi». Og enda mer «verdløse» blir kvinnene hvis de reagerer, gjør opprør og slåss. Bare herskerklassen har interesse av å framstille kvinnene som narraktige, passive og viljeløse kjønnsobjekter.

Når kapitalismen degraderer kvinner på denne måten gjør de det for å splitte kvinner og menn og forsøker spesielt å kvele **kvinnenes** motstand og kampvilje mot undertrykkinga.

DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONEN GJØR OGSÅ SLUTT PÅ SALG AV KVINNER

I de sosialistiske landa har kvinnene rett til arbeid, og kvinnekroppen blir ikke solgt. Full kvinnefrigjøring betyr at den mindreverdige stillinga til kvinnene er oppheva på alle områder.

Engels forklarer: «...den første forutsetninga for kvinnefrigjøring er å fære hele kvinnekjønnene tilbake til den samfunnsmessige produksjon...» og videre «Privat husholdning omformes til samfunnsmessig industri og oppdragelsen av barna blir et samfunnsmessig anliggende». Dette er grunnlaget for at kvinnes 2.

rangs rolle i familien og samfunnet forsvinner.

Kvinnene i Kina f.eks. blir ikke undertrykt ideologisk og seksuelt av falske idealer. For hva slags kvinnesyn hersker i Kina: (fra Claudie Broyelle «Halve Himmel») «Det er et helt annet bilde vi møter, oppslått på vegger i byene, i aviser, på scenen. Det er en arbeiderkvinne, en bondekvinne med et målbevisst uttrykk i ansiktet og med enkle klær. Hun er gjengitt med en holdning som er typisk for hverdagen til millioner av kinesiske kvinner. Hun arbeider, hun studerer, hun ler, men har aldri den narraktige minen som er så typisk for våre (kapitalismens, vår anm.) reklamebilder.» — «Kvinnene er ikke lenger kjønnsobjekter». Kvinnene i Kina & Albania har rett til arbeid, samfunnet har overtatt ansvaret for ungene, og dette legger grunnen for et fritt kjærlighetsforhold hvor monogamiet blir virkeliggjort også for mannen.

Men opphevinga av gamle myter og fordommer skjer ikke på en dag. C.B. sier videre: «Kvinnene blir ikke lenger sett på som et kjønnsobjekt ... Gjennom revolusjonære bevegelser mot gamle reaksjonære skikker og skillelinjer som undertrykker kvinnene, kan en ny revolusjonær moral og seksualitet, kjærlighet og familieliv oppstå. Og i denne kampen har kvinnene i de sosialistiske landa staten i ryggen.

Anne-Liv, Oslo

FAGKRITIKK

Denne artikkelen, som står for forfatterens egen regning, tar opp en del viktige saker for utviklinga av ei systematisk linje for den sk. fagkritikken. Etterhvert vil HMG dra fram konkrete eksempler på hvordan arbeidet bør drives - og komme med artikler som polemiserer mot borgerlige, og derunder særlig revisjonistiske teorier om fag og forskning.

FAGKRITIKK

Fagkritikk er ingen god begrepsbetegnelse. Den skriver seg fra den delen av «studentopprøret» som var inspirert av nyrevisjonistiske retninger som t.eks. Frankfurterskolen, med Herbert Marcuse som et kjent navn.

Fagkritikken hørte sammen med idéer om å skape «kritiske universitet» under kapitalismen, dvs. en reformistisk strategi som så det som mulig med «røde øyer» innfor et ellers borgerlig samfunn.

Også seinere har det ofte vært revisjonistiske retninger som har fått definere hva de mener med fagkritikk. La oss derfor starte med hva kommunister bør legge i begrepet.

IDEOLOGISK KAMP

Kommunistene ser på fagkritikken som en viktig del av klassekampen — for arbeiderklassen og mot borgerskapet, mot den klassen som med grunnlag i den økonomiske makta si også har det ideologiske herredømmet.

I «Hva må gjøres» skriver Lenin om betydninga av den ideologiske eller teoretiske kampen: «La oss anføre Engels' bemerkninger om teoriens betydning i den sosialdemokratiske (dvs. den kommunistiske) bevegelse, bemerkninger som skriver seg fra 1874.

Engels tager ikke om to former for sosialdemokratiets store kamp (den politiske og den økonomiske), men om tre, idet han stiller den teoretiske kamp ved siden av disse». Det fins altså ikke noe grunnlag i den marxist-leninistiske teorien til å si at økonomisk interessekamp generelt sett skulle være viktigere enn fagkritikk.

I «Hva må gjøres» sier Lenin også: «...så står spørsmålet slik: borgerlig eller sosialistisk ideologi. Her finnes ingen mellomting. (Ettersom menneskeheten ikke har utarbeida noen «tredje» ideologi, ja i samfunn sundrevet av klassekonflikter, kan det overhodet aldri forekomme noen ideologi utenfor klassene eller over klassene.) Derfor betyr enhver svekkelse av den sosialistiske ideologi også en styrking av den borgerlige ideologi.

Studentene vil, om vi ikke reiser den teoretiske kampen i forbindelse med fag og undervisning, bli lydige propagandister i borgerskapets skoleverk, for nettopp å utdanne slike propagandister er en av den høgere utdannings viktigste funksjoner.

MOT REFORMISME

Kommunistene må gå mot parola «faget i folkets tjeneste» som parole for fagkritikken.

I den nåværende situasjonen er det spesielt viktig å understreke at så lenge borgerskapet har makta over staten har det og makta over undervisning, pensum, eksamen og forskning. Kommunistene mener faget er i borgerskapets tjeneste til arbeiderklassen har gjennomført sin revolusjon. Dette forhindrer sjølsagt ikke at «Tjen Folket» må være en ledetråd for progressive som skriver oppgaver, forsker eller leder seminarer.

Vi går mot parola «Faget i folkets tjeneste» ut fra ei konkret vurdering av at den gir illusjoner. I andre sammenhenger kan det være riktig å fremme krav som ikke kan innfris under kapitalismen — som «gratis daghjem til alle barn» — fordi den gir kampen perspektiv og reiser spørsmålet om sosialisme.

MØT «RØD EKSPERT»-LINJA

Kommunistene må også gå mot det vi kan kalle «rød ekspert»-linja. Med det mener vi illusjoner om at fagkritikk vil skape lærere, sosialarbeidere osv. som vil utføre ei yrkesgjerning i folkets tjeneste. Det er klart at sjøl om revolusjonære og progressive lærere kan få fram en del progressive ideer i undervisninga, være noe mer elevvennlige osv. — så er de likevel tjenestemenn i et borgerlig diktatur.

De må gi karakterer, straffe disiplinbrudd, bruke borgerlige lærebøker.

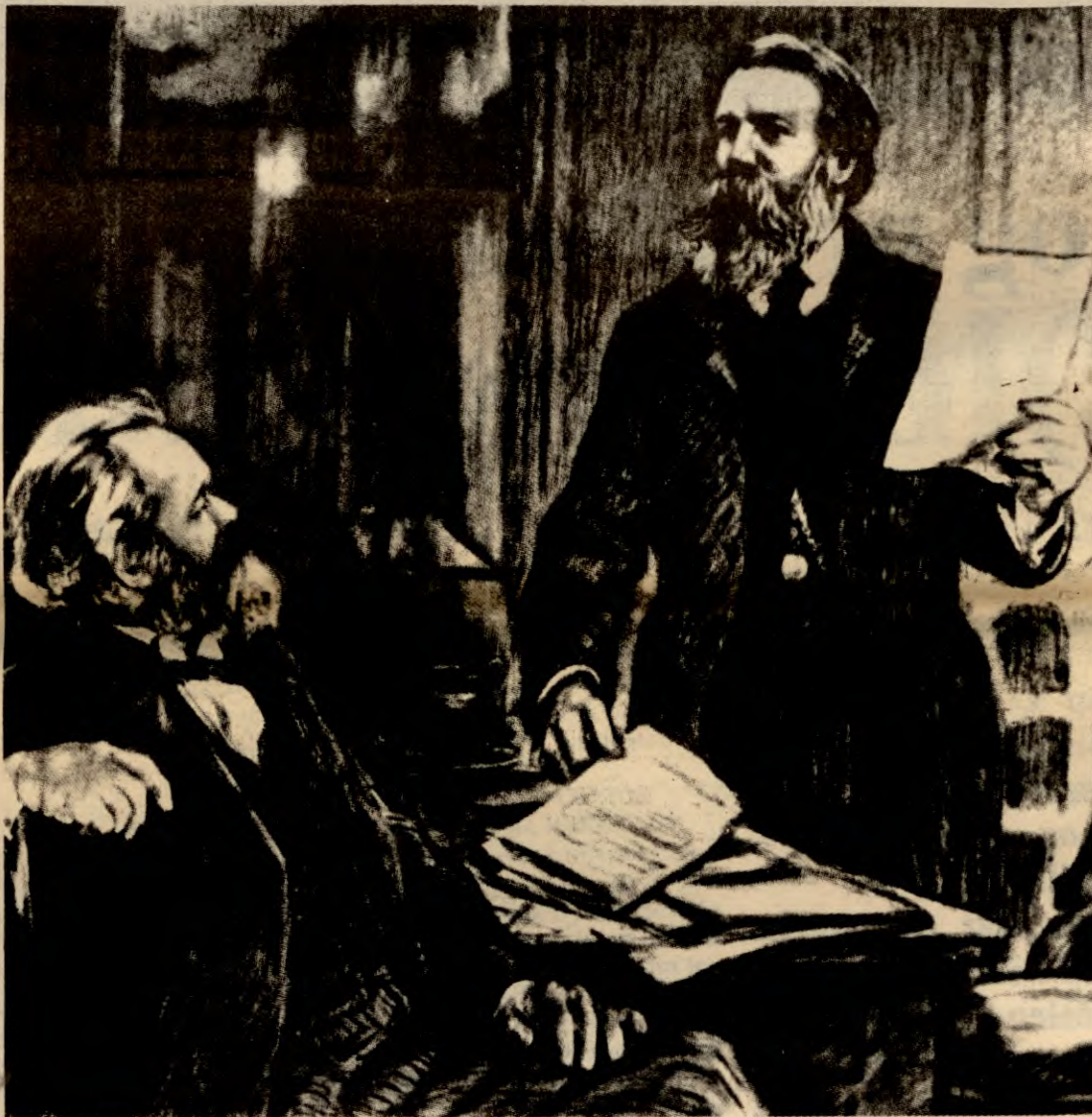
GRUNNLAGET FOR VÅRT SYN PÅ FAGA: DEN DIALEKTISKE MATERIALISMEN

Den teoretiske kampen i tilknytning til faga er en kamp mellom to verdensanskuelser, metafysikken og idealismen på den ene sida og den dialektiske materialismen på den andre. Den dialektiske materialismen er vitenskapen om de allmenne lovene for naturens, samfunnets og tenkingas bevegelse.

«I motsetning til metafysikken

FINNE DE SÆREGNE LOVENE

Derfor der det viktig at kommunister og progressive som skal drive fagkritikk studere klassiskernes filosofisk skrifter. Men det aleine holder ikke: «Vitenskapene skiller seg fra hverandre nettopp på grunn av de særegne motsigelser som ligger i dere respektive studieobjekt. Slik

hevder den dialektiske materialistiske verdensanskuelsen at vi for å forstå en tings utvikling må studere dens indre og dens forhold til andre ting. Tingenes utvikling må med andre ord ses som deres indre og nødvendige sjøbevegelse, samtidig som hver ting i sin bevegelse står i innbyrdes forhold til og påvirker tingene omkring seg. Den grunnleggende årsaken til en tings utvikling ligger ikke utenfor, men i tingen sjøl, den ligger i de motsigelser som fins i tingen. Enhver ting inneholder motsigelser, og av det kommer dens bevegelse og utvikling.» (Mao i «Om Motsigelsen».)

Fordi den dialektiske materialismen er vitenskapen om de mest allmenne lovene — må kommunistenes linje for hvert en kelt vitenskap og hvert enket fag være i samsvar med denne. Har vi grep om den dialektiske materialismen kan vi lettere gjennomskue metafysikk og idealisme i fah og undervisning.

utgjør den motsigelsen som er særegen for et visst slag av foreteelser studieobjektet for en særskilt vitenskap. For eksempel, positive og negative tall i matematikken, positiv og negativ elektrisitet i fysikken, aksjon og reaksjon i mekanikken, spalting og forbindelse i kjemien, produktivkrefter og produksjonsforhold og klasser og klassekamp i samfunnsvitenskapen, angrep og forsvar i militærvitenskapen, idealisme og materialisme, den dialektiske og den metafysiske anskuelsen i filosofien osv. — alle disse er studieobjekter for forskjellige greiner av vitenskapen nettopp på grunn av at hver grein har sin særegne motsigelse og sitt særegne vesen.» (Mao i «Om Motsigelsen».)

Dette betyr at marxister må jobbe med å finne de særegne lovene for utviklinga av studieobjektet i sitt fag — enten det er økonomi, psykologi, sosiologi, historie, språk, pedagogikk, naturvitenskap e.a. På noen av

disse områdene fins det en hel utvikla marxistisk vitenskap (filosofi, politisk økonomi og historie). På noen andre områder må den marxistiske vitenskapen utvikles mer fra grunnen av. På alle områder må vitenskapen og kunnskapen utvikles ved å studere virkeligheten ved hjelp av den dialektiske materialismen — og ved kritikk av borgerlige og forelda ideer og retninger.

Nettopp fordi vi har den dialektiske materialismen kan kommunistene ta ledelsen i det faglige arbeidet. Man da er det en forutsetning at en også studerer faget.

«Materialisten» osv. ta opp spesielt viktige temaer og diskusjoner. I tillegg kommer mellom- og hovedfagsoppgaver, magistergradsavhandlingar etc. I valget av tema for disse bør det være sjølsagt at kommunister tar utgangspunkt i klassekampens behov.

FAGKRITIKK OG INTERESSEKAMP

Med grunnlag i det faglige arbeidet må vi også reise viktige kampkrav. F.eks. kreve spesielt reaksjonære bøker ut av pensum, rett til å legge opp marxistisk og progressiv litteratur, kreve rett til å fordype seg i viktige temaer, mot sensurering som straffer progressive besvarelser, mer gruppearbeid og kollektive arbeidsmetoder, rett til å bruke bøker på eksamen, mot pensumutvidelsen osv.

REVISJONISTENE

USV har i flere år sagt at de prioriterer «fagkritikken» — og at de spesielt vil bruke ledelsen sin i NSU til å utvikle fagkritikken.

Til dette er å si: Revisjonistisk «fagkritikk» er ikke noe reelt alternativ til de borgerlige teoriene som dominerer pensum, de representerer bare en avart av den borgerlige ideologien retta inn på progressive studenter. Revisjonistisk fagkritikk må bekjempes — i det faglige arbeide fins det ikke noe grunnlag for enhet mellom oss og åpne revisjonister ganske enkelt fordi marxismen og revisjonismen er som ild og vann. Bare se på ditt eget fag og du vil finne ut at det er riktig.

For revisjonistene er fagkritikk — i tillegg til mulighet til å utvikle alskens borgerlige teorier — en unnskyldning for å sette lokk på interessekampen.

Riktignok sier USV-lederne at det ikke er noen direkte motsetning mellom interessekamp og fagkritikk, men i Danmark som er en av de store forbildene, er den «fagkritiske strømning» som USV hermer etter, åpner motstandere av all interessekamp. Det er sjølsagt ikke langt fra dem til USV's tirader om «perspektivløs aksjonisme» hver gang noen prøver å reise kampen.

Forøvrig har revisjonistene fått til svært lite fagkritisk til nå. NSU-ledelsen hadde f.eks. til det første nummeret av det nye «fagkritiske tidsskriftet» kom i høst, ikke greid å prestere mer enn et par hefter på de åra de har prioritert dette så høgt da det lille de har laga i tillegg stort stt er sekterisk og uleselig — så skulle kommunistene med endel planmessig arbeid relativt lett kunne ta initiativet fra dem.

Torber Landsem

MANGE FORMER

Kommunistene må utvikle mange typer faglig arbeid: eksamenskollektiver, diskusjon og oppgaver i forbindelse med undervisninga, egne seminarer, forsknings- og prosjektoppgaver, instituttblader og konfrontasjonsmøter, faglig hjelp som t.eks. juss-buss.

Men ikke alle disse typene er like viktige. Vi må foreta en prioritering ut fra den politiske situasjonen og ut fra masselinja. I dag må det viktigste være å knytte fagkritikken til den vanlige undervisninga. Da når vi flest og tar utgangspunkt der hvor flest er interessert. Dernest må vi gjennom å arrangere egne seminarer skrive i fagblader,

Det nye stønadsystemet: Forverring for 80% av studentene!

Sånn bør det se ut på Blindern når aksjonen mot det nye lån- og stipendsystemet kommer igang.

— I vår var det aksjoner på flere av lærerskolene. Kan du si litt om bakgrunnen for disse aksjonene?

— Bakgrunnen for aksjonene er at vi er inne i ei økonomisk krise. Politikerne snakker om å spenne inn livreima. På DNA's valgåpning på Hamar oppfordra Nordli alle om å vise måtehold.

Samtidig som dette skjer så foregår det ei omorganisering av lån- og stipendsystemet. En kan spørre seg: Gjør staten dette fordi den har fått opp øya for at studentene har det dårlig økonomisk? Dersom en går gjennom det nye stønadsystemet viser det seg at dette på ingen måte er tilfelle. Tvert i mot så legges det opp til at også studentne skal være med å spenne inn livreima.

Dette prøver Lånekassa å få til gjennom ei omfordeling av de ressursene de har til rådighet. Borteboer- og grunnstipendet skal falle bort. Et såkalt utdanningsstipend skal komme i stedet. Dette skal være progressivt, dvs. at størrelsen på stipendet vil være avhengig av stønadsbehovet. I

praksis vil dette forslaget bety at over 80% av studentene vil få ei nedskjæring av stipendet. Forsørgerne er de som vil rammes hardest. Det nye stønadsystemet vil altså bety ei forverring for det store flertallet av studentene. I stedet for å gå med på ei slik omfordeling, må vi stille krav om høyere stipend til alle studenter. Og i tillegg at forsørgerstipendet skal heves kraftig.

DEN PRIVILEGERTE STUDENT - EN MYTE

Noen sier imidlertid: Vi studenter har det ganske bra i forhold til andre grupper. Vi kan tåle nedskjæringer. At dette er ei myte viser en undersøkelse fra Statistisk Sentralbyrå med klare tall. I 1974 var forbruket pr. student pr. mnd på 1766 kr. Kostnadsnormen, dvs. lån og stipend, var på 1640 kr. Dvs. at studentene kommer ut med 760 kr. på minussida pr. mnd!! Dette beløpet må studentene på en eller annen måte skaffe til veie sjøl, enten gjennom private lån, jobb eller støtte hjemmefra.

Men er det da slik at

studentene har større forbruk enn andre grupper? Tvert imot. Samme undersøkelse viser at en ugift borteboer ved lærerskolene har et forbruk som er 18,3% lavere enn gruppa yrkesaktive under 40 år. At den privilegerte studenten bare er ei myte skulle disse tallene klart vise.

Statens planer om ei ytterligere forverring av levekåra våre gjennom det nye stønadsystemet var grunnlaget for aksjonene i vår.

SV TIL ANGREP PÅ AKSJONENE

— Hvor omfattende var aksjonene?

— De største aksjonene var i Trondheim, Bergen, Tromsø og Oslo der det ble arrangert demonstrasjoner. Ellers så var flere skoler ute i en dags streik. Streikedagen ble bl.a. brukt til å studere det nye stønadsystemet. Enkelte skoler danna aksjonskomiteer sammen med Distrikthøgskolene, Yrkeskolene og Universitetet.

Aksjonene kunne vært enda mer omfattende. En av grunnene

til at aksjonene ikke ble så slagkraftige som de kunne ha blitt, var at SV gikk til angrep på aksjonene. I stedet for å diskutere det nye stønadsystemet — om det betyr ei forbedring eller ei forverring for studentene — så spredde de kommunisthets. At SV ikke støtta aksjonene er jo ikke noe rart når vi vet at deres egne folk har vært i det utvalget som har utarbeida forslaget til nytt stønadsystem.

— Noen sier: det er slik at endel av studentene har det ganske dårlig økonomisk idag, men mange andre studenter har det langt verre. For disse vil den progressive stipendmodellen være bra. Din kommentar til det?

— De som hevder dette må vi spørre: Hvem av studentene kan vi ta noe fra i dag? Undersøkelsen fra Statistisk Sentralbyrå viste jo at det store flertallet av

I vår var lærerskolene ute i landsomfattende aksjoner mot forslaget til nytt stønadsystem fra Statens Lånekasse. I dette intervjuet forteller forkvinna LNL (Landslaget for norske lærerstudenter), Ann-Inger Øyen, om hvorfor lærerstudentene aksjonerte, om nye angrep på studentøkonomien som er på trappene (bl.a. renter i studietida!) og om hva vi studenter må gjøre for å hindre at disse planene blir satt ut i livet.

økonomisk. Ingen studenter har i overflod i dag. M.a.o. så er det ingen studenter som vil tåle ei forverring av økonomien sin.

LÆR AV LÅNEKASSE- AKSJONENE I -70

— Hva skjer nå med forslaget til ny stønadsordning?

— Notatet fra arbeidsgruppe 1 er foreløpig lagt på is, men det betyr ikke at vi kan slå oss til ro. Nå har Kirke- og undervisningsdepartementet (KUD) nedsatt et nytt utvalg som skal ta for seg alle sider ved studiefinansieringa. Bl.a. så vil rentefoten og løpende rente i studietida bli vurdert. KUD har uttalt at lånebetingelsene i Lånekassa må sees i sammenheng med de som gjelder i statsbankene og kredittbankene. Dette åpner både for en heving av rentefoten og løpende rente i studietida.

Dette hevder KUD at det ikke

er nødvendig med ei lovendring for å få gjennomført prosentstipendmodellen. Vi kan altså risikere at den blir vedtatt ovenfor hodet på studentene.

På bakgrunn av disse angrepene som er i vente, har LNL bestemt at leveårsaken skal være hovedoppgave for organisasjonen i høstsemesteret. Vi skal bl.a. ha ei landsomfattende aksjonsuke i begynnelsen av november. Det er foreslått en dags streik på alle skolene.

Vi håper å få med oss de andre interesseorganisasjonene, for dette er angrep som rettes mot alle utdanningsøkende. Tidligere erfaringer har vist oss at det bare er når folk går til aksjon at forverringer kan slås tilbake. La oss lære av de landsomfattende Lånekasseaksjonene i 1970: det året økte stipendandelen for første gang som følge av landsomfattende studentaksjoner.

Fra lånekasseaksjonen i 1970.

Enda en student myrda i det fascistiske Polen

Arbeidernes Forsvarskomite i Polen, KOR, meldte 28/9 at en student ved universitetet i Krakow er død under mystiske omstendigheter. Denne studenten var hovedvitne i saka om Stanislaw Pyas sin død i mai i år.

Stanislaw Pyas ble funnet drept i en trappeoppgang i Krakow, kvart i sitt eget blod. Politiet hevdet at dødsfallet skyldtes fall i trappa på grunn av fyll.

Politiet var aleine om å tro på den forklaringa. Det hersker liten

tvil om at Stanislaw Pyas, som var aktiv i støttearbeidet for de arbeiderne som var fengsla etter streiken i Radom i fjor sommer, ble myrda av Giereks hemmelige politi.

Nå er det altså mye som tyder på at Pyas' mordere har slått til på nytt og myrda en annen student, hovedvitnet i saka om det første mordet. Vitnet, Stanislaw Pietraszek, ble funnet druknet i en innsjø. Han forsvant den 1. august. Det skal bli vanskelig for

Gierek-regimet å få folk til å tro på en sånn serie av tilfeldige ulykker.

Disse mordene viser Gierek-regimets sanne karakter: Det er en gjeng mordere som er livredd den voksende opposisjon i det polske folket, og som er villige til å ta i bruk alle midler for å stanse den.

Vi gir vår helhjerta støtte til den kampen polske arbeidere og studenter fører mot den fascistiske undertrykkinga!

Den svenske regjeringa med rasistisk og erkereaksjonært angrep på utenlands- studentene.

Den svenske regjeringa har nå kommet med et rasistisk og erkereaksjonært angrep på utenlandsstudentene.

Studentene må nå kunne garantere at de kan skaffe 1500 sv. kr. i måneden fra hjemlandet sitt for å få studere ved svenske læresteder. Dette er et høgt beløp som bare kan skaffes av studenter fra relativt velstående miljøer og som vanlig er det folka fra den

3. verden som først og fremst blir ramme. Det er fare for at studenter som allerede er i full gang med studiene blir utvist fra Sverige.

NKS' sbenske søsterorganisasjon, Clarté ser på dette som en svært alvorlig sak hvor de svenske studentene må støtte sine utenlandske kamerater fullt ut.

3/9 var det en lenge forberedt demonstrasjon i Stockholm mot det rasistiske forslaget hvor bl.a. Clarté deltok sammen med mye

utenlandsstudenter. Revisjonistene i VPK/KU (broderpartiet til SV/SU) deltok lenge i forberedelse, men da de ikke fikk en annen egne som taler trakk de seg ut med hets om at demonstrasjonen var dominert av Sverige Kommunistiske Parti. Støtt de svenske utenlandsstudentene kamp mot utvisning.

clarté
Arbetare och studenter, förena er!
För ett socialistiskt Sverige!

KINA: Politikken - ikke

Hva er det fiendene til det sosialistiske Kina desperat prøver å gjøre? Jo, de gjør det samme som firerbanden. De bruker marxistiske fraser for å propagandere for kontrarevolusjon, de misbruker folkets tillit til Mao Tsetung og prøver «bevis» at Hua Kuo-feng står i motsetning til Mao, at Hua er «pragmatiker» og «økonomist». Dette kan vi lese hos SV og Kul, men vel og merke uten et eneste sitat fra det Hua har skrevet.

Bevisene på kontrarevolusjon skal bl.a. være at Kina utvikler økonomien, at Kina skal bli et moderne industriland. «Det er kapitalisme,» sier de «marxistiske» kritikerne. Ennå «verre» er det at Kina setter seg som mål og gå forbi USA i økonomisk utvikling, nettopp fordi den sosialistiske økonomien frigjør produktivkreftene, og ikke ødelegger dem som under kapitalismen. Mange oppriktige Kina-venner er blitt usikre, for de kan jo ikke støtte at et sosialistisk land skal produsere flere biler, elektriske tannbørster og tyggegummi. Men det er heller ikke dette som skjer når økonomien utvikles under proletareatets ledelse, når produksjonen er styrt av folkets behov og ikke profitten.

For hvorfor er det viktig og helt nødvendig å utvikle produksjonen, produsere mer, utvikle vitenskap og teknologi i et sosialistisk land?

I dette spørsmålet finnes det for det første to **feilaktige** linjer. Den ene sier at det er det samme hvem som har kontroll over produksjonsmidlene, bare det produseres mye. Dette åpner veien for å produsere for profitt, gi store lønnsforskjeller og vil føre rett inn i kapitalismen. Den andre feilaktige linje sier at «den politiske linja» avgjør alt, produksjon er uviktig. Denne linja fører

til undergraving av det **materielle** grunnlaget for sosialismen. Det var denne linja som firerbanden stod for. Hva er den marxistiske linja for utvikling av et land under sosialismen?

Et av de avgjørende bidragene til marxismen som ble utfømt av Mao Tsetung, var at han beviste vitenskapelig at klassekampen fortsetter under proletareatets diktatur. Det eksisterer fortsatt klasser, det er fortsatt mye privateiendom, det er fortsatt lønnsforskjeller. Disse forholda legger igjen et nytt materielt grunnlag for kapitalisme. **Den eneste måten et sosialistisk land kan utvikle seg til et klasseløst samfunn, unngå å gjenopprette kapitalismen på, er å ta grep om revolusjonen for å fremme produksjonen.** Det er både å ha den korrekte politiske linja i ledelsen og å finne den sosialistiske produksjonen. Det er å sette politikken i **ledelsen** for alt arbeid også i ledelsen av produksjonen. Dette er den politiske linja til Mao Tsetung som ble utforma i kamp mot den sovjetiske revisjonismen, det er den samme linja som Hua Kuo-feng står for, og det er helt i tråd med marxismens klassikere.

MARX, ENGELS, OG LENIN OM UTVIKLING AV PRODUKSJONEN UNDER SOSIALISMEN:

Marx sier i «kritikk av Gotha-programmet: «En av de viktigste betingelsene for realisering av det kommunistiske prinsippet fra hver etter evne og til enhver etter behov er når alle kilder til felles rikdom flyter i overflod».

Engels i «Anti-Dühring» «Oppdeling i klasser var basert på at det ikke ble produsert nok. Det vil feies vekk ved den fullstendige utvikling av moderne produktivkrefter.»

Lenin i «En stor begynnelse»: «For å utrydde klassene fullstendig er det ikke nok å utrydde utbytterne, ikke nok å innskrenke deres rettigheter. Det er nødvendig å utrydde all privat eiendom, utrydde motsigelsen mellom by og land, mellom kroppsarbeid og intellektuelt arbeid. For å oppnå dette enorme skrittet framover — må en utvikle produktivkreftene, en må overkomme den enorme motstanden til småprodusentene og overkomme den enorme krafta som vanen og konservatisme utgjør, som er forbundet med disse overlevningene.»

FIRERBANDEN MOT DE GRUNNLEGGENDE PRINSIPPENE I MARXISMEN

Firerbanden kalte det revisjonisme å utvikle det materialle grunnlaget for sosialismen. De var mot de økonomiske planene som skulle utvikle Kina til et moderne land i industri, jordbruk, nasjonalt forsvar, vitenskap og teknologi før slutten av århundret. Disse planene var utarbeida av Mao og Chou Enlai i 1974 og 75. Firerbanden kalte disse planene for «teorien om produktivkreftene», dvs. at de anklaget planene for å sette produksjonen over revolusjonen. Mønsterkommunene for planen, landbrukskommunen Tachai og oljefeltet Taching, ble kalt modeller for teorien om produktivkreftene. «For klassekampen sin sak er det i orden til og med hvis det ikke er noe å høste ved innhøstinga», var linja. I Shanghai-

distriktet der firerbanden hadde kommando, gikk produksjonen tilbake på flere bedrifter.

De hadde kontroll over propagandaen spesielt i perioden 1972 til 1974, og i den perioden stod det f.eks. ikke et ord i f.eks. Peking Review om den framskredne Taching kommunen. De klarte også å holde tilbake propaganda for den økonomiske planen, alt dette under påskudd om at det var å sette produksjonen foran revolusjonen. Firerbandens «revolusjonære» linje gikk altså blant annet ut på å kritisere og sabotere den økonomiske utviklinga i Kina.

HVA VAR MAOS LINJE FOR DEN ØKONOMISKE UTVIKLINGA?

Allerede under perioden med den andre revolusjonære borgerkrigen (1027-37) kritiserte Mao de som hevdet at det ikke skulle være noen økonomisk oppbygging midt i en revolusjonær krig. Produksjon ville styrke krigen, sa Mao.

På slutten av 50-tallet under det store spranget, utformet Mao den politiske linja for utvikling av industrien i skarp polemikk mot den revisjonistiske innflytelsen fra Sovjet. Dette skjedde under en stor klassekampanje for tekniske fornyelser ved Anshanverkene. Det ble også startet massekampanje mot det autoritære styreformens, mot bedriftsledelsen, mot den sovjetiske innflytelsen. På grunnlag av disse erfaringene utfømt Mao «Anshan-charteret». Den er senere blitt kalt Kinas grunnlov for industrien.

ANSHAN-CHARTERET: POLITIKKEN — IKKE DIREKTØREN — I LEDELSEN

1. Politikken skal stå i ledelsen, i kommandoposisjon.
2. Styrk partiledelsen.
3. Sett i gang sterke massebevegelser.
4. Innfør systemet med at funk-

Arbeidere i Taching

sjonærer og kadrene deltar i produksjonen og arbeiderne i bedriftsledelsen. Forandre alle fornuftsstridige regler og bestemmelser, innfør et fornuftig samarbeid mellom arbeiderne, teknikerne og kadrene.

5. Sett full fart i den tekniske

revolusjonen.

I Sovjet i dag praktiseres det reaksjonære «Magnitogorsk-charteret» som russerne prøvde å tvinge gjennom i Kina i 1958-59. I følge dette dokumentet har direktorene følgende fullmakter: Rett til å disponere bedriftens

Taching

Det var i 1964 at Mao Tsetung formulerte slagordet: «I industrien, lær av Taching». I 1976 fortsetter Formann Hua Maos linje med å sette fram oljefeltet Taching som lysende eksempel for sosialismen. Firerbanden karakteriserte Taching som revisjonistisk, at revisjonismen styrte bedriftene der. Taching har gjennom hele sin historie vært utsatt for harde angrep fra revisjonistiske grupper. Fram til 1966 var det Liu Shao-chi som gikk i spissen. Dels hevdet han at de ideologiske kampanjene «forstyrrer» produksjonen, dels prøvde han og tilhengerne å sabotere produksjonen ved å oppfordre arbeiderne til å sette seg ned å vente på utenlandske eksperter.

Etter 1966 kom de hardeste angrepene fra såkalte «venstregrupper», først Chen Po-ta, seinere Lin Piao og i de siste åra særlig firerbanden.

Firerbanden klarte bl.a. å forhindre at en nasjonal konferanse for å lære av Taching ble sammenkalt. Derfor kom konferansen først etter at firerbanden var styrta.

HVORFOR ER TACHING ET FRAMSKREDET EKSEMPEL?

Taching er Kinas største oljefelt. Det har vist en imponerende øking i oljeproduksjon de siste 17

åra, med gjennomsnittlig produktvekst på 28%. Men denne raske økinga er et resultat av at den politiske revolusjonen. I et intervju med det kinesiske telegrambyrået Hsinhua sier en ledende kader i organisasjonskomiteen for Taching-konferansen:

«Det viktigste er at Taching holder fast ved prinsippet om å sette politikken i ledelsen, væpner arbeiderne og teknikerne med marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning og har skapt revolusjonære grupper med høy proletarisk politisk bevissthet. Oljefeltet forener revolusjonær innstilling med en strengt vitenskapelig tilnærming til arbeidet. Taching har utviklet helt nye teknikker og prosesser for å bygge oljefelt med stor hastighet og topp kvalitet. Taching stoler helt og fullt på arbeideklassen for å tenke ut metoder for arbeiderstyring av sosialistiske bedrifter. Det brøt med den gamle praksis med å urbanisere oljefeltene og har skapt et nytt sosialistisk foretak som kombinerer industri og jordbruk og by og land. Dette fører til en gradvis fjerning av ulikhetene mellom by og land, mellom arbeider og bonde, og mellom intellektuelt arbeid og kroppsarbeid.»

Den legendariske Taching-arbeideren Wang Chin-hsi, også kalt «jernmannen», under anleggsarbeid i begynnelsen av seksti-åra.

Direktøren - skal lede bedriftene!

derer bind 5 av Mao.

eiendom, rett til å selge «overskuddsutstyr», rett til å disponere den profitten som ikke leveres inn til staten, rett til å fastsette normer og regler for arbeiderne, rett til å dele ut opp til 30% lønnstillegg til de arbeiderne han vil favorisere, rett til å ansette, sparke arbeidere i «henhold til loven»!

HUA: STUDER ANSHAN-DOKUMENTET

Nettopp det viktige Anshan-charteret som setter den politiske linja i ledelsen for produksjonen ble 22. mars i år trykket i Folkets Dagblad som et ledd i den pågående kampanje for å studere Mao og kritisere firerbanden. Hvis Hua var tilhenger av å sette produksjonen foran revolusjonen hvorfor skulle han da propagandere for det **stikk motsatte**?

Hua setter oljefeltet Taching som det store eksemplet for industrien i Kina. Taching ble bygd opp etter modell fra Anshan-verkene. Hvorfor skulle Hua propagandere dette eksemplet, oppfordre til massedstudier av eksemplet Taching, om han var mot klassekampen er nøkkelleddet, at revolusjonen må lede produksjonen. De som påstår det motsatte er enten mot Maos linje eller så må de bevise på hvilke punkter Hua Kuo-feng bryter med Maos linje.

Kina er ennå et fattig land. Det er ennå privat eiendom, det er ennå klasser som kjemper for kapitalismen, som kampene mot firerbanden, Lin Piao, Liu ShaoChi er uttrykk for. Den politiske kampen mot borgerskapet, mot borgerlig innflytelse, mot lønnsforskjeller osv. er stilt i høysetet av formann Hua. Men Kina kan ikke utvikle seg mot det klasselese samfunnet, mot kommunismen, uten at det materielle grunnlaget utvikles. Som Marx sier, ingen kan få yte etter evne og

få etter behov føre det er et overskudd å fordele. Når firerbanden derfor gikk i mot de økonomiske planene, gikk de også mot sosialismen.

KINA FORBI USA VED ARHUNDRESKIFTET

Allerede i 1956 sa Mao at Kina skulle ta igjen De forente stater økonomisk på 50-60 år: «Det er en forpliktelse. Dere har en stor befolkning, et veldig territorium, rike ressurser og hva mere er, det sies at dere bygger sosialismen som skal være overlegen. Hvis dere etter stor ståhei etter femti-seksti år fortsatt ikke er i stand til å ta igjen De forente stater — for et ynkelig syn dere kommer til å være da! Dere vil bli fordrevet fra jordas overflate. Derfor er det ikke bare mulig å ta igjen De forente stater, enn en absolutt forpliktelse. Gjør vi ikke det, svikter vi den kinesiske nasjonen, verdens nasjoner og vi kommer ikke til å yte noe bidrag til menneskeheten.»

Hua Kuo-feng: «Kan noen kineser unngå å bli grepet eller la være å gjøre noe når han eller hun leser ordene fra Formann Mao, bortsett fra firerbanden og handfullen godseiere og de borgerlige elementene de representerer som hardnakket går mot sosialismen.»

Gjennom å starte en massebevegelse i studiene av Maos politiske linje, spre det 5. bindet av Mao i 200 millioner eksemplarer, gjennom å la hele det kinesiske folket ta del i kritikken av firerbandens kontrarevolusjonære linje, gjennom å sette fram Tachai og Taching som lysende eksempler for produksjonen og intensivere de økonomiske planene, tar KKP og Hua-feng klassekampen som nøkkelleddet for å utvikle det sosialistiske Kina mot nye seire, fram mot kommunismen.

Hva skjer i Kina?

Vil du vite hva som skjer i Folkets Kina etter Mao Tsetungs død? Det får du ikke greie på ved å lese meldingene fra nyhetsbyråene i Washington og Moskva, Paris, Tokyo og Oslo. Du må gå til dokumentene som viser hva slags politikk de kinesiske kommunistene følger og hva slags linjer de legger opp for utviklinga av Kina. Da får du et grunnlag for å skjelle løgn fra sannhet og kan domme sjøl.

I talene og artiklene i denne boka gir Hua Kuo-feng, den nye formannen i Kinas Kommunistiske Parti, uttrykk for partiets politikk i en rekke viktige spørsmål — utviklinga av jordbruket og industrien, gjennomføring av oppgjøret med «firerbanden», oppsummeringa av Maos lære om den sosialistiske oppbygginga og klassekampen under sosialismen.

Når du har lest denne boka vil du ha rikelige prov for at Kinas Kommunistiske Parti fortsetter å følge formann Maos linje og fører revolusjonen videre. Du vil også vite mye mer enn før om hva sosialisme er i praksis og hvilke spørsmål som opptar de 800 millionene arbeidende menneskene i Folkets Kina.

Du vil også forstå hvorfor seieren over «firerbanden» til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan er blitt møtt med jubel av folkemassene i Kina.

Oktober

ISBN 82-7094-177-8

Pris kr. 18,—

Hua Kuo-feng Fortsett revolusjonen

Hua Kuo-feng Fortsett revolusjonen

Taler og artikler

«I denne historiske perioden er det derfor helt nødvendig for proletariatet å holde fast på kampen mot borgerskapet og sitt diktatur over det, og det er helt nødvendig å holde fast på å fortsette revolusjonen under dette diktaturet.»

Dette er henta fra Hua Kuo-fengs rapport til KKP's 11. partikongressen som nylig er avholdt.

«Dette er borgerskapets politikk,» sier KUL, «det har skjedd kontrarevolusjon i Kina.»

Vi sier at dette er kommunistisk politikk og at tilstanden i det sosialistiske Kina er utmerket etter oppgjøret med den borgerlige «firerbanden».

Hua Kuo-feng fortsetter der Mao slapp

KAMPEN MOT «FIRER-BANDEN» VIL FORTSETTE

«Kampen mot «firerbanden» er en fortsettelse av den langvarige krigen ført av Kinas Kommunistiske Parti og de revolusjonære massene under partiets ledelse mot de reaksjonære i Kuomintang, en fortsettelse av klassekampen mellom proletariat og borgerskap, en fortsettelse av kampen mellom marxisme og revisjonisme.» (Hua Kuo-feng i rapporten).

Partikongressen anså oppgava med å fortsette kampen med å bringe «firerbanden» fram i lyset og kritisere den tvers i gjennom, som et kjenepunkt i kampen mellom de to klassene og de to veien for tida, og at den vil være det ennå en tid fremover.

STOR SKUFFELSE FOR KINAS FIENDER

KKP's 11. partikongress har brakt stor skuffelse til alle fiender av Kina og sosialismen. Huas rapport har blitt fingeren, men forgjeves. De spekulasjonene som har rast om Kina, har bygget på ønsker og luftige Taiwan-meldinger. Huas rapport er et tvers igjennom **kommunistisk** dokument som ikke gir den minste næring til spekulantene.

KUL har forklart det med at ledelsen i KKP er så dyktige falsknere at de har klart å lage kommunistiske dokumenter av en borgerlig politikk(!)

Det beste prøvet på den utmerka tilstanden i det sosialistiske Kina får en ved sjøl å studere dokumentene.

Vi vil anbefale:

Peking Review nr. 35 og 36/77. Her står alle kongressdokumentene. Videre: «Fortsett revolusjonen», taler og artikler og Hua Kuo-feng, utgitt på Oktober forlag. Og: Kina og Vi, avisa til Vennskapssambandet Norge-Kina.

Formann Hua inspiserer Anshan-stålverket etter det kraftige jordskjelvet i 1975. Oljemaleri i tradisjonell kinesisk stil av Chao Hua-sheng og Wang Chi-hsiang.

«Vår plikt»

PAC, den leiande frigjeringsfronten i Azania, vil opne informasjonskontor i Oslo. I det høvet har den danske Arbejderavisen prata med leiaren for dette kontoret, Count Pietersen.

Om deira tilhøve til Kina, sa Pierter- sen fylgjande: «Kina har inspirert og hjulpe oss mykje. Vi beundrar Kina og formann Mao, han har gjeve folket i verden ein revolusjonær teori til å styrte imperialismen. Vi beundrar og formann Hua, han har teke over kappa til Mao. Kina gjev hjelp til frigjeringsrørslene og landa i den 3. verda utan å krevje noko att, dei søker ikkje sjølv overherredømme eller nokre føremon til seg sjølv. Eit døme på det er Tanzam-jernbanen».

«SOM DEIRA EIGA SAK»

I eit direktiv frå januar 1951 til dei friviljuge kinesiske kjempare i Korea, sa Mao Tseting:

«Dei kinesiske og koreanske

kameratane bør sameine seg så tett som brør, gå gjennom tjukt og tynt saman, halde saman i liv og død og kjempe til siste slutt for å slå deira felles fiende. Dei

kinesiske kameratane må sjå på Korea si sak som deira eiga, og frigjerings soldatane og kjempare må rettleiast til å elske kvar åsside, kvar elv, kvart tre og kvart grasstrå i Korea og ikkje ta ei einaste nål eller tråd frå det koreanske folket, men ha dei same kjenslene som for vårt eige land og handsame folket på same viset som vi handsamer vårt eige folk. Dette er det politiske grunnlaget for å seire. Så lenge vi gjer som dette, er seieren sikker. (Selected works, vol. V)

Desse enkle prinsippa frå Mao Tsetung, og den heroiske praksisen til dei tusener på tusener av kinesiske friviljuge i krigen mot USA-imperialismen i Korea i 1950/51, syner betre enn noko anna kva som særmerkar ekte proletarisk internasjonalisme.

KJERNA I DEN KINESISKE UTANRIKSPOLITIKKEN

I ordskefte om utanrikspolitikken til det sosialistiske Kina, har dette punktet kome for dårleg fram. Ein har prata mykje om den 'fredelige samaksistensen', og den er rett nok viktig å skjønne, men den 'proletariske internasjonalismen' er sjølv kjerna i utanrikspolitikken til eit sosialistisk land. Den syner klårare enn noko skilnadene på sosialisme og kapi-

talisme/imperialisme andsynes dei progressive rørslene i verda.

«VÅR PLIKT»

Dei kinesiske kommunistane utvikla desse prinsippa til ei konkret programerklæring. I Den Store Polemikken fra 1963 uttrykte dei ho på fylgjande vis:

«Samtidig som vi uopphørlig strever for fredelig samaksistens med land med andre samfunns-system, fullfører vi uten vakling vår proletarisk internasjonalistiske plikt. Vi støtter aktivt de nasjonale frigjøringsbevegelsene i Asia, Afrika og Latinamerika, arbeiderbevegelsen i Vest-Europa, Nordamerika og Australasia, folkenes revolusjonære kamp og folkenes kamp mot imperialistenes aggresjons- og krigspolitikk og for verdensfred.»

Mellom deltakarane i dei ymse frigjeringsrørslene og det revolusjonære proletariatet i dei kapitalistiske- og imperialistiske landa, står det stor semje om at det sosialistiske Kina verkeleg har sett denne lina ut i livet.

For å løyne sitt eige forræderi spreier sosial-imperialistane og deira vener løgn om Kinas proletariske utenrikspolitikk.

Men røyndommen sjølv er den beste dommar. PAC sin representant er av dei som kjenner røyndommen. Og han er ikkje aleine.

Kina sin utenrikspolitikk ekte proletarisk internasjonalisme!

Bresjnev og dei ymse diskenspringarane hans lyg så det renn om den proletarisk internasjonalistiske utanrikspolitikken til Kina.

Her vil vi syne med tre døme at røyndommen er svært anleis.

røyndommen

TANZAM-JERNBANAN

Eit av dei best kjende eksempla på Kina si ueigennyttige hjelp til land i den 3. verda i deira streving for å verte uavhengig av imperilismen er den såkalla TanZam-jarbane. Denne jarnbanalina er 18.665 km lang og

går frå Dar-es-Salaam i Tanzania til Kipiri Mposhi i Zambia.

Denne jarnbane er eit samarbeidsprosjekt mellom Tanzania og Zambia og er svært viktig for å gjere desse landa si eksport uavhengig av Sør-Afrika og Rhodesia.

Julius Nyerere, Tanzanias president, uttalte seg på fylgjande vis om betydninga av denne jarnbana: «Heile Afrika vil dra nytte av denne jarnbana. Vi dreg nytte av ho avdi ho vil styrke Zambia og derfor styrke kreftene for Afrikas si fridom. Vi vil dra nytte av ho avdi handelen mellom dei ulike afrikanske landa vil gå lettere, og såleis vil utviklinga til oss alle auke.»

Då jarnbana var ferdig bygd i 1976 fekk ho naturleg nok namnet Uhuru-jarnbana, Uhuru tyder fridom.

«EKTE VENSKAP OG SAMARBEID»

Dette prosjektet hadde aldri vorte gjennomført utan Kina si verdifulle hjelp. Dei to landa bak

jarnbana vende seg fyrst til ymse imperialistiske statar med spørsmål om lån og anna hjelp. Begge supermaktane var mellom desse.

Men ingen av deira tilbod kunne godtagast avdi det var knytte sterke fordringar ved dei. Deira tilbod ville gjeve imperialismen og særskild dei to supermaktane kontroll over desse landa — istadenfor auka nasjonal og økonomisk fridom.

Kina ytte interessefrie lån på nærare 500 mill. amerikanske dollar til begge landa, dette lånet forfell ikkje før år 2013. Kina vurderte sjølv kostnadene til dette prosjektet til 500 mill. dollar og tek på seg alle kostnader som steig over det.

Det var 40.000 afrikanske arbeidarar knytte til bygginga, i tillegg var det 14.000 kinesiske arbeidarar. Dei kinesiske arbeidarane var heilt sjølvhjulpne på alle vis, dei dyrka og ala opp 80% av det dei trong som råstoff til maten.

Dei helseklinikkane kinesarane oppretta for arbeidarane sine var og ope for afrikanarane, og dei kinesiske lækjarane lærte seg det lokale språket for å vere til større hjelp.

Zambias president Kenneth Kaunda har heilt rett når han karakteriserer den kinesiske hjelpa som «ekte venskap og samarbeid for ei verd av fred og utvikling».

STØTTE TIL DEI ANGOLESISKE FRIGJERINGSFRONTANE

Heile tida medan den portugesiske kolonimakta sto i Angola støtta Kina alle dei rørslene som sloss mot ho og for nasjonalt sjølvstende. Kina støtte med andre ord alle dei tre frigjerings-

frontane MPLA, FDNLA og UNITA både materielt og politisk.

Kina var sterkt i mot alle forsøk på å splitte dei tre frontene og sende dei ut i mot kvarandre — alle tiltak for å sameine frontane blei helse velkomen av Kina.

Då Portugal var hivi ut or Angola innstelde Kina den militære hjelpa til alle dei tre frigjeringsfrontane. Den siste kinesiske militær eksperten drog frå Angola i midten av september -75.

DEI IMPERIALISTISKE ULVANE KJEM

Men no da koloniveldet var gjort slutt på i Angola, kjem dei imperialistiske ulvane. På to månader sende Sovjet meir enn sju gonger så mykje vapen som dei hadde sendt i løpet av 15 års frigjeringskrig, militære rådgjevarar strøyma frå Sovjet og ikkje minst kom det tudennis av kubanske leigesoldater, den fyrste ladninga kom i slutten av juli -75.

Og: I slutten av oktober gjekk Sør-Afrika inn i Angola. Splitelsen mellom dei tre frontane var eit faktum, den reaksjonære krigen var i gong. No er Angola ein koloni på nytt — under sosialimperialismen.

«STØTTA OSS PÅ ALLE VIS»

Den proletariske internasjonalismen til Kina står i rak motsetning til dei imperialistiske ulvane. I juni -75 uttaler medlem i politbyrået til MPLA, Lucio Lara seg om den kinesiske støtta til den algierske avisa El Moueljahid:

«Kina var eitt av dei fyrste landa som støtta frigjeringskampen vår, og nettopp gjennom MPLA. Dei banda vi har til Folkerepublikken Kina har ikkje berre vart i eitt år, men heile tida sidan vi starta den væpna kampen, har Kina vore budd på å stø oss gjennom å gje militær utdanning til nokre av våre militære einingar. Kina har støtta oss materielt på alle vis.»

USVIKELEG PÅ PALESTINARANE SI SIDE

I PLO si informasjonsblad Palestina nr. 1-77 står det ein lang artikkel om Kina si støtte til den palestinske frigjeringskampen. Artikkelen seier mellom anna det fylgjande om den kinesiske støtta:

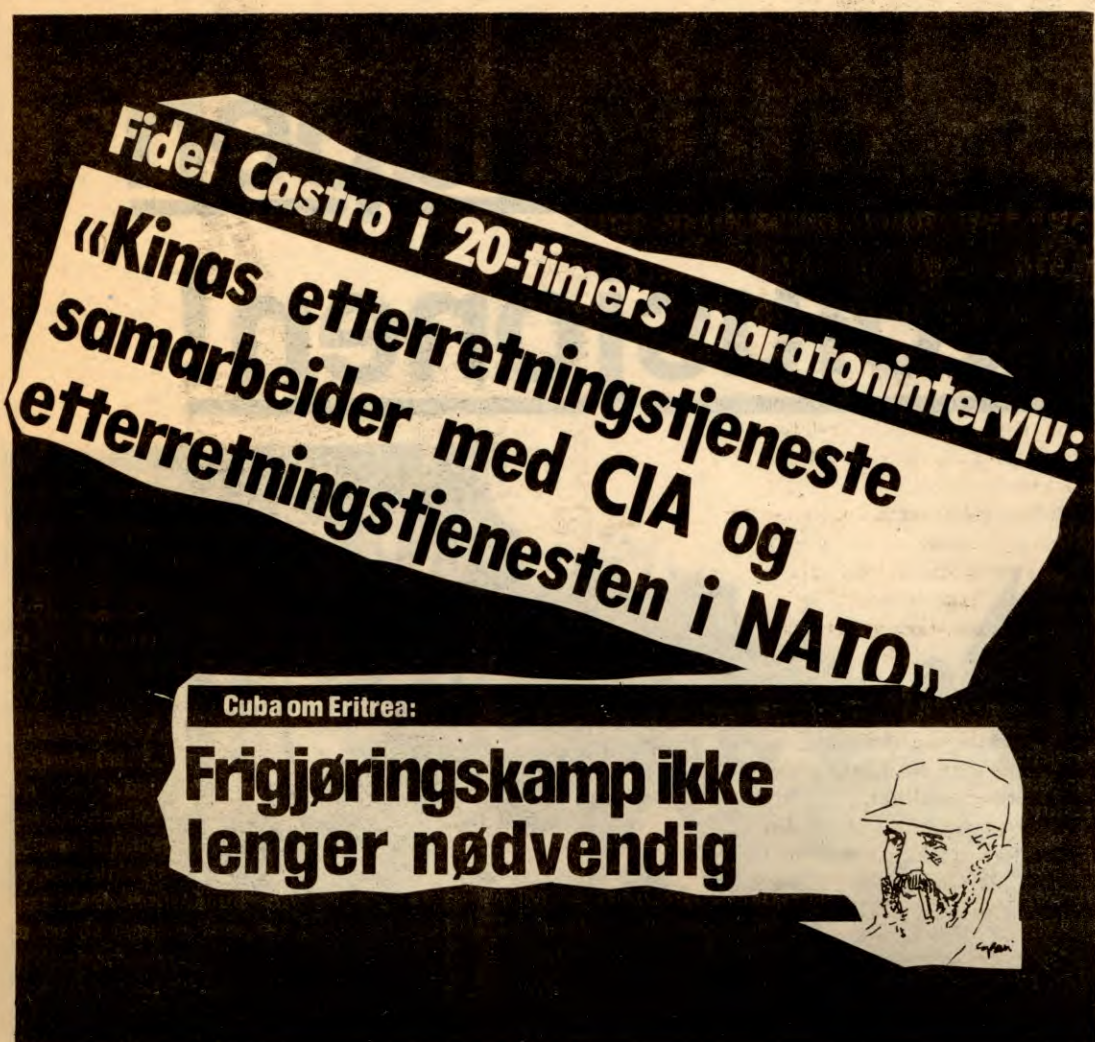
«Innafor ramma av Kina si støtte til anti-imperialistiske revolusjonære kamper i den 3. verda, har den palestinske revolusjonen fått massevis av militær og materiell assistanse. Det er inga løyndom at denne generøse hjelpa inkluderer vapensystem, ammunisjon og utstyr — og moglegskap for å trene palestinske 'fedayeen' i Kina, inkludert deltaking i militære øvinger med skarp ammunisjon.»

Artikkelen konkluderer med at Kina var det fyrste landet som støtta den palestinske frigjeringskampen, det fyrste landet som godkjente PLO som den einaste representanten til det palestinske folket og at Kina er det einaste ikke-arabiske landet som feirer 15. mai som solidaritetsdag for palestinarane si frigjeringskamp. Og til sist: Kina er ein av tre ikke-arabiske statar, Vietnam og Nord-Korea er dei to andre, som nekter å godkjenne staten Israel.

Kinesiske og afrikanske arbeidarar samen om bygginga av TanZam-jarnbana.

STUDENTFORUM OG NY TID:

NY TID OG CASTRO MOT FRIGJØRINGSKAMPEN I ERITREA!

I Ny Tid 15/9 finner vi et oppslag med tittelen: «Cuba om Eritrea: Frigjøringskamp ikke lenger nødvendig».

Her blir Castros hyllest til den etiopiske fascist-juntaen som «revolusjonær, anti-imperialistisk og antiføydal» brakt videre. Sammen med Castro avviser Ny Tid «det påståtte blodbadet i

landet i forbindelse med henrettelsen av opposisjonelle» — som «imperialistisk propaganda».

På grunn av det «revolusjonære regimet i Etiopia», konkluderer Castro og Ny Tid, «er grunnlaget for den eritreiske frigjøringskampen falt bort».

Vi slutter oss fullt og helt til Klassekampens kommentar til Ny Tid-oppslaget: «Vi har fått et nytt bevis: SV-ledelsen og Ny Tid er ikke anti-imperialister. De støtter ikke frigjøringskamp».

«EGEN» STEMME - MEN BRESJNEVS RØST

I nr. 46, 22/9 fortsetter Ny Tid «suksessen», en ny artikkel om Afrikas Horn. Denne gang uten Castro som sannhetsvirne. Men like reaksjonært er det.

Ny Tid: «Den anti-føydale revolusjonen i Etiopia har heller ikke skapt glede hos føydalherrene i Saudi-Arabia.»

NY TID'S «REVOLUSJON» ER MASSEMORD

For bak Ny Tid og SV-ledelsen «egen» stemme, er det Bresjnev en hører. Følg med:

«Militærregjeringa har gjennomført visse nasjonaliseringer, men det er ikke noen klar anti-imperialistisk politikk den har stått for». Med andre ord: Oberst Mengistu, lederen for den etiopiske militærjuntaen, som har invitert sovjetiske MIG-fly, TSS-tanks og automatvåpen i hope-tall, hundrevis av cubanske og øst-tyske instruktører og israelske jagerflygere til bruk mot bl.a. frigjøringsbevegelsen i Eritrea — han fører i følge Ny Tid en «anti-imperialistisk politikk», men dessverre er den ikke «klar» nok. Det skulle karakterisere «anti-imperialistene» i SV-ledelsen!

Den «anti-føydale revolusjonen» som Ny Tid refererer til som en kvalitet ved Mengistu-regimet, ble kjempa igjennom av bondeopprørere på samme tid som Mengistu-juntaen klarte å rive til seg makta, men uavhengig av juntaen. — Og disse bondeopprørerne er nettopp av dem juntaen prøver å likvidere

Bresjnevs røst!

«Bresjnev i intervju med Studentforum: Kina samarbeider med CIA!»

«Sovjet om Eritrea: Frigjøringskamp ikke lenger nødvendig.»

Å la Bresjnevs røst runge åpent ut av spaltene, ville ha vært politiske idioti for SV-organet Ny Tid og den SV-dominerte Studentforum. Ikke en sjel ville ha trodd på løgnene deres.

Castro er bedre, tror de, han har en annen image. Men Castro er Bresjnevs høyre hånd og diskenspringer for sosial-imperialismen. Vi husker Castros leiesoldater fra Angola og Zaire. I dag hjelper de den etiopiske fascistjuntaen mot bl.a. frigjøringsbevegelsen i Eritrea!

gjennom fascistisk terror!

Mellom 2 og 4000 revolusjonære blitt massakrert bare i dette årets første måneder, og blant disse er det mange av lederne for det anti-føydale bondeopprøret. Det er fascistiske mordere Ny Tid ynder å omtale som «revolusjonære»!

«RADIKAL MOTVEKT»

Ny Tid gir seg ikke før de har grisa seg fullstendig til: Artikkelen omtaler den føderasjonen av Somalia, Etiopia, Eritrea og Sør-Jemen (pluss Djibouti, som de glemmer) som Castro på Bresjnevs kommando prøvde å få i stand: «Det ville gi en radikal motvekt i regionen mot den konservative og sovjetfiendtlige arabiske politikken».

Planen med denne føderasjonen var ikke noe annet enn å skape et sosialimperialistisk lydrrike. «Radikal motvekt» — det kunne ikke tsaren sjøl ha sagt bedre!

«FREDENS HAV»

Ny Tid finner det heller ikke «urimelig» med Sovjetisk opprustning i Det indiske hav. Isteden for å ta avstand fra den amerikanske opprustinga der, mener avisa at en tilsvarende sovjetisk opprustning er det som trengs for

å gjøre det til et «fredens hav», som den så treffende uttrykker det.

Ny Tid har ingen problemer med å fungere som Bresjnevs røst også uten å bruke Castro som mellommann!

FANTASTISKE LØGNER I STUDENTFORUM

Studentforum, organ for den SV-dominerte Norsk Studentunion, bringer i nr. 6/77 deler av et intervju med Castro. Avisa har utstyrt intervjuet med tittelen: «Kinas etterretningstjeneste samarbeider med CIA og etterretningstjenesten i NATO».

Hovedpunktet i oppslaget er viet Kina. Her serveres hele regla av fantastiske løgner som at Kina støtter Sør-Afrika, Chile, USA, NATO og CIA! Og, ikke mindre fantastisk, at Kina har interesse av en ny verdenskrig, de er så mange at det er alltid en kineser som vil overleve!

Azania: Massefengsling av studenter

Over 1200 studenter ble 15. september arrestert av rasistregimet i Sør-Afrika. Studentene hadde en sørgehøytidelighet for å markere sin solidaritet den svarte studentlederen Steve Biko, som rasistene hadde myrda i fengslet.

Videre får Castro gjenta løgnene om at den sosial-imperialistiske intervensjonen i Angola var «revolusjonær og anti-imperialistisk hjelp» og at de katangske leiesoldatene innmarsj i Zaire, støtta, finansiert, væpna og instruert av Cuba og Sovjet, representerer «et indre oppgjør».

CASTROS SYN SVARER TIL NSU-LEDELSENS

8/9 arrangerte Anti-imperialistisk Komité for 3. verden på Blindern en punktdemonstrasjon mot Studentforums hylling av sosialimperialismen.

I sin apell tilbakebeviste representanten for 3. verden komiteen en etter en de løgnene som var servert i Studentforum.

Han slo fast at det ikke var tilfeldig at Studentforum trykte et sånt propagandainnlegg for den imperialistiske supermakta Sovjet: «Castro sitt syn svarer punkt for punkt til Studentforum og den SV-dominerte NSU-leinga sine standpunkt.»

Han sa videre: «Eritrea kan bli Sovjet sitt Vietnam og viser bedre enn noko anna at om verdens folk skal nå full frigjering, må en kjempe mot begge supermaktene USA og Sovjet — og vise ryggen til falske vener anten dei no sit i Kreml eller Pentagon, eller på redaktørkrakken i Studentforum».

Han avslutta med å oppfordre alle anti-imperialister bli med i 3. verden-komiteen. «3. verden-komiteen er enno ung og liten, men den heroiske frigjøringskampen som for eksempel folkene i Azania og Eritrea fører fortjener eit kraftig solidaritetsarbeid. Derfor: bli med i 3. verden-komiteen!»

STUDENTKORRESPONDENT

Vend de falske vennene ryggen — bli med i ANTI-IMPERIALISTISK KOMITE FOR 3. VERDEN!

ANTI-IMPERIALISTISK KOMITE FOR 3. VERDEN
Boks 5645 Briskeby,
Oslo 2

STOR MASSEKONFERANSE FOR STUDENTAR I OSLO:

Gjer NKS til eit skarpt våpen i kampen for revolusjonen!

Torsdag 29/9 arrangerte NKS ein massekonferanse om revolusjonær studentpolitikk i Oslo. På denne konferansen, hadde Jørn Magdahl innleing.

I innleiinga peika han på at dei siste månadene har synt at det utanom AKP(m-l) berre finst ein revolusjonær, kommunistisk organisasjon på dei høgare lærestadene, nemleg AKP sitt studentforbund NKS.

Han trekte fram fleire døme på sviket til revisjonistane, slik som SV og «liste»-saka, at SV i Stortinget røystar for løyvingar til valdsapparatet, til klassepoltiet spel som NATO-forsvaret.

I den SV-dominert avisa Studentforum kjøres det eit heilsides intervju med Castro der det blir spreidd ei rekke løgner om utan-/rikspolitikken til Kina, sosialimperialismen og dei kubanske leigesoldatane sin rolle i Afrika blir forsvart. Det siste er at Ny Tid, riktignok med Castro sine ord, seier at det ikkje lenger er naudsynt med frigjøringskrig i Eritrea. Revisjonistane i KUL er smartere — dei prøver å splitte dei to frigjøringsorganisasjonene i Eritrea ved å karakterisera den eine som reaksjonær, trass i at han kjempar ein hard og rettferdig folkekrig mot fascistjuntaen i Addis Abbeba.

Og kva har SV gjort når jenter har gått til militante aksjonar mot porno-handlarane i Oslo, og nekta å godta at kapitalismen skal profitere på kvinnekroppen. SV seier: «fyrstikker og rødsprit løser ikkje kvinneundertrykkinga». SV mobiliserer ikkje til fleire slike aksjonar — dei seier slike aksjonar kan skremma folk vekk.

STUDENTANE TRENG EIN REVOLUSJONÆR STUDENTPOLITIKK

Magdahl understreka at NKS også har hatt feil, vi har ikkje hatt nokon skikkeleg utvikla revolusjonær studentpolitikk. Ein slik politikk er viktig for å vinna studentane som allierte til arbeidarklassen. Arbeidarklassen er den einaste klassen som kan gå i brodden for ein sosialistisk revolusjon, men han treng allierte.

Fleirtalet av studentane høyrer klassemessig til småborgarskapet og er hardt undertrykt økonomisk og ideologisk. Dei høyrer til den delen av småborgarskapet som har objektiv interesse av sosialismen. Eit mindretal av studentane høyrer til smpborgarskapet, dette er folk som kan leva på profitten til pappa eller ektefelle.

Magdahl streka under at studentane som ein del av ungdommen er rørelege og ofte lette å mobilisera, noko som er viktig t.d. i ein okkupasjons-tid der vi må føra folkekrig.

Han tok så opp 6 viktige punkt for ein revolusjonær studentpolitikk:

1. All verksemda vår må ha for auge det strategiske målet — å vinna studentane som allierte til arbeidarklassen i den sosialistiske revolusjonen. For å nå dette målet, trengst det ei sterk kommunistisk leiing. Som Lenin sa, det finst berre sosialistisk eller

borgarleg ideologi, og all svekking av den sosialistiske ideologien styrker den borgarlege ideologien.

ALLSIDIG POLITIKK

2. NKS må føra ein allsidig politikk, driva med allsidige avsløningar av det borgarlege diktaturet, og reise studentane til brei og allsidig kamp. Vi må som Lenin kritisera teorien om at den økonomiske kampen er viktigst for å reisa massane. Vi må samle alle dråper og bekkar frå undertrykkinga som borgarskapet driv på alle område, til eti svær flodbølge. Dette krev at vi byggjer ut NKS.

DEI SÆRSKILDE DRAGA

3. Politikken vår må ta utgangspunkt i dei særskilte draga til studentane, og ikkje blindt

kopiera partiet. T.d. er studentar jamt over interesserte i teori. Dette skal vi ikkje rista på hovudet av, men nytta høvet til å propagandera den teorien fleirtalet av dei treng, marxismen-leninismen. Vi må ta opp saker ved fnøanget som pensum og eksamensterroren.

KAST BAGASJEN

4. Bort med sekterismen og byråkratiet! Det syner seg at der ein har kvitta seg med denne tunge bagasjen, har det ført til framgang både i å få folk til studiesirklar og rekruttera nye kamerater i NKS. Magdahl understreka at det er svært viktige at alle dei uavhengige, progressive vi går saman med kjem med kritikk av sekterisme og byråkrati i NKS.

MILITANTE AKSJONAR

5. Viktig med mgange

militante aksjonar. Ta t.d. demonstrasjonane og aksjonane mot dei sionistiske professorane i Trondheim og Oslo. Kven hadde høyrte om kulturavtala mellom Noreg og Israel for desse aksjonane? Aksjonane har lagt grunnlaget for å avsløra den rasistiske staten Israel for ennå fleire. Sjølsagt vil vi møte hets frå borger skapet når vi går i spissen for rettferdige saker. Men det fins berre to vegar å gå — vi kan trappe opp aksjonane og vinne fleire og fleire over for den rettferdige saka, eller vi kan leggja oss flate for hetsen.

NÆRKAMPAR MED BORGERSKAPET

6. Vi skal gå i mange nærkampar og konfrontasjonar med borgarskapet, særskilt revisjonistane i KUL og SV. Her er dt fleire gode døme: T.d. arrangerte jusstudentane i Oslo eit møte om overvaking, der den prominente jus-professoren Andenæs (tidl. rektor ved Univ.) vart tvinga til åpent å seia at han var for overvaking av studentar.

DISIPLINÆRREGLEMENTET

Til slutt tok Magdahl opp to viktige område av kampen. Det første gjeld «disiplinærreglementet», som nå skal ut for å handsama av fakultetsråda på ny etter at studentane avviste det med militante aksjonar i vår. Det nye framlegget er til og med verre enn det fyrste. Difor er det viktig nå å lage ein brei og slagkraftig rørsle mot innføringa av det nye disiplinærreglementet. Men samstundes skal vi syne studentane korleis borgardiktaturet freistar å knuse all opposisjon, at dette åtalet går inn i ei lang rekke som femnar om Hammersverksaka, Norma prosjektilfabrik osb., osb.,

Aksjonar som er i gong på denne saka, slik som underskriftskampanher, må halde fram, med det er og naudsynt å bu seg på miitante aksjonar. Det er alt nå viktig å åtvare mot revisjonistane sin rolle i denne saka. SV t.d. er mot noko av disiplinærreglementet, men ut frå at dei gjeldande lovene er effektive nok!

TEORETISK KAMP

Til slutt oppmoda innleiaren om å ta alvorleg på den teoretiske kampen i samband med faget — det som til vanleg og noko misvisande vert kalla fagkritikk.

Klassikarane strekar under at den teoretiske kampen er like viktig som politisk og økonomisk kamp. Universitet er ein sump som klekker ut mykje borgarleg ideologi, og den teoretiske kampen blir særskilt viktig. Gjennom faga kan ein syne at marxismen-leninismen samsvarar med røyndomen rundt oss. I nokre fag kan ein ause direkte frå klassikarane, t.d. i filosofi og sosialøkonomi. På andre fag vil ein ha stor nytte av å studera den historiske og dialektiske materialismen.

SV har gjennom åra snakka mykje om fagkritikk, det som har kome ut er lite — sjøl om ein legg kvantitet til grunn, men det som er komen er borgarleg nok.

Det er mange former for fagkritikk. Men vi bør ta til med fagkritikk knytta til den valege faglege aktiviteten på lærestaten, i fyrste omgang.

VELG SIDE!

Men skal vi klare de oppgave vi har satt oss, må vi styrke oss, også kvantitativt! Derfor, bli med i NKS nå!

STUDÉR MARXISMEN- LENINISMEN!

I høst setter NKS i gang studiesirkler i marxismen-leninismen - Mao Tse tungs tenkning, på alle lærestedene.

Lær mer om arbeiderklassens teori, lær mer om revolusjon og imperialismen, staten og klassene i Norge. Meld deg på studiesirkel hos NKS.

Hvordan kan det ha seg at SV, "KUL" og hele røkket helhjerta støtta MPLA i borgerkrigen mot de to andre frigjøringsbevegelsene etter at det portugisiske koloniherrredømmet var brutt sammen? Jo, fordi både SV og "KUL" ikke er mot, men tvert om for at sosialimperialismen skal vinne fotfeste i Afrika gjennom å ruste opp den ene av de seirende partene

i frigjøringskrigen.

AKP(ml) retter seg mot begge supermaktene og all imperialismen og fordømte skarpt at supermaktene sendte de tre frigjøringsbevegelsene ut mot hverandre i en reaksjonær, imperialistisk omfordelingskrig. Vi var for en enhet de tre frigjøringsbevegelsene i mellom mot supermaktene og imperialismen. Bli med på studiesirkel

for å lese om imperialismen!

Hvordan kan det ha seg at SV dilter i hæla på det borgerlige partiet DNA og støtter partiets politikk på de aller fleste områder? Jo, fordi SV, liksom DNA er et borgerlig "arbeiderparti", det er ikke noe reelt grunnlag for at det skulle være noe annet sted enn nettopp bak de hæla.

AKP(ml) anvender Lenins analyse av de borgerlige "arbeiderpartiene" og sier at borgerskapet og imperialismen trenger disse partiene til å føre arbeiderklassen bak lyset og for å lede kampen til arbeiderklassen inn i ufarlige baner. Dette kan du være med og diskutere på vår studiesirkel.

De fleste trenger å studere bl. a. disse spørsmåla mer inngående. Vi inviterer deg derfor

til å bli med på studiesirkler i marxismen-leninismen Mao Tse-tungs tenkning, som blir arrangert av NKS på alle høgere læresteder.

På sirlene blir det studier og diskusjon på følgende emner: Klasser og klassekamp. Politisk økonomi. Staten. Imperialisme og krig. Væpna revolusjon eller fredelig overgang til sosialismen. De borgerlige arbeiderpartiene. Det kommunistiske partiet.

Ta kontakt med NKS på stand, bli med på studiesirkel og studer marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning!

«Hva må gjøres» hadde i forrige nummer et stor reportasje om forsøkene på å innføre nytt disiplinærreglement og interne domstoler på universitet og læresteder. Framstøtet har bli fullstendig avvist av studentene med demonstrasjoner og militante aksjoner mot universitetsledelsen. Nå viser det seg at vi kan vente enda hardere angrep. Juristene Andenes og Tønnesen foreslår i en uttalelse, forandringer som gjør det allerede reaksjonære forslaget til et ennå grovere overgrep mot alle studenters demokratiske rettigheter.

INGEN STUDENTREPRESENTASJON

I det nye forslaget kommer det ennå tydeligere fram at lova skal brukes mot politisk virksomhet på lærestedene. De skal til og med gardere seg mot enhver hindring av gjennomføring av disiplinærtiltak:

«Disiplinær-myndighetene skal ikke kunne settes unt av spill ved at oppnevnte studentrepresentanter i en tilspisset situasjon nekter å møte.» Dette kaller Andenes og Tønnesen for «endringer av teknisk karakter», de slutter seg fullt til prinsippene i disiplinærlova, med disse «juridiske betenkningene»: (Det som er nytt o forhold til det tidligere utkastet er utheva.)

Disiplinærtiltak kan settes i verk mot studerende som:

- fusker, forsøker å fuske eller medvirker hertil ved eksamen eller ved kurs som svarer til eksamen,
- ved hjelp av falsk vitnemål eller annen form for uredelighet skaffer eller forsøker å skaffe seg selv eller andre adgang til et studium, eksamen, kurs eller prøver som svarer til eksamen, eller medvirker hertil,
- med forsett skader eller urettrettet borttar gjenstander fra lærestedet eller gjør seg skyldig i økonomiske misligheter overfor dette,
- i studieforholdet på annen måte opptre grovt utilbørlig overfor medstudierende eller på andre som har sin virksomhet ved lærestedet eller som han i sitt studium får befattning med (f.eks. som pasient eller klient),
- åpenbarer eller misbruker opplysninger som under taushetsplikt er blitt betrodd ham under studiet,
- vedvarende eller grovt overtrer ordensregler som gjelder for lærestedet.»

... «Hvis studenten erkjenner forholdet og erklærer seg villig til å godta en irettesettelse, kan saken avgjøres av rektor uten å bringes inn for klagenemda (disiplinærnemda). Irettesettelsen og vedtakelsen gis skriftlig.

Disiplinærnemda består av fem medlemmer med personlige vararepresentanter. Formannen og to av medlemmene med personlige vararepresentanter velges av styret for lærestedet for tre år om gangen. To av medlemmene med personlige vararepresentanter velges av de studerende for to år om gangen. Formannen med vararepresentant skal fylle vilkårene for å være dommer.

Klagenemd eller disiplinærnemd er vedtaksfør når fire medlemmer er til stede så fremt samtlige medlemmer har vært innkalt til møtet med lovlig varsel. Dersom møtet må utsettes fordi nemda ikke er vedtaksfør, er den i møte etter ny innkalling ved-

taksfør om tre medlemmer er til stede»

Det groveste angrepet ved dette nye forslaget er at vi kan risikere to års utvisning for å bryte taushetsplikt. Om f.eks. studenter sdom jobba for Bastiansen på Universitetet i Oslo da det ble kjent at han drev med Pentagon forskning, forskning for aggressive imperialistiske formål, og Bastiansen hadde pålagt studentene taushetsplikt, så kunne studentenene risikere opp til to års utvisning om de offentliggjorde dette. Om vi får kjennskap til forhold gjennom studiet som er til skade for studentene, eller for folket, vil nå Universitetsledelsen kneble studentenes muighet for å offentliggjøre dette. Dette er et grovt angrep på ytringsfriheten, som vi sjølsagt ikke finner oss i. Dette framstøtet kommer også i sammenheng med at universitetene ikke lenger står i en så «fri stilling som før. Forskningen skal konsentreres mer om direkte samarbeid med næringslivet (f.eks. oljeforkning), og «industrihemmeligheter» må sjølsagt holdes hemmelig.

HVA SKJER NA

Studentne varnt en foreløpig seier i vår, etter at det ble avholdt militante aksjoner mot at lova skulle vedtas. Men dette nye forslaget til Andenes og Tønnesen, viser oss klart at borgerskapet ikke har tenkt å gi opp kampen, tvert imot, så skjerper kampen mot studentenes demokratiske rettigheter. Det nye forslaget prøver heller ikke å skjule seg bak at dette bare gjelder eksamensreglement og ikke har noe med politikk å gjøre.

Det var rektormøtet i Trondheim som vedtok at innstillingen skulle til juridisk betenkning, nå skal det nye forslaget ut til ny høringsrunde. Betenkningen er sendt til universitetsdirektør Trovik, og så blir saka sannsynlig sendt til høring til fakultetsrådene allerede i de første ukene. Det vil si at fakultetsrådene skal diskutere saka og komme med innstilling.

DERFOR HASTER DET. TA OPP DISIPLINÆRLOVA PÅ ALLMØTER NA!

NORSK STUDENTUNION

I en løpeseddel fra september tar NSU opp disiplinærlova. De går imot interne domstoler og reglement, men de godtar at studenter som på grunn av et beinhardt eksamenssystem blir drevet til å fuske, skal risikere å bli utvist i to år, det reagerer ikke NSU på.

NSU-ledelsen forskjønner det borgerlige diktaturet. De sier i løpeseddelen sin at de er imot egne domstoler for lærerstedene, det holder med vanlige domstoler. Vetyr det at NSU-ledelsen godtar straff for «ulovlige»

Disiplinærlova fra «juridisk betenkning»: ENDA VERRE!

Disiplinærlova fra «juridisk betenkning» hos Andenes.

demonstrasjoner, for brudd på taushetsplikt osv., bare studentene blir straffet av vanlige domstoler?

NKS avviser både universitetsdomstoler og vanlige domstoler. De er uttrykt for borgerskapets rettsapparat, de vil aldri dømme rettferdig for flertallet av studentene, eller arbeiderklassen.

Går NSU-ledelsen inn for straff av studenter som bryter taushetsplikt, eller har «ulovlige» militante aksjoner som f.eks. aksjonene mot kollegiemøtene i vår?

AKSJONER

Støtter NSU-ledelsen aksjoner mot disiplinærkomiteen? Løpeseddelen sier ikke noe om aksjoner.

Alle studenter som er mot anfrepene på våre demokratiske rettigheter må møte opp på fakultetsrådsmøtene og vise hva

de mener. Vi må trappe opp kampen, vi må vurdere å gå til streik. Lova må ikke bli gjennomført. Det vil få store konsekvenser for alle studenter. Utvisning og annullering av tidligere eksamener for deltagere i demonstrasjoner, utvisning for fusk, utvisning for å bryte taushetsplikt. Dette er tilstander som vil møte studentene dersom interne domstoler og disiplinærreglement blir gjennomført på lærestedene.

AKSJONER MOT DISIPLINÆRLOVA ALLMØTEVEDTAK MOT LOVA

Send resolusjoner og vedtak til AKSJONSKOMITEEN MOT DISIPLINÆRLOV c/o ETNOGRAFISK FAGUTVALG UNIVERSITETET, BLINDERN OSLO 3

SV vrei seg unna

Eg har nyleg lese i «Hva må gjøres» at SV på universitetet seier at dei går mot den nye disiplinærlova, men går i mot dei aksjonane studentane har gjennomført mot lova. Det er gale nok, men i kveld var eg på valmøte der seks av dei borgarlege partia sat i panelet, mellom desse var SV.

Frå salen vart partia spurde om dei ville gå mot ei ny lov som skal gjere det mogeleg å vise bort studentar frå høgskuler og universitetet for inntil 2 år, dersom dei har vore med å hindra undervisninga eller freista å fuske. Som døme vart nemnd aksjonar for nynorske lærebøker, slike aksjonar har sterke tradisjonar i Bø.

Høgrekandidaten, Jensen, svarte at det i det seinaste hadde

vore små, men militære grupper som freista å få innpass mellom studenane. For å få eit effektivt vern mot den slags grupper trong ein slike lovar.

Ingen av dei andre kandidatane bad om ordet i denne saka, sjølv om det var fullt høve til det. Det var nærliggande å tru at det rådde semje mellom dei seks i panelet. SV-leiarane våga ikkje å seia rett ut deira meining. Dei våga ikkje som SV sin Arent Henriksen, seie åpent at dei stør ei disiplinær lov på lærarskulene. Det er viktig å vite kvar vi har SV-leiarane, dess mindre skade kan dei gjere når studentane slåss mot lova.

Helsing studentkorrespondent i Bø

TIL KAMP MOT HELE DISIPLINÆRLOVA

Meseret Mengistu til «Hva Må Gjøres»:

«De prøvde å verve meg som agent for sosialimperialismen»

— Det er ikke av godhet at de nye tsarene inviterer tusenvis av ungdom fra landa i 3. verden til å studere i Sovjet, sier Meseret Mengistu. Det er en klar plan bak det, de prøver å gjøre inntrykk på regimene for å vinne innpass i de enkelte landa.

SOVJETS OFFENSIV I 3. VERDEN

Det er lett å se at det er slik, for antallet studenter fra de enkelte landa er ikke jevnt år etter år. Ett år inviteres det mange fra Somalia, det neste året kommer flesteparten fra Etiopia. Opp-takstallene følger det samme mønsteret som Sovjets offensiv i den 3. verden.

— Prøver de også å smigre og kjøpe seg til lojalitet overfor studentene?

— Å ja, det merker en straks. Mange av disse studentene kommer til å utgjøre deler av den framtidige herskerklassen i disse landene, det er klart at tsarene ønsker deres lojalitet.

I utgangspunktet prøver de å smøre oss ved å by fram en del goder vi ikke er vant til. Studieforholdene er bedre enn der vi kommer fra, og mat som kjøtt hver dag er en stor ting for ungdom fra fattige land. De prøver å gi studentene smaken på «livet».

PRØVER Å VERVE AGENTER BLANT STUDENTENE

Når lærerene gir karakterer, legger de mye større vekt på «holdningen til systemet» enn på den faglige dyktigheten. For å få gode karakterer må en være «positiv», da må en stille seg til tjeneste for tsarene.

De av studentene som utvikler en «positiv holdning» blir gitt en masse privilegier i forhold til oss andre, de får bedre karakter og i

motsetning til oss, får de full frihet til å reise rundt å vinne andre for sitt syn.

En ser at tsarene ikke bare nøyer seg med å kalle fram «positiv holdning», de prøver å verve studenter til å bli regelrette agenter.

De prøvde seg på meg også. Noen få uker etter at jeg var kommet, før jeg hadde blitt kjent med forholdene og lært noe av språket, ville lærerne ha meg til å holde en tale overfor medstudentene mine på russisk. Og det var en tale som de hadde skrevet.

Sjøløst nektet jeg. Jeg sa at jeg ville skrive de talene jeg skulle holde sjøl.

At de anser det som viktig å verve agenter blant oss, kan en også se ved at en av de aller største gruppene av nye studenter det siste året var fra Angola. Og disse studentene var mye yngre enn vanlig, de var i begynnelsen av tenårene. Tsarene håper at en er lettere påvirkelig så ung.

FORBUD MOT Å KRITISERE FORHOLDENE I SITT EGET LAND

— Hva synes du personlig var det verste med å være student i Sovjet?

— Det var avgjort mangel på demokratiske rettigheter. Tsarene har tatt disse rettighetene fra det russiske folket, og de prøver det samme med oss.

Vi hadde absolutt forbud mot å ta opp forholdene i vårt eget land. Sjøløst gjaldt ikke det for studentene som hyller den fascistiske Mengistu-juntaen i Etiopia på samme måte som tsarene sjøl gjør det. Det gjaldt for alle oss som ville fordømme fascismen.

Mangelen på sånne rettigheter gjaldt ikke bare når det var snakk om åpne lakeiregimer for Sovjet.

Haile Selassie var USA-imperialismens mann. Da vi tok opp hans forræderi i forbindelse med tørkekatastrofen i Etiopia, ble det også nektet av tsarene fordi «det ville ødelegge det gode forholdet».

DELTE ROM MED KGB

— Hvilke metoder ble tatt i bruk for å holde dere under kontroll?

— Alle studenter fra den 3. verden blir plassert på rom sammen med en russisk student. Universitetsledelsen sier at det er for å lære språket lettere, men ingen er i tvil om at disse rom-partnerne er KGB-agenter.

De prøver å finne ut alt vi foretar oss. Alle brevene, tilmed de fra foreldrene mine, ble stjålet og lest.

mens pro-junta studentene fritt kunne reise omkring i Sovjet og propagandere synet sitt blant etiopiske studenter, måtte vi ha spesielle visa for å kunne reise fra et distrikt til et annet. Slik prøvde de å forhindre at vi hadde «unødig» kontakt med hverandre.

«BESØKENDE HAR INGEN ADGANG»

Da de fant ut at jeg var aktiv med i den etiopiske studentunionen i Europa (ESUE) som er en avdeling av Verdensføderasjon av Etiopiske Studenter (WWFES), ble jeg åpent nektet å reise og besøke andre etiopiske studenter.

De anså meg som en «fiende av Sovjet-staten» og til slutt fikk jeg tilmed beskjed om at jeg bare fikk oppholde meg på universitetet og på studenthjemmet de fem årene jeg hadde igjen å studere.

Ingen fikk lov til å besøke med på rommet. For å forhindre det innførte de rett og eltt en ny lov: En morgen hang det et nytt skiult ved inngangsdøren, der sto det: «Besøkende har ingen adgang»!

MENGISTU = HITLER!

— Hva var den utløsende årsaken til den dødsdommen de ga deg?

— I forbindelse med oberst Mengistus besøk hos Bresjnev i Moskva, arrangerte studentunionen en demonstrasjon. Der hadde vi bl.a. med en parole som slo fast likheten mellom oberst Mengistu og Hitler. Og det kunne ikke tolkes annerledes enn at når Bresjnev kyssa Mengistu, så måtte han ganske riktig oppfattes som Mussolini. Det fikk tsarene til å se rødt!

Kort etter denne demonstrasjonen kom en av lærerne bort til meg å sa: «Meseret, jeg beklager, men du vil komme til å bli drept. Du skal sendes hjem til Etiopia.»

På dokumentene han ga meg, sto det: «Hun er ferdig med

utdannelsen og skal hjem.»

Jeg fikk beskjed om at jeg ville bli hentet på rommet mitt neste morgen og fløyet til Etiopia.

Hele den dagen fulgte det ikke mindre enn 20 KGB-agenter i hæla på meg, helt til de var sikre på at jeg var i seng. Akkurat dette hadde jo også sine komiske sider, og de var pinlig klar over det sjøl også, for de sa: «...vær så snill og ikke vis oss fram for utenlandsk presse!»

BRESJNEV ER UTEN SKRUPLER

«Beklager - men du kommer til å bli drept. Vi sender deg hjem til Etiopia.»

Denne beskjeden fikk medisinerstudenten Meseret Mengistu av en av sine lærere på universitetet i Moskva. Denne læreren var en fersk KGB-agent som prata for tidlig. Meseret klarte å komme seg til Sverige.

I dette intervjuet forteller Meseret Mengistu om tida som student i det fascistiske Sovjet og om hvordan den krigsforberedende supermakta prøver å kjøpe seg inn i landa i den 3. verden ved å invitere ungdom derfra til studie-plasser i Sovjet.

Vi klarte å lurte dem. Jeg gikk for å si farvel til en etiopisk venninne om kvellen. Vi byttet klær og vokterne som ikke så forskjell i mørket, fulgte etter henne helt til kun lå i min seng. Neste morgen kom de i bil for å hente meg. Men da var jeg i dekning.

Den etiopiske studentunionen organiserte protest-demonstrasjon og vi klarte å komme i kontakt med Amnesty International. Tsarene ble derfor pressa til

å la meg reise dit jeg ville.

Den lista jeg sto øverst på, inneholdt navnene på 16 studenter. Til nå har 4 blitt sparka ut, mens resten fortsatt er i Sovjet.

Jeg er ikke et øyeblikk i tvil om at fascistene i Kreml uten å blunke hadde sendt meg og kameratene mine til avretting hos juntaen i Etiopia. Like før sendte de to unge studenter tilbake til Amins terrorstyre i Uganda. Fascistene i Kreml er fullstendig uten skrupler!

Meseret Mengistu

Etiopiske studenter mot Bresjnevs fascistjunta

Verdensføderasjonen av Etiopiske Studenter (WWFES) ble dannet i 1973 og organiserer etiopiske studenter i utlandet til kamp mot imperialismen, feudalismen og fascismen. Dens mål er et demokratisk og sosialistisk Etiopia. Den har underorganisasjoner i de fleste verdensdeler.

WWFES betrakter Det Etiopiske Folkets Revolusjonære Parti (EPRP) som fortroppen i den kampen de etiopiske folkemassene fører mot det fascistiske terrorstyret og sosialimperialismen som står bak. WWFES støtter EPRPs kamp for det eneste virkelige alternativet: den nydemokratiske revolusjonen.

I 1976 så fascistjuntaen det som sin viktigste oppgave å likvidere EPRP, dette økte bare motstanden mot juntaen.

I løpet av de første månedene av '77 har mellom 2-4000 revolusjonære og anti-fascister blitt massakrert, nærmere

10.000 er fengsla.

Men samtidig er det en markant økning i væpnede operasjoner mot undertrykkingsstyrkene. Disse er ledet av EPRA, EPRPs hær. Den væpnede kampen foregår hovedsakelig på landsbygda, hvor det har blitt oppretta frigjorte baseområder.

Men også i byene foretas det militære aksjoner. I Addis Abeba har tilmed cubanske tropper blitt utsatt for straffeaksjoner.

De etiopiske utenlandsstudentene i WWFES har tatt på seg oppgava å propagandere og samle støtte for den kampen som blir ført mot fascistjuntaen og sosialimperialismen i Etiopia og i Eritrea. De slår fast at hverken cubanske og øst-tyske «eksperter» eller ladninger av sovjetiske MIG 21-fly og TSS-tanks vil kunne forhindre sosialimperialismen fra å bli feid bort fra Afrikas Horn.

Mengistu-regimet tyr til fascistisk terror mot all opposisjon.

Viseformann i Verdensføderasjonen av etiopiske studenter:

«Bresjnev vil få seg en lærepenge på Afrikas Horn!»

Afrikas Horn ligger i det nord-østre hjørnet av Afrika, ved innseilinga til Rødehavet og Suez-kanalen. På den andre sida av det trange stredet finner en de oljerike statene på den arabiske halvøya.

Så lenge det har vært imperialister, har dette hjørnet av Afrika vært gjenstand for deres interesse. Musolini prøvde å bombe Etiopia sønder og sammen før 2. verdenskrig. I hele etter-

krigstida har Etiopia og Eritrea vært baseområde for USA-imperialismen.

I dag er det tsarene i den andre supermakta, Sovjet, som prøver å tilkjempe seg kontroll over dette området. Men mot dem står de undertrykte folkene, de ønsker frigjøring.

I en samtale med «Hva Må Gjøres» forteller viseformannen i Verdensføderasjonen av Etiopiske studenter (WWFES), Fikru Maru, om den sosialimperialistiske offensiven på Afrikas Horn.

— Allerede i begynnelsen i 1960-åra, forsøkte Sovjet å vinne innpass på Afrikas Horn, forteller Fikru Maru.

— De nye tsarene kom med tilbud om å bygge havner og skoler, selvsagt mot at de skulle få bruke havnene til sitt formål, og de smigra ved å kalle Haile Selassie for «Afrikas store fader».

Men Haile Selassie var en lojal politimann for USA-imperialismen og Sovjet lyktes ikke den gangen.

FOTFESTE I SOMALIA

Sovjet prøvde også taktikken med å «støtte» frigjøringsbevegelsen i Eritrea. Men heldigvis kom de ingen vei med sjarmoffensiven sin.

Tsarene kastet så sine øyne på Somalia og gikk i gang med å bygge opp den somaliske hæren.

De håpet at den skulle kunne ivareta interessene deres i dette viktige området.

De ga sjølsagt heller aldri opp håpet om å vinne kontrollen i Etiopia. Og allerede før kuppet i 74, fikk de i stand avtaler med deler av den juntaen som styrte Haile Selassie.

SOVJET-FRAKSJON I JUNTAEN

I denne juntaen, eller Derg'en som den kalles, var det hele tida kamp mellom flere fraksjoner, begge supermaktene hadde sine talsmenn.

For å gi sin fascistiske terrorpolitikk et penere oppsyn, måtte juntaen ty til «revolusjonær» demagogi. Dette gjorde det lettere for Sovjet-fraksjonen å styrke seg.

Begge supermaktene fulgte utviklinga på tå hev, ingen av dem ga opp håpet om kontrollen over Etiopia. Typisk var det at ingen av dem overhodet kommenterte de massakrene juntaen foretok på tusener av mennesker i 1975.

KUPP INNAFOR JUNTAEN

3. februar 77 klarte major Mengistu Haile Mariam å rive til seg makta gjennom et nytt kupp. Mengistu var sosialimperialismens mann innafor juntaen. Allerede dagen etterpå ble det nye kuppet feiret både i Moskva og Havana, kontakten hadde vært god. Spørsmålet er om ikke også sjølve kuppet var arrangert fra Moskva.

Kort tid etter begynte våpen og cubanske eksperter å flomme innover Etiopia. I det siste har Bresjnev også beordra øst-tyske instruktører til Mengistus tjeneste.

MOSKVAS KISSINGER PA REISE

I løpet av våren ble Moskvass Kissinger: Castro, sendt på rundtur i Afrika for å skape en føderasjon av Somalia, Djibouti, Etiopia og Sør-Jemen. Etiopia var den eneste staten som aksepterte.

Podgornij var ute i samme ærend. Han kom hjem til Moskva med den konklusjonen at det var umulig å støtte både Somalia og Etiopia, de måtte foreta et valg. Podgornij gikk inn for Somalia - og fikk sparken.

Castro valgte en annen løsning. Han gikk inn for å hausse opp Etiopia som «revolusjonært», men samtidig prøve å holde på Somalia, selv om disse to landa hadde betrakta hverandre som erkefiender de siste fem, seks åra. Det er Castro plan som Bresjnev nå setter ut i livet.

SOSIALIMPERIALISMENS TAKTIKK ER SMIDIG

Håpet om en føderasjon av landene rundt munningen av Rødehavet er ikke gitt opp. Bresjnev har flere alternative planer alt ettersom krigen mellom Etiopia og Somalia og de forskjellige frigjøringskrigene utvikler seg.

Vi ser nå at frigjøringskampen i Eritrea raskt går mot full seier, frigjøringskampen til den Vest-Somaliske frigjøringsfronten i Ogaden er i sterk framgang og de revolusjonære stormene under ledelse av EPRP i Etiopia er i ferd med å erstatte Mengistus lydrike under Bresjnev med et fritt og nydemokratisk Etiopia.

Sosialimperialistene vil ganske sikkert komme med en offensiv i form av «støtte» overfor de kreftene som er i framgang. Angola er en levende advarsel om dette.

SPLITT OG HERSK

Allerede nå forbereder de grunnen for dette. Det er ikke de åpne lakei-partiene til Bresjnev som er talerørene denne gang, de støtter fasciststyret til Mengistu, nå er det trotskistene som skal gjøre jobben.

I Norge har jeg støtte på det såkalte «KUL», som har tatt på seg denne jobben for Bresjnev. Mens de utroper EPLF som «revolusjonær» og «proletær», sverter de ELF som «reaksjonær», leda som de sier av «føydalherrer, militarister og småborgerlige opportunistene».

ABSURD TØYS

Dette er absurd tøys! Ingen av frontene er leda av proletariatet, for det finnes ikke noe kommunistisk parti i Eritrea. Ingen har heller noensinne klart å vise at det er noen forskjell i klassegrunnlaget, hverken i ledelsen eller i medlemsmassen i de to frontene.

De forskjellene som gjør at det er to fronter og ikke en, stammer fra religiøse og regionale motsetninger. Og de kan løses!

VIL FÅ SEG EN LÆREPENGE

Vi støtter begge frigjøringsfrontene og agiterer for enhet mellom dem. Enhet frontene i mellom er svært viktig. Både av hensyn til en rask frigjøring av Eritrea, men også av hensyn til Sovjets planer.

Jeg er overbevist at sosialimperialismen vil få seg en virkelig lærepenge på Afrikas Horn, slutter Fikru Maru.

Formålet med idretten er militært mot

Idrett og fysisk fostring har alltid vore eit viktig middel for dei herskande klassane til å halde på makta si over dei arbeidane klassane. Samstundes har idrett og fysisk fostring vore eit viktig vilkår for dei arbeidande klassane sin kamp mot utbytterne.

IDRETTENS Plass I HISTORIA

I det greske slavesamfunnet var fysisk styrke og militær dugleik ein føresetnad for at den herskande klassen skulle halde på makta si. Difor fekk fysisk fostring ein sentral plass innanfor herskarklassa og vart forbode for slavane.

Også i føydaltida, grunna herskarklassa makta si på fysisk fostring. Dei lokale fyrstane hadde egne riddarhærar som verna dei mot oppreistar frå dei leiveigne bøndane og mot freistnader frå andre fyrstar på å ta landområda deira. Kring riddarhærane voks det fram ein eigen kroppskultur med våpenteknikk, ridning og trening i hardt leirliv.

Borgarklassen i byane vaks fram i skarp strid med dei lokale fyrstane. Dei sentrale legehærene vann over riddarhærane, og stødde framvoksteren av borgerskapet som den nye herskarklassa.

Den industrielle revolusjonen skapte ein enorm trang til fysisk fostring hjå dei store arbeidarmassane. Men utbyttinga til kapitalistane med lange arbeidsdagar og blodslit, gjorde det i første tid umogleg å drive idrett. Først når arbeidarmassane organiserte seg til kamp for betre levevilkår voks det fram forståing og mulighet for fysisk fostring mellom dei. Samstundes byrja nokre innafor borgarskapet å krevja betre fysisk form i arbeidarklassen. Dei grunna synet sitt med at auka profitt hang saman med ei betring av den fysiske form til arbeidarklassa.

Over i den imperialistiske tidebollen, kom ein annan viktig årsak til at borgarskapet ynskta ein høgare fysisk standard på arbeidarklassa. No trong dei arbeidarene i dei imperialistiske hærene.

Historia visar at borgarskapet har samme syn på fysisk fostring som dei herskande klassane i slavesamfunnet og i føydalsamfunnet:

Å tryggje si eiga maktstilling og utbyttinga.

valdsapparatet grunnlaget for idretten i sovjet

Sæjet gir eit godt bilete på korleis borgarskapet bruker den fysiske fostringa til ungdomen i sin teneste.

Toppidrettsfolk i Sovjet er som regel formelt knytta til hær og politik (og brannvesen). T.d. dei store ishockeylaga er for det meste politi og brannlag. Skitoppene er som regel offiserar med høge gradar i hæren.

Den imperialistiske hæren vert rusta kraftig opp og grunnprinsippa for den militære strategien har vorte endra frå «aktivt forsvar og motangrep» til «overrasking og angrep». Kjerna i denne hæren er mobile flåbårne elitestyrkar som er trenar beinhardt. Den fysiske standarden er høg. Denne fostringa vert driven under fas-

cistisk disiplin for å styrka valdsapparatet. Det er uttrykk for at Sovjet førebur seg på ein imperialistisk krig, men det er og uttrykk for at borgarskapet treng valdsapparatet i Sovjet idag.

NOREG IDAG

Kjerna i det borgarlege statsapparat i Noreg idag er politistyrkene og hæren. Når interessane til borgarskapet vert truga nyttar dei valdsapparatet. Det såg vi på Linjegods, på brygga i Oslo, på Hammerborg og for stutt tid sidan på Grünerløkka. Proletariatet må knuse det borgarlege diktaturet og bygge den sosialistiske staten. Difor vert kommu-

dette. Han kjempa mot reaksjonære forestillingar om at fysisk fostring var mindreverdig, han trente seg systematisk med lange fotturar i fjellet. Og symjeturar i kalde elvar. Eit systematisk treningsopplegg var grunnlaget for at Mao klarte den lange marsjen t.d.

Folket i Noreg må førebu seg på krig. Ein okkupasjon frå USA eller Sovjet eller baa, kan berre møtast med langvarig folkekrig. Fysisk styrke er difor eit grunnleggjande vilkår for krigføring, det er eit indre vilkår for resultatet av folkekrigen som mange av verdens undertrykte folk fører mot imperilismen.

nistane sitt mål for den fysiske fostringa i arbeidarklassen og folket at den skal gje militært mot.

MAO OM FYSISK FOSTRING OG FOLKEKRIG

Verdens undertrykte folk og nasjonar har berre ein måte å kjempe mot imperilismen på — med deira egne midlar — væpna kamp. I 1917 peika Mao på Kina si svake stilling i forhold til imperialismaktene. Han slo fast et viktig årsak til dette var at det militære sinnelaget ikkje hadde vorta oppmuntra, og at den fysiske stoda hjå befolkninga stendig gjekk tilbake. Maos syn kan ein oppsummera såleis: Det prinsipielle målet for fysisk fostring er militært mot.

Hans eigen praksis stadfestar

under dei store streikekampane i 20-åra, noko som gjorde at idrettsrørsla ofte vart nytta til å verve streikebrytatar. Mange av arbeidarene som var organiserte i idrettsrørsla reiste kamp mot dette, og resultatet blei opprettinga av Arbeidaranes Idrettsforbund. Gjennom sosialdemokratane har borgerskapet idag sikra seg leinga også her.

I 1960- og 70-åra har opposisjonen igjen reist seg innafor idrettsrørsla. Nokre døme: Demonstrasjonane mot at Noreg tok del i tenniskampane mot Sør-

Afrika i 1964-65, Idrettsstyrets vedtak i 1968 mot å ta del i idrettslege tevlingar mot land som invaderte Tsjekkoslovakia i august 1968 og stendig bruk av «Nei til EEC»-slagord under EEC kampen. Desse kampane og fleire andre la grunnlaget til at idrettsaksjonen vart skipa i 1973. Dette er den fyrste organiserte opposisjonen i idrettsrørsla etter krigen.

Slutt opp om den organiserte idrettsrørsla. Ta del i kampen mot borgarskapet sin klassepolitikk i idrettsrørsla.

FORTSETTELSE:

Rasiststatens flagg går opp i flammer.

Forts. fra s. 24

Da 50-60 demonstranter kom oppover trappa for å vise sin avsky mot rasiststaten, blei det panikk foran døra. Gjetterud organiserte troppene sine, DKSF'ere, Moderat Ungdom og andre forsvarere av sionismen, i lenker foran døra.

DKSF hyla at de var der for å «forvare ytringsfriheten», men deltok ivrig i ropene «La Israel leve». Det kom fram at de godt kunne tenke seg å forsvare «forelesere» fra Vorsters Sør-Afrika og Smitsh Rhodesia.

De levna ingen tvil om at det bare er «ytringsfriheten» til rasister DKSF er opptatt av å verne.

Studentkorrespondent, Blindern.

Forts. fra s. 24

Innbyggerne i staten Israel får sine identitetskort merket «jøde» eller «araber».

— Palestinsk eiendom kan konfiskeres uten vederlag.

— Ca. 90% av den dyrkede jorda er forbeholdt jøder. Palestinere kan hverken kjøpe, leie eller arbeide fast på denne jorda.

— Det er i realiteten forbudt for palestinere å danne egne sosiale eller politiske foreninger. Dette gjelder også ungdomsforeninger, idrettsklubber, elevsamfunn osv.

— Palestinerne har ingen streikerett, kan ikke trykke og spre løpesedler o.l. All propaganda som understreker den palestinske enheten blir sensurert vekk. Det er forbudt å eie et palestinsk flagg.

— Statlig støtte til barnerike familier blir bare gitt til medlemmer av jødedommen for å oppmuntre dem til mange fødsler. Palestinske familier får ikke noe sånt, de bør helst ikke føde så mange barn.

— 19/6 offentliggjorde The Sunday Times en større rapport om tortur i israelske fengsler. Den slår fast at torturen av arabiske fanger er omfattende og systematisk og uttrykk for en bevisst politikk fra myndighetene.

Denne diskrimineringen og undertrykkingen bygger på sionistenes oppfatning av jødene som et «herrefolk», som står i motsetning til palestinere og andre arabere.

Denne diskrimineringen er utbygd i et omfattende system som ikke skiller seg nevneverdig fra apartheid-systemet i Sør-Afrika og Rhodesia.

Militante aksjoner, som vi har sett i Trondheim og Oslo, er en helt riktig måte å møte representanter for en stat som denne!

"Jødedom og sionisme kan aldri forenes".

Jack: Reaksjonær

og kjedelig

«Jack» pretenderer å være filmen om sytti-tallsgenerasjonen. Den er bygd på Ulf Lundells roman ved samme navn og er regissert av Jan Haldorff.

I reklamen er filmen blitt framstilt som en «frisk» og «sannferdig» ungdomsskildring. VG kalte den «en varm og viktig film» og ga den fem på terningen.

Vår dom: Filmen er kjedelig og langdryg. Den karrikerer miljøet den vil skildre. Den forfalsker virkeligheten. Vi er enig at det er en «viktig film» — for borgerskapet.

Ikjølvanet av romanen har en håpa å skape en Jack-bølge blant ungdommen. Vi fikk en oppskrytt film og muligens en del forventninger blant folk.

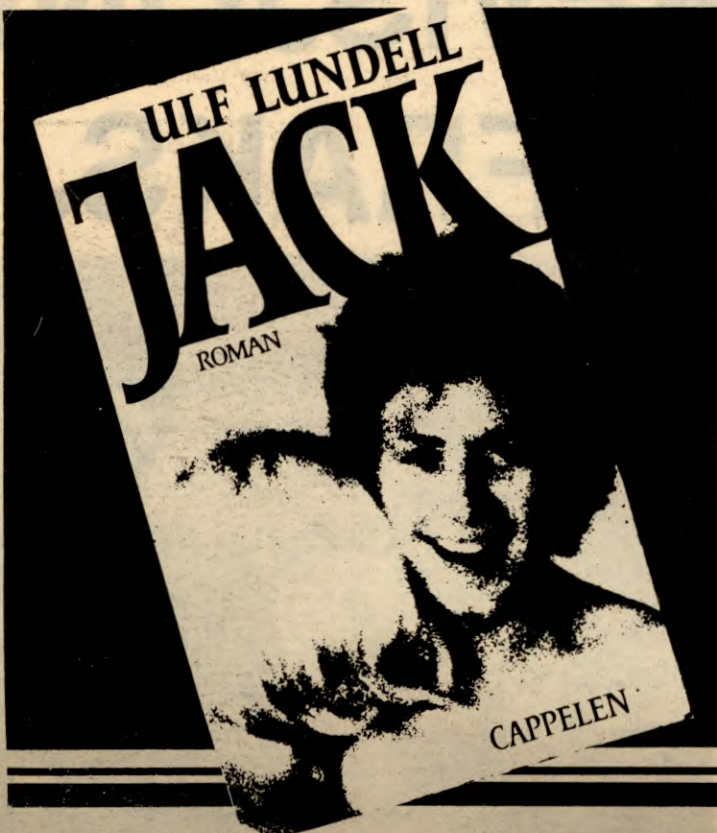
Allikevel blei ikke filmen noen suksess. Den blei raskt flytta over på mindre kinoer. Den ungdommen filmen har vært innretta på, har bare sukka oppgitt over den. Filmen har ikke treffi.

Hva skyldes det? Hvorfor fikk ikke filmen det taket på ungdommen som produsentene hadde håpa på? Hvorfor har det ikke blitt noen Jack-bølge?

Svaret er at få, om i hele tatt noen, kjenner seg igjen i denne filmen.

Filmen skildrer en gjeng ungdommer som er knytta til et slags halv-kunstner miljø, med naive livshunderinger, sjøldigging og lite mer. De viktigste problema de har å stri med er at sommeren går så fort at det snart er høst, og at livet raser avgårde i en sånn fart at en er 30 før en får gjort det minste.

Det budskapet denne filmen i praksis fører fram er at når ungdom slenger på gatehjørnene, ikke jobber osv., så er det fordi de ikke har fantasi til å finne på noe annet. Det er sånn som borgerlige kommunepolitikere sier når de blir konfrontert med den enorme arbeidsløsheten blant

ungdommen og den svære mangelen på ungdomsklubber.

I virkelighetens verden er det sånn at ungdommen blir undertrykt på område etter område — skole, jobb, fritida, politivold, narkotiske stoffer osv.

bare stoffbrukeren blir tatt opp i filmen, ikke fordi det er en del av den borgerlige undertrykkinga, men fordi det stort sett er OK, så lenge en ikke går over til harde stoffer vel og merke.

Filmen framstiller den borgerlige undertrykkinga av ungdommen som feil ved ungdommen sjøl — mangel på fantasi.

I virkelighetens verden er det sånn at ungdommen har reist

kamp mot undertrykkinga. De okkuperte tomme hus for å ha et sted å holde til, de slåss mot politiet som terroriserer dem hvor de enn viser seg, de slåss mot reaksjonære karaktersystem på skolen, mot utbygging og oppsigelser på jobben og de spiller en viktig rolle i solidaritetsbevegelsen med de undertrykte folkenes frigjøringskamper.

Kort sagt: Sjøtti-talls generasjonen var og er en generasjon av opprører. Dette skjuler filmen fullstendig. Den forfalsker virkeligheten.

Og derfor får den god karakter av VG og mye skryt av borgerskapet ellers.

ABORTSANG

I over 60 år har kvinner slåss for sjølbestemt abort.
Kampen stod mot straffelov og storting.
Forakt for kvinnen gjennomsyrrer alt det fienden har gjort.
i kirka, nemder og i motaksjonen.

**Refr.: Vi må samle mange kvinner
vi må reise oss og sloss
Vi tror ikke at stortinget kan gjøre no' for oss.
Kravet vårt er sjølbestemt abort.**

I 1973 (nittentreogsotti) da det var et stortingsvalg ble kvinnene lovte gull og grønne skoger.
Klart vi skulle få en lov om sjølbestemt abort hvis vi stemte på de riktige partier.
Og vi fikk en ny abortlov mye verre enn den før, med en egen paragraf for fromme sjeler.
Nå kan helsepersonalet reservere seg mot oss, og enda er det legen som bestemmer.

Refr.: Vi må ...

Bare Kvinnefronten stod igjen og kjempet for vår rett, andre sa at loven var et framskritt, men erfaringer har vist at loven er og blir et svik. Vi vil nå bestemme sjøl, det er det som teller. «Det saken nemlig gjelder, er min samvittighet», sa Hauglin ifra SV og han gliste «Vi tar hensyn til de kristne i partiet vårt vi må sikre taburettene på tinget».

Refr.: Vi må ...

Til høsten har vi Stortingsvalget 1977 (nittensottisju). Bortkampen blir prøvd og gjort til valgkamp. Ledelsen i Brød og Rosen driver partipolitikk. Hør bare hva de sier til oss kvinner: «Nå må dere stemme helt bevisst, for husk nå bare på at det engang er vårt Storting som bestemmer. Hvis vi en lov om sjølbestemt abort no'n gang skal få så er metoden: bruk din stemmeseddel».

Refr.: Vi må ...

STANISLAV PYAS

(Mel. Juan Parades)

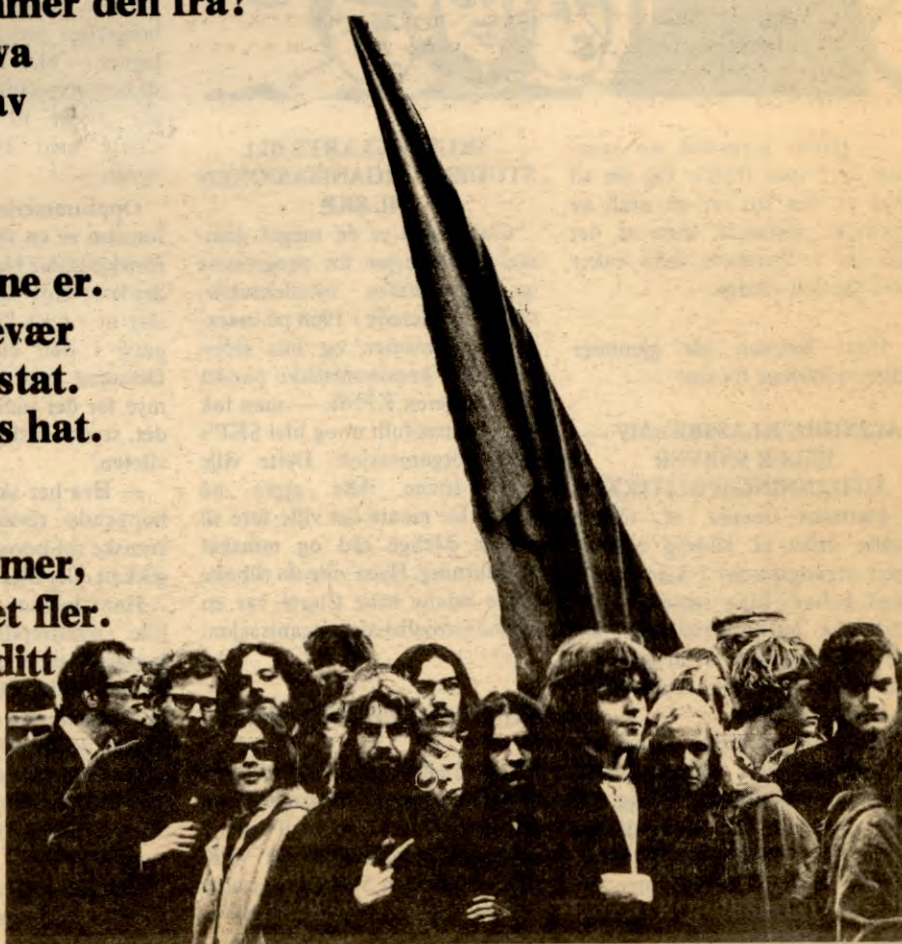
**Stanislav, en modig student
ropte høyt om det som var hendt:
Arbeidsfolk bak fengslenes mur
det er et borgerdiktatur.**

**Stanislav, slik ble du en tolk
for ditt tapre, kjempende folk.
Stanislav, nå er du blitt jord.
Hvem var redd for dine ord?**

**Giereks makt, hvor kommer den fra?
Leiemorderne fra Moskva
handlet etter tsarens krav
da de drepte Stanislav.**

**Folket vet hvem morderne er.
Stanislav, snart løftes gevær
mot fascismens blodige stat.
Den blir knust av folkets hat.**

**Stanislav, du slåss ikke mer,
men bak fana samles det fler.
De skal minnes offeret ditt
i et Polen, rødt og fritt.**

Intervju med formann i NKS' svenske søsterorganisasjon

«Hva må gjøres» har intervjuet formannen i det kommunistiske studentforbundet i Sverige, Clarté. Han oppsummerer her erfaringene etter en lang kamp mellom to linjer i Sveriges Kommunistiske Parti og Clarté. En kamp som både har ført til at det store flertallet av medlemmene har konsolidert seg på en kommunistisk politikk - og at den svenske ml-bevegelsens kampkraft har økt.

Han forteller også hvordan revisjonister som den ikke ukjente Bo Gustavsson, straks løp til de borgerlige avisene når slaget var tapt.

6 STORE STRIDSSPØRSMÅL

Hans Jonsson startet med å si at kampen i Clarté har vært meget hard — og at det i mer enn et år har foregått åpen og uforsonlig kamp om Clarté skulle korrigere alvorlige høyreavvik eller degenerere til en revisjonistisk organisasjon.

I begynnelsen av den åpne striden hadde revisjonistene stor støtte i ledelsen og mange seksjoner. Men gjennom hard ideologisk kamp vant kommunistene størstedelen av ledelsen, mens revisjonistene bare greide å holde flertallet i Lund og Umeå — enda de fikk dra rundt i landet å legge fram synet sitt på seksjonsmøter. Også på disse plassene driver Clarté idag et aktivt arbeid.

leggende forandringer etter folakets behov i utdanninga under kapitalismen. Framgang i «kampen» trudde de vi ville oppnå med «avansert enhetspolitikk». Med det mente de utstrakt samarbeid med pampene, i studentbevegelsen.

SYNET PÅ DE INTELLEKTUELLE

Revisjonistene mente ikke som marxismen-leninismen at studenter og intellektuelle må underordne seg arbeiderklassens kamp. De mente Clarté skulle konsentrere seg om å tilføre arbeiderklassen sosialistisk teori. På den måten blei de intellektuelle «ledende» og Clarté måtte ta over oppgaver til SKP, det kommunistiske partiet.

et reaksjonært og antisosialistisk parti — riktignok med medlemmer og sympatisører som ærlig ønsker sosialisme.

Revisjonistene som var med i forbundsstyret i Clarté fortsatte å mene at VPK hadde sterke progressive trekk — og at dette spesielt gjaldt etter at de mest hardnakke bresjnevistene splitta ut å danna sitt eget parti.

SIKKERHETSPOLITIKK

Clarté fører idag en revolusjonær sikkerhetspolitikk hvor politikken er offentlig men hvor organisasjonen holdes skjult for IBAS-øpo og andre etterretningsorganisasjoner. Vi veit at om overvåkinga greier å avdekke medlemmer og organisasjon idag, så kan det føre til at borgerskapet lett kan knuse oss seinere.

Revisjonistene kom med den fantastiske påstanden at overvåkingas oppgave ikke er å overvåke, men å skremme. Og om vi så begynte med sikkerhetspolitikk ville det bare være et bevis på at vi lot oss skremme. Videre sa de at sikkerhetspolitikk var sektersk og at vi heller skulle lage en plan for å gå langt under jorda om organisasjonen skulle bli illegal noengang.

DEMOKRATISK SENTRALISME

Revisjonistene ville hindre majoriteten i ledelsen å fatte noen vedtak eller noen initiativ, uten at alle saker — store som små — først hadde vært ute til behandling i seksjonene. I demokratiets navn forsøkte de på den måten å handlingslamme organisasjonen. Men praksisen deres avslørte det fine pratet om demokrati som falskt.

De kritiserte Clarté og Clarté-medlemmer eksternt, de arrangerte møter hvor ikke-medlemmer innleda om «den farlige utviklinga i forbundet» — og de hadde fraksjonsmøter på kongressen om hvordan og når de skulle bryte ut.

Derfor hadde kongressen i juni diskusjon om demokratisk sentralisme som konkluderte med å ekskludere tre stykker, deriblant Tomas Olsson og Knut Carlquist fra den gamle ledelsen.

Disse to sprang rett til den borgerlige pressa med en rekke løgner — bl.a. en framstilling av sikkerhetspolitikken som fikk et par aviser til å sammenligne Clarté med Baader Meinhof-ligaen.

Oppsummeringsvis sier Hans Jonsson at en viktig grunn til at revisjonistene blei så isolert var at der hvor linja til venstrefløyen blei satt ut i livet førte det til framgang i den ekstreme kampen. Dessuten har kampene betydd mye for det indre livet i forbundet, styrka diskusjonene og aktiviteten.

— Hva har skjedd med de avhoppende revisjonistene i den svenske ml-bevegelsen etter de de gikk ut eller blei ekskludert?

Hans Jonsson svarer at det ørlille mindretallet på Clartés kongress etter eksklusjonene av de tre umiddelbart samla noen sympatisører og danna en organisasjon de kalte Argus etter en skikkelse i den greske mytologien. Der diskuterer de om de skal gi opp marxismen-leninismen også i navnet.

Mer interessant er det kanskje å se utviklinga til folk som

CLARTÉ HAR GJORT OPP MED REVISJONISTISK FRAKSJON

Formannen i Clarté: Hans Jonsson.

tidligere var med i ledelsen i SKP, men som på 2. kongressen blei isolert på linje si med enhet med revisjonismen og arbeideraristokratiet, neddempinga av kritikken mot sosialimperialismen og krigsfaren. En av de mest kjente, Sture Ring, holdt rett etterpå hovedtalen på revisjonstenes 1. maiarrangement i Stockholm. En av de andre, Bo Gustavsson, som vel er ganske godt kjent i Norge, har akkurat vært ute med frieri til sosialdemokratene.

Hans Jonsson viser oss et nr. av det sosialdemokratiske Aftenbladet fra 3. september i år. Der får 3 prominente personer uttale seg om hvordan de skal redde Sverige fra krise. Der sier «den revolusjonære marxisten» som Aftenbladet kaller BG: «Den dagen sosialdemokratene, LO og ABF byråkratkapitalistisk) setter i

gang og utvikler et sosialistisk skoleringsarbeid i masseomfang da kan fornyelsen begynne.»

Videre: «Nå gjelder det å bryte den kapitalistiske ramma og omvandle staten til et virkelig samfunnsorgan i lønnsstakernes interesse. Løsninga har jo vært innsett og erkjent av arbeiderbevegelsen i snart 100 år. (Av den sosialdemokratiske fløyen-HMG.)

«To stor spørsmål kan utnyttes som springbrett i en sosialistisk strategi. Den ene er kampen for medbestemmelse. Kampen for medbestemmelse kan omvandle fagforeningene fra en forsvars til en angrepsorganisasjon. Den kan lede fram til bestemmelse over selskapene —». «Det andre er spørsmålet om lønnsfond. Innføring av kollektiv kapitaldannelse gjennom samfunnsseide

aksjefond under faglig kontroll og forvaltning.» BG slutter med å kalle denne lovprisningen av arbeidernes muligheter under kapitalismen med å si: «at disse punktene kan reknes med i en strategi for en stegvis innføring av planhushold, under demokratisk kontroll, fram til 1985.»

Formannen i Clarté derimot slutter med et helt annet og revolusjonært budskap. Han sier at Clarté nå skal gjøre opp med høyrefeila også i det praktiske arbeidet. Det gjelder å utvikle det sjølstendige kommunistiske arbeidet og styrke massearbeidet. Den viktigste kampoppgaven i høst er streikestøttearbeidet, ellers er det antiimperialistiske arbeidet og den øker lån- og stipendkampen prioritert.

clarté ★

Nr 2 1977 5 kr

— Hvilke spørsmål sto kampen om? spør HMG. Og får til svar at den sto om et utall av politiske spørsmål, men at det går an å framheve seks saker som spesielt viktige.

Hans Jonsson går gjennom disse områdene for oss:

ALLSIDIG KLASSEKAMP — ELLER SNEVER UTDANNINGSPOLITIKK

Flertallet mente at Clarté måtte drive et allsidig arbeid, med utgangspunkt i klassekampens behov. Idag satser Clarté både på antiimperialistisk arbeid. Støttearbeid for arbeidere i kamp og for å reise studentene til interessekamp.

Men revisjonistene sa at utdanningskampen alltid måtte være det viktigste — i tillegg var linja deres for denne politikken prega av strukturreformisme, dvs. at de spredde illusjoner om at det er mulig med grunn-

SKULLE CLARTE BLI STUDENTORGANISASJONEN TIL SKP

Clarte som er en meget gammel organisasjon for progressive og sosialistiske intellektuelle, stilte seg allerede i 1968 på marxismen-leninismen og har siden støtta det kommunistiske partiet og forløperen KFML — men tok ikke skrittet fullt ut og blei SKP's studentorganisasjon. Dette ville revisjonistene ikke gjøre nå heller. De mente det ville føre til mange dårlige råd og minsket oppslutning. Helst ville de tilbake til de tidene hvor Clarté var en «allmensosialistisk» organisasjon.

SYNET PÅ REVISJONISMEN

I forbindelse med valget i 1973 og «enad vänsterkampanjen» blei det gjort grove høyrefeil ved å framstille revisjonistpartiet VPK som progressivt. Siden er det blitt tatt et oppgjør med dette. VPK er

Junta-Olsen skal ut!

FRAFALL TILTALE MOT DE 7 ANTIFASCISTENE

De antifascistiske studentene, deriblant de to offisielle talsmennene for NKS, kan risikere opp til ett års fengsel eller bot fra 1000 til 5000 kr. Dewtte fikk HMG vite etter telefonsamtale med Kriminalpolitiet:

HMG: — Hva er tiltalen mot de som demonstrerte ved den chilenske ambassaden?

Kripo: — Nei det kan vi da ikke opplyse. Det var da fælt til nysgjerrighet!

HMG: — Ja, men De kan vel si om det blir tiltale?

Kripo: — Dersom det blir noe, er det enten snakk om tiltale eller forelegg.

HMG: — Og hva vil forelegg si?

Kripo: Det var da voldsomt så nysgjerrige dere er.

Forelegg kan dreie seg om bot fra 1000 til 5000 kr. Men dette er ikke avgjort ennå.

HMG: — Når blir dette avgjort?

Kripo: — Nei, det kan vi da ikke si noe om. Det er så mange andre saker. Men det vil nok ta opp til 14 dager til tre uker.

Men dette er det statsadvokaten som avgjør, derfor kan jeg ikke opplyse om noe mer.

HMG: — Men De kan vel kanskje si noe om hva slags rett de blir framstilt for, vi kan så lite om juss.

Kripo: — Ja, det er helt tydelig, nå skal jeg sannelig gi dere en lekse. Dersom de tilstår blir saka avgjort i forhørsrett, nekter de seg skyldig i tiltale blir det Byretten. Men si meg hvorfor skal dere ha alle disse opplysningene?

HMG: — Takk skal De ha, morna.

Det er helt tydelig at politiet vil gjøre sitt for å bevare de gode forbindelsene mellom den norske regjeringa og Chile-juntaen. De antifascistiske studentene kan nemlig risikere straff for å ha oppholdt seg ulovlig på annet lands territorium. Dette kan ingen antiimperialister og antifascister godta. Frafall tiltale mot demonstrantene. Lag støtteaksjoner når saka kommer opp om ca. 14 dager!

Støtt det chilenske folket, Junta-Olsen ut av Norge.

Anti-fascister møtt av purk med AG3.

Det var en grov provokasjon mot det norske og det chilenske folket at regjeringa godtok utnevninga av Kåre Olsen Nilsen som chilensk ambassadør i Norge.

Denne blodhunden for DINA (Chilejuntaen shemmelige politi) blei møtt av demonstranter da han kom til landet, og slagordet «Junta-Olsen ut av Norge» blei malt på ambassadebygninga. Ei gruppe antifascister fulgte opp dette kravet på ei utmerka måte. De trengte seg inn i bygningen der ambassaden ligger og i en halv time markerte de sin avsky mot Junta-Olsen. Dette skremte ambassadøren slik at han tilkalte politihjelp. Men væpna politi og brutal framferd mot demon-

strantene kunne ikke hindre at Hr. Olsen kom fro seint til møte i UD: En stor seier for antifascister!

HVEM ER JUNTA-OLSEN

Junta-Olsen er ikke bare diplomatisk representant for den fascistiske Chile-juntaen. Han driver sjøl aktiv forfølgelse av ekschilenere og antifascister. Olsen blei erklært uønska som ambassadør i England. Dette fordi det blei avslørt at han hadde betalt egener for å spionere på ekschilenere og på engelske juntamstandere. Noen av chilenerne blei samtidig myrda av DINA. Til tross for at han har vært i Norge i kort tid finns det allerede eksempler på at han også her gjør

sitt ytterste for å overvåke ekschilenere.

Denne praksisen er ikke uventa en representant for det blodige fascistdiktaturet i Chile. 30.000 mennesker har juntaen slakta ned. Tusenvis er lemlesta av tortur og fengsel. Det forplikter å skulle representere et slikt regime.

På fredag skalv Junta-Olsen i buksene. Han som lovpriser myrderiene på stadion i Santiago og som sjøliverksetter drap på juntaens motstandere, blei skremt av at 7 anti-fascistiske studenter demonstrerte i gangen utafor ambassadedøra hans. Tross avtalen med UD turde han ikke gjøre det minste forsøk på å komme seg ut av am-

bassaden. Først da Svarte-Marja hadde kjørt demonstrantene vekk, pilte han ut til den ventende bilen og blei frakta med politieskorte til UD.

Junta-Olsen frykter motstanden - det er det denne aksjonen viser. Sjøl om det ikke var mer enn 7 demonstranter torde han ikke løfte handa fordi han veit at den som forsvarer myrderiene i Chile ikke kan vente annet enn forakt og hat fra hele det norske folket.

REGJERINGA STØTTER CHILEJUNTAEN

Junta-Olsen har en garantist. Regjeringa satte inn væpna politi for å beskytte "hans eksellense". Det blei satt i verk en høyst uvanlig politiaksjon der

politiet var væpna med karabiner og pistoler, og der det fra første øyeblikk var klart at her skulle alle demonstrantene arresteres og minst mulig bilder til pressa.

Demonstrantene blei sikta etter en paragraf som kan gi opp til ett års fengsel, for å forsikre hr. "ambassadøren" om at regjeringa står på hans side.

Slik gjør DNA-regjeringa alt den kan for at demonstrasjonen ikke skal ødelegge dens gode forbindelser med Chile-juntaen. Sånn viser demonstrasjonen en ting til: Den norske regjeringa vil først bryte med Chile-juntaen når opinionen tvinger den til det. Vi kan ikke godta at de chilenske flyktningene i Norge skal forfølges av Junta-Olsen og hans

DINA-kompanjonger. Vi kan ikke godta at regjeringa opprettholder forbindelsene med fascistdiktaturet i Chile.

Derfor må kampen for å få Junta-Olsen ut av Norge og for et diplomatisk brudd med Chile-juntaen øke i styrke!

Vi må gå offensivt til verk med aksjoner og press til kravene er innfridd.

Aksjonen viser veien å gå. Den var et håndfast bevis overfor det chilenske folket og motstandsbevegelsen i Chile på den støtten de har i det norske folket. NKS støtter denne aksjonen og alle andre aksjoner som retter seg mot Junta-Olsen, for å få Junta-Olsen ut av Norge - og for at Norge skal bryte de diplomatiske forbindelsene med Chile.

Råtne egg i trynet på Junta-Olsen.

Junta-Olsen

HVA MÅ GJØRES

BOKS 2072, GRUNERLØKKA, OSLO 5

TRONDHEIM: Studentene stansa PR-showet

Som et ledd i kulturavtalen Norge-Israel, skulle S. Eden, «Director of Education and Culture in Israel», holde sin andre «forelesning» ved Lærerhøgskolen i Trondheim mandag 12/9. Den første holdt han fredagen før med 5 studenter til stede, mens 20-30 demonstrerte utafor.

Rett før forelesninga på mandag arrangerte Palestina-komiteen en punktdemonstrasjon utafor auditoriet. Det ble holdt appeller, sunget og ropt slagord.

For å markere sin avsky mot den rasismen og undertrykkinga som finner sted overfor arabere i staten Israel, tente noen anti-

rasister etter eget initiativ på det viktigste symbolet for denne staten - det sionistiske flagget. Det samme blir forøvrig gjort hvert år av ortodokse jøder som er motstandere av sionismen og staten Israel.

I det 300-plass store auditoriet, var det bare 5-6 lærere og 10 studenter som ville høre Eden. Men han kom aldri så langt. Flere anti-rasister hadde fulgt med inn i auditoriet, og det ble holdt en appell som slo fast at staten Israel er en rasistisk okkupasjonsstat på linje med Sør-Afrika, og at det derfor er riktig å gå imot alle norske forbindelser med denne staten.

Under trampekapp og slagord: «Seier for PLO», forlot Eden auditoriet fulgt av noen få sionistvenner.

Ledelsen på skole forsøkte å ta

hevn ved å true to ansatte som hadde hørt på punktdemonstrasjonen, med oppsigelse og fengselstraff. Rådet på skolen har imidlertid ikke turt å sette trusselen ut i livet.

Mandag 26/9 foreleste den palestinske sosiologen dr. Nadira Sururi på Lærerhøgskolen. Hun var invitert av studentutvalget etter vedtak på fellesallmøte for studentene.

Mer enn 100 studenter var tilstede og hørte Sururi. Hun påviste med grundig dokumentasjon at nettopp i skolen, som sorterer under Edens departement, foregår noe av den hardeste undertrykkinga av palestinere.

Ingen av tilhørerne var etter denne forelesninga det ringeste i tvil om at Israel virkelig er en rasiststat.

Studentkorrespondent

PSYKOLOGI/OSLO: 3 studenter igjen etter aksjon

Fredag 17/9 demonstrerte en gruppe studenter mot at en israelsk professor skulle få forelese på psykologisk institutt i Oslo. Demonstrantene diskuterte med studenter som skulle på «forelesningen», med det resultat at 10 boikotta den. I alt var det bare tre studenter som fulgte «forelesninga».

Demonstrantene holdt appell og ropte slagord, og klarte å av-

bryte denne propagandaforestillingen for staten Israel.

I et vedtak som ble vedtatt på psykologisk allmøte 22/9, gir psykologistudentene sin fulle støtte til denne demonstrasjonen. I vedtaket heter det bl.a.: «Palestinerne frigjøringsorganisasjon, PLO, kjemper en rettferdig kamp mot rasisme, fascisme og imperialismen. Deres mål er et fritt og demokratisk Palestina

med like rettigheter for både jøder og arabere.»

Vedtaket fra psykologistudentene konkluderer: «Enhver utveksling mellom Norge og Israel er propaganda for et av de svarteste regimene i verden og et slag mot den kampen palestinerne fører. (...) Vi protesterer mot enhver forbindelse Norge-Israel.»

Korrespondent, psykologi/Oslo

FYSIKK/OSLO: universitetslektor organiserte brunstripete borgervern

Instituttet for fysikk i Oslo var åstedet for det tredje PR-framstøtet.

«Foreleser» denne gang var professor Marc Perach. Det var ingen ringere enn framtreddende medlem i Vennskaps-sambandet Norge-Sovjet, tidligere rektor på Universitet i Oslo, Otto Bastiansen som hadde tatt initiativet til «forelesninga», sammen med førstelektor Kristoffer Gjøtterud.

Dette var ingen vanlig forelesning. Både universitetsdirektør Trovik og rektor Waaler var møtt fram i sin fineste puss. Sammen resten av den akademiske «kremen» i Oslo var de der neppe for å la seg belære i fysikk, men for å kaste glans over en representant for den rasistiske staten Israel.

«Forelesninga» var annonsert som «åpen», men vanlige fysikkstudenter, som mente å ha faglig interesse av den, ble stansa i døra. Det var Gjøtterud, omgitt av en gjeng kjente sionister og folk med tilknytning til Moderat Ungdom, som avgjorde hvem som skulle inn. Bare personer

som er «genuint interessert i fysikk», skal inn slo Gjøtterud fast og fikk den brunstripete gjengen til å peke ut hvem som angivelig skulle være det.

DKSF'ere som på Gjøtteruds spørsmål sa de skulle «hjelpes til å stanse AKP», slapp inn i auditoriet. Dette var altså «genuin interesse for fysikk»!

En nervøs Trovik kikket stadig ut av døra. Ville han bli nødt til å sette inn politiet som sto i beredskap utafor? Han ville vente i det lengste, for terrorpolitiet kunne bli en gnist som antente litt av hvert.

Forts. s. 20

Reklamefolk for rasiststaten

Borgerpressen sier at disse «foreleserne» ikke har noe med politikk å gjøre. Virkeligheten er en annen.

De «foreleserne» som ble avvist i Trondheim og Oslo, var her i samsvar med en norsk-israelsk «kultur»-avtale som har til oppgave å «høyne forståelsen for de to lands samfunnssystemer». De er her med andre ord for å «høyne forståelsen» for en rasiststat.

Den «privat»-inviterte fysikkprofessoren, var en likeså god talsmann for sionismen som noen offisiell sendemann. «Jeg lever blant mine naboer, også arabiske, i et fritt Israel», sa han til VG, om en stat der palestinere får identitetskortene sine spesielt merka, akkurat som de svarte får det i Sør-Afrika.

I Dagsrevyen fikk den «upoliti-

ske» professoren fritt armslag til å kalle demonstranter på Blinderne for «fascister».

Disse «gjesteforeleserne» er her for å legitimere staten Israel. Denne staten er i ferd med å bli fullstendig politisk og diplomatisk isolert i verden på grunn av sin rasisme. «Gjesteforelesere» av denne typen er en redningsplanke for rasiststaten.

Sionismen er anti-semittisk

Borgerpressen har frenetisk beskyldt folk som har demonstrert mot sionismen og mot staten Israel for å være antisemitter. Dette er å snu virkeligheten fullstendig på hodet.

For det første: Vi skiller skarpt mellom sionisme og jødedom. Jødedom er en religion i likhet med kristendom, islam, buddhisme etc. På samme måte som det finnes hvite, svarte og gule kristne, finnes det hvite, svarte og gule jøder. Jødene er altså en religiøs gruppering, ikke noen rase, folkeslag eller nasjon.

Sionisme er en politiske

bevegelse blant en del av verdens jøder. Det politiske målet til sionismen er å opprette en reint jødisk stat. Andre religioner er ikke velkomne.

For å nå dette målet har det vært nødvendig å skape en myte om at denne religiøse grupperingen utgjør en nasjon, et folk. Og ikke et hvilket som helst folk, men et «herrefolk» som har krav på å opprette en egen stat hvor de måtte ønske det.

Men utfra det faktum at sionismen setter likhetstegn mellom en religion og et folk, når det er snakk om den jødiske religionen

vel og merke, så betyr det at heller ikke andre folk er velkomne i deres stat. De må fordrives eller i hvertfall behandles som annenklassens mennesker. Det har palestinerne fått merke.

Med sitt krav om en stat eksklusivt for den religiøse gruppa jødene, er det sionistene som inntar en diskriminerende og reint rasistisk holdning til andre.

Denne rasismen rammer i første rekke palestinerne og resten av den arabiske nasjonen — folk som sjøl er semitter. Det er sionismen som er rasistisk og anti-semittisk!

Staten Israel: Rasisme på linje med Vorster og Smith

For å virkeliggjøre sionismens mål - å opprette en stat eksklusivt for medlemmer av den jødiske religionen - måtte sionistene fordrive dem som bebodde og dyrka det landet de hadde sett seg ut. Det palestinske folket ble utsatt for forfølgelser og terror, og 2/3 av det ble drevet i landflyktighet, til et usselt liv i flyktningeleire.

Menachim Begin, statsminister i dagens Israel, ledet en av de grusomste av disse terroraksjonene, massakren i Deir Yassin i april 1948: Av landsbyens 400 innbyggere ble 250 drept etter først å ha blitt lemlestet og torturert. De fleste av dem var kvinner og barn.

Begin skreiv sjøl i sine memoarer: «Deir Yassin var ikke bare berettiget. Det ville ikke vært noen israelsk stat uten det som skjedde i Deir Yassin.» Det forteller litt om de ideene denne staten er grunnlagt på.

Selv ikke i landflyktighet kunne palestinerne føle seg tryg-

ge, flyktningeleirene blir jevnlig bomba av israelske fly.

De palestinerne som fortsatt er bosatt i det okkuperte Palestina er utsatt for omfattende undertrykking og diskriminering:

— Alle jøder, selv om de er nordmenn, svaneker eller amerikanere, blir automatisk «israelske» statsborgere etter «loven om tilbakevending». Men palestinere som har bodd i landet i alle år, må tilfredsstille en rekke krav for å få statsborgerskap. I dag er det 60-70.000 palestinere som blir nektet statsborgerskap i sitt eget land.

Forts. s. 20

Talsmann for NKS, Per Gunnar Gabrielsen gir rasistene i DKSF ei lekse.

PLOs mål: Et fritt og demokratisk Palestina

Sionistene kunne aldri klart å opprette staten Israel, hvis ikke imperialismen hadde sett på det som svært viktig for sine interesser. Det er først og fremst USA-imperialismen som i alle år har forsynt sioniststaten med penger og våpen, til gjengjeld har de hatt en glefsende jakthund i Midt-Østen.

Selv om USA-imperialismen er på nedgang og ikke kan spille ensidig på staten Israel, er det først og fremst denne supermakta som fortsatt står bak den, men også Sovjet støtter opp.

Det palestinske folket har under PLO's ledelse reist en

heroisk og omfattende frigjøringskamp mot sioniststaten og mot imperialismen. Denne frigjøringskampen er vokst ut av og mobiliserer de palestinske folkemassene både i og utafor det okkuperte Palestina. Målet er gjennom væpna frigjøringskrig å erstatte staten Israel med et fritt og demokratisk Palestina for medlemmer av alle religioner, såvel kristne som jøder og muhammedanere.

Denne rettferdige kampen trenger et kraftfullt solidaritetsarbeid, ikke minst i land som Norge hvor sionismen fortsatt har en viss oppslutning. Yasser Arafat, PLO's formann, påpekte

overfor medlemmer av Palestina-komiteen i somme, at den solidaritetsbevegelsen de er en del av, er av uvurderlig betydning for frigjøringskampen.

I Norge er det Palestinakomiteen som har tatt på seg oppgava med å vinne støtte for den palestinske frigjøringskampen, bredt i den norske befolkninga.

Vi vil oppfordre alle anti-imperialister, anti-rasister og venner av det palestinske folket til å bli med i Palestinakomiteen!

Adressa er:
Palestinakomiteen i Norge,
Postboks 107 Blindern,
Oslo 3

Støtt frigjøringskampen - bli med i Palestinakomiteen